

รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๕ / ๒๕๑๕ (สามัญสมัยที่ ๓๐๖)

วันพุธที่ ๑๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๑๕

ณ สภาวุฒิสภา

เริ่มประชุมเวลา ๙.๓๔ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมด ที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๕๕ คน

ประธานวุฒิสภา วันนี้เป็นการประชุมวุฒิสภา สามัญสมัยที่สอง ครั้งที่ ๕

มีท่านสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว อธิบดีประธานเปิดการประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๖/๒๕๑๕

(สามัญสมัยแรก) ซึ่งทางสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาได้วางไว้ให้ท่านสมาชิกตรวจ

แล้วตั้งแต่วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๑๕ จะให้ท่านผู้ใดขอแก้ไขอย่างไรหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกขอแก้ไข)

ประธานวุฒิสภา ไม่ให้ท่านผู้ใดขอแก้ไขเป็นอย่างอื่น อนึ่งที่ข้าพเจ้าที่

ประชุมนี้รับรองรายงานการประชุมครั้งนี้

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องกระทู้ถามกับระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องที่

คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว ไม่มี

ข้อที่ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องที่ค้างการพิจารณา คือร่างพระราชบัญญัติ

วิธีการพิจารณาของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการ

การปกครองพิจารณาเสร็จแล้วจากการประชุมครั้งนี้แล้ว

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานวุฒิสภา การประชุมครั้งนี้แล้วพิจารณาถึงมาตรา ๗ ซึ่ง

LIRT

ยังพิจารณาไม่จบ จึงขอเชิญท่านอภิปรายในมาตรา ๘ ต่อไปครับ

นายจินดา ชัยรัตน์ : ท่านประธานที่เคารพ การพิจารณาวันนี้ ราคาล้างพิจารณาปัญหาในเรื่องว่า ในการปลดหรือไล่ออก ซึ่งรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกวุฒิสภา ซึ่งในการนี้เป็นการให้ลงมติจากจุดยืนที่ขึ้นอยู่กับอยู่ เหมือนอย่างข้าราชการที่รับราชการอยู่แล้วก็จะพิจารณาให้ปลดออก ไล่ออก ท่านองนั้นจะเป็นการพิจารณาจากจุดยืนอยู่ ไม่ใช่เป็นการตีพิพาทอย่างคดีความในศาลหรือคดีอะไร แม้คดีความที่พิพาทกันนั้น ก็คืออาจจะมีพวกมากลากไปอย่างคดี เขาพระวิหาร ซึ่งได้ปรากฏมาแล้ว ฝ่ายไทยเรานี้ได้เตรียมหลักฐานและเชื่อมั่นในข้อกฎหมายว่าชนะ จึงดำเนินการไปอย่างตรงไปตรงมา ไปถือกระเป๋าก็ไป กลับมาก็ถือกระเป๋ามา แต่ฝ่ายอเมริกันก็ทราบว่าไปวัน เบียด วัน เวียนอยู่เป็น เวลาช้านาน แต่มาพิจารณาถึงคณะกรรมการต่าง ๆ แล้วจะเห็นว่าคณะกรรมการตุลาการนั้นมันทั้งแค่ง แกร่ง แกร่ง เรือ อันนี้ทางฝ่ายเราก็นึกคิดว่า เราจะชนะโดยข้อกฎหมายและขอให้จริงใจเองได้พูดถึงเรื่องนี้ ในวันประชุมสมัชชาในวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ในปีที่พิจารณา คดีเขาพระวิหาร ผมอดก่นหลังสี่ศตวรรษว่า เราแพ้นะ ๆ แต่ยังไม่ออกเหตุผล

จนกระทั่งในวันจะพิพากษาพิจารณา ๔,๐๐๐ นาฬิกา ผมพบหลวงอรุณกุลลาหิวิจิ และผมบอกว่าหลังจากวันตัดสิน เราแพ้นะ พัดลวงถามว่าแพ้อย่างไรละ ผมบอกว่ากรุณากรรมการเป็นแค่ง แกร่ง เรือ แกร่งแจ๊น มันมากกว่า ต้องแพ้ ที่เราไปทวงหาชนะๆ นั้นจะควรจะพูดท่านองค้ำปล่าหน้าไซเสียดีกว่า ในที่สุดก็แพ้ นักแสตงให้เห็นว่า เป็น เรื่องพวกมากลากไป ในคดียกท่านอง คุยกัน แต่ เป็น เรื่องผิดกันกับกับ เรื่องนั้น เป็น เรื่องจากจุดยืน เรื่องนั้นไม่ใช่กรณีพิพาทจุดยืน แต่ เรื่องนี้จากจุดยืนอันหนึ่งให้ล้มไปหรือเลิกไป อย่างนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะวานายกก็ถึง รัฐมนตรีก็ถึง สมาชิกสภานิติบัญญัติก็ถึง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็ถึง หรือว่าสมาชิกวุฒิสภาที่ ได้รับเลือกตั้งมา มีความสำคัญ เป็นสถาบันสูงสุดแล้วอันหนึ่ง เพราะฉะนั้นการที่จะพิจารณาไปถกถองกันต่าง ๆ จึง เป็น เรื่องสำคัญ ไม่ใช่เรื่องธรรมดาและไม่ใช่เรื่องข้าราชการถูกไล่ออก ปลดออก เพราะฉะนั้น

จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีมติเป็นเอกฉันท์ อย่างที่สภาผู้แทนราษฎรได้ร่างมาขึ้น ผม
 เห็นว่าถูกต้องแล้ว ที่มีผู้ตั้งข้อสงสัยว่าเมื่อมา ๗ คน ถือว่าองค์ประชุมมีลงคะแนน
 ๖ เสียง โดยยกออกไปหนึ่งเสียงหรือเกินออกไปจากที่ประชุม ก็มีผู้เถียงว่า ๖
 เสียงนั้นมันก็จะถือว่าเป็นเอกฉันท์ไม่ได้ ผมเห็นว่าการงดออกเสียง เราจะถือว่าเป็น
 คุ้มหรือไม่เห็นคุ้มก็ไม่ได้ทั้งสองทาง เห็นคุ้มก็ถือเป็นเอกฉันท์ ที่ไม่เห็นคุ้มก็ไม่
 ถือเป็นเอกฉันท์ แต่ที่ไม่ลงมติมันผมถือว่าเป็นเสียง เมื่อไม่มีเสียงแล้วถือว่าอันนี้
 ตกไป ผู้ที่ลงคะแนนนั้นต้องถือว่าเป็นเอกฉันท์ อันนี้วิธีการที่ว่าทำไมทำได้ทำไมได้ ถ้าจะ
 เปรียบเทียบในการพิจารณาของศาลชั้นต้นศาลอุทธรณ์มีคดีความใดก็ตามที่กฎหมาย วิธี
 พิจารณาว่าไว้ ผู้คัดค้านอาจจะหาความเห็นแย้งหรือทั้งพิจารณาจากตัวออกไป
 โดยไม่ปรากฏในส่วนพิพากษา แต่ขอรับคดีหรือหรือหัวหน้าศาล อาจจะลงชื่อในฐานะ
 มีอำนาจตรวจสอบแล้วลงชื่อในคำพิพากษาได้ แต่ในชั้นศาลฎีกานั้นก็เช่นเดียวกัน
 ซึ่งศาลฎีกาไม่มีเสียงค้านหรือหาความเห็นแย้ง บอมนกระทำโดยวิธีทั้ง ๓ ที่หนึ่ง
 พิจารณาทั้งแสดงการไม่เห็นแก่การผิดก็ตาม แต่ว่าในที่อุทธรณ์เห็น ๒ เสียงเป็น
 ส่วนใหญ่ ขาดเสียงหนึ่งไม่เห็นคุ้ม วิธีการเขาก็ให้ประธานศาลฎีกาตรวจสอบแล้ว
 ลงชื่อตามกฎหมายวางไว้ถือว่าเป็นเอกฉันท์เหมือนกันในเรื่องนี้ไม่มีกฎหมายว่าไว้แต่
 เมื่องดออกเสียงแล้วอย่างที่ผมกราบเรียนมาแล้วก็เท่ากันไม่มีเสียง การที่ว่าออก
 เสียงไม่ออกเสียงก็เป็นเสียงค้านเสียงสนับสนุนก็ไม่ได้ ๒ ทาง ต้องถือว่าไม่มี
 เสียง เมื่อไม่มีเสียงผู้หนึ่ง ผู้ที่ลงคะแนนนั้นถือว่าเป็นเสียงเอกฉันท์ และถ้าจะเอา
 เสียงข้างมากใน ๗ คนมา ๔ คนมา ๕ คนเอาเสียง ๖ เสียง ก็เป็นเสียงข้างมาก
 เป็นเรื่องลากไปเรื่องทุกอย่างในโลกนี้เป็นอันจริงไม่แน่ เราจะเห็นโคคดีเขาพระ
 วิหารเป็นต้น เพราะฉะนั้นผมจึงถือว่าอันนี้เป็นข้อสำคัญ เป็นเรื่องสำคัญอย่างหนึ่งที่
 สภาผู้แทนราษฎรถือว่าเป็นมติเอกฉันท์นั้น เป็นการชอบอย่างยิ่งแล้ว ผมไม่เห็นคุ้ม
 กับกรรมวิธีการที่มาแก้มาประชุม ๗ คนหรือมาประชุมเท่าไรก็ตามเอา ๖ เสียงเป็น
 เสียงข้างมาก เหมือนกับวิธีพิจารณาความทั้งหลาย นี่เป็นเรื่องฉุกเฉินจะให้ศาลลง
 ไป ส่วนที่ว่าจะต้องมีความเห็นชอบแท้จริงแรงชัดหรือไม่แรงชัด ในข้างพิจารณานั้น

ศาลกิติ กรรมการของ ก.พ. ของข้าราชการพลเรือนที่มีอำนาจหน้าที่ พิจารณาชี้ขาด ในเมื่อเห็นว่าเพียงพอ ซึ่งอาจจะไม่แจ้งชัดอย่างข้าราชการมีหม่อมบางที่ปลัดเขา โค้ เพราะฉะนั้น การจะเอาเสียงเอกฉันท์นั้นไม่เป็นข้อยุ่งยาก ในเมื่อเสียงส่วนใหญ่ว่าควรจะปลัดหรือไม่ปลัดอย่างนี้ ที่จะคัดค้านก็อาจจะคล้อยตามได้มันก็จะ เป็น โค้ และถือเอาผู้ที่ได้รับแต่งตั้งนั้นไม่อยู่ในอาณัติของบุคคลโค้ และเป็นผู้ทรงเกียรติ หึ่งนั้น ถือว่าตัวเป็นตัวของตัวเอง ยอมจะฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่นเป็นหลัก เป็น พิจารณา เมื่อเสียงส่วนใหญ่ว่าขอเท็จจริงเท่าที่โค้ฟังมาแล้ว มันจะไม่แจ้งชัด แคง แก่ ก็พอที่จะลงมติให้ปลัดหรือไม่ปลัดจากจุดยืนที่อยู่ ถ้าไม่ปลัดก็คงอยู่จากจุดยืน ที่อยู่ ถ้าปลัดก็แล้วลามไปเลย อย่างนี้ผมจึงขอสรุปแต่เพียงเท่านี้ครับ

นายพจน์ ปุณฺณาคม (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระทบ นายพจน์ ปุณฺณาคม กรรมาธิการ ขอกราบเรียนแถลงว่า กรรมาธิการ โค้พิจารณาเห็นว่า "เอกฉันท์" นี้แล้วเห็นว่าคำนี้คนโค้ ไม่นึกว่าจะเป็นอย่างไร โดย มีกรรมาธิการท่านหนึ่งของสภาผู้แทนราษฎรก็โค้แถลงเมื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้ว่าคำว่า "เอกฉันท์" ไม่นับยั้งคโมออกเสียง และก็ยังมีในสภานี้บางท่านเห็น ค้วยอย่างนั้น กระทบเห็นว่าในกรรมาธิการท่านอื่นก็เห็นค้วยว่า ชินเอาไว้จะเป็น อันตรายอย่างยิ่ง เพราะเหตุว่าถ้าไม่นับเสียงทั้งหมดแล้วเหลือเท่าไรเป็นเอกฉันท์เรา จะเอาจำนวนเสียงแน่นอนไมโค้ว่าจะต้องมีเสียงเห็นชอบเท่าโค้ สมมุติค้วยอย่างใน องค์คณะ ๗ คน ที่จำเป็นต้องมีตามความในวรรคหนึ่ง และถ้าหากว่าองค์ประชุมนี้ กรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญคนโค้ไม่ออกเสียง ๓ ท่าน เหลือ ๔ ท่าน ก็เป็น เอกฉันท์อย่างนี้หรือ เราจะยอมรับเสียง ๔ ท่านเท่านั้นหรือ อันนี้แหละเป็นจุด อันตราย เพราะฉะนั้นเมื่อความประสงค์ของสภาผู้แทนราษฎรต้องการว่า ในกรณีนี้ ให้มีองค์ประชุมไม่น้อยกว่า ๗ คน คือว่า ๗ คนก็ใช้โค้ และคำว่า "เอกฉันท์" คง จะหมายความว่าต้องการ ๗ เสียงเท่านั้นก็พอ เพราะวว่าถ้าเป็นเอกฉันท์ก็ถือว่ามี เสียงเห็นชอบเป็น เอกฉันท์ก็เป็นอันใช้โค้ ที่นี้เราจำเป็นต้องแก้คำว่า "เอกฉันท์" เพราะมันดันโค้อย่างเหตุผลที่กระทบกรรมาเรียนไว้แล้ว จึงกำหนดเอาเสียงให้

LIERT

แน่นอนเสียเลยว่าจะเขาก็เสียง กรรมวิธีการก็ไปปรึกษากันว่า ความประสงค์ของ
 สถานูแทนราษฎรต้องการ ๙ เสียง คือในองค์ประชุม ๙ คนนั้น ต้องไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่
 งดเว้นไม่ออกเสียง ทุกคนต้องออกเสียงและออกเสียงเห็นชอบทั้งนั้น เพราะเหตุนี้
 เราก็มปรึกษากันว่าจะเอา ๙ เสียงอย่างเราต้องการ หรือว่าจะเอาเสียงเท่าใด
 เพราะฉะนั้นเราก็มพิจารณาเห็นว่าในทุกแห่งแม่แต่ในทางศาล ซึ่งคดีสินประหารชีวิตคน
 องค์คณะ ๓ คน ถ้าเห็นชอบ ๒ คนก็ใช้ได้ และถ้อยเขาก็เอาเสียงเห็นชอบข้างมาก
 ทั้งนั้น เอกฉันท์จะหาได้ยาก เราก็เลยตกลงกันว่าเอาเพียงแค ๒ ใน ๓ แค่ว่าจะ
 เขียนจำนวนลงไปว่า ๒ ใน ๓ นี้ก็ไม่สมควร เพราะเหตุว่าบางทีมันจะหารไม่ลงตัว ก็
 จึงกำหนดจำนวนเสียงให้แน่นอนเสียเลยว่าเป็น ๖ เสียง เพราะว่าแม่มาประชุม
 ๙ คนเป็นองค์คณะ แค่งกไม่ออกเสียงเสีย ๑ คนก็ยังใช้โศกกลงไปเพียงคนเดียว
 เท่านั้น อันนี้แหละถ้าอาจจะเป็นข้อควรระวัง แค่ว่าในชั้นวินิจฉัยในที่นี้เมื่อท่านสมาชิกไม่
 ใดแปรผู้คดีไว้ และว่ากรรมวิธีการก็ไม่ได้สงวนความเห็นไว้ มันก็จะต้องเป็น ๖
 เสียงอย่างที่กรรมวิธีการแก้มาแล้วก็มีประเด็นเพียงว่าจะเอาเอกฉันท์ หรือเอา
 จำนวนเสียงแน่นอนเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นกระผมขอกราบเรียนเหตุผล ของ
 กรรมวิธีการให้ทราบไว้ทราบด้วย ขอขอบพระคุณครับ

นายมนตรี ชูติวงศ์ : ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มี

เกียรติ กระผม นายมนตรี ชูติวงศ์ ขอประทานกราบเรียนว่าในปัญหาที่โต้เถียงกันใน
 ขณะนี้สำคัญก็คือคำว่า "เอกฉันท์" นั่นคืออะไร พจนานุกรมท่านให้ความเห็นไว้ว่า
 "เห็นเป็นอย่างเดียวกันทั้งหมด" เมื่อเขาให้คำจำกัดความไว้ว่า เห็นเป็นอย่าง
 เดียวกันทั้งหมดจึงจะเป็นเอกฉันท์ ถ้าหากวางกเว้นเสียคนหนึ่งหรือ ๒ คนอย่างนี้จะ
 ถือว่าเป็นเอกฉันท์ได้อย่างไร เพราะเหตุว่าผู้ทั้งคนนั้น เขายังไม่ได้แสดง
 ความเห็นออกมาว่าเขาเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นแสดงว่าในที่ประชุม
 นั้นยังไม่เป็นเอกฉันท์ เพราะยังมีบุคคลซึ่งยังไม่ลงความเห็น กระผมจึงเห็นว่าคำว่า
 "เอกฉันท์" นั้นต้องหมายความว่าผู้ที่อยู่ในที่ประชุมนั้น เห็นเป็นอย่างเดียวกันทั้งหมด
 เพราะเขาเขียนไว้ว่า "ทั้งหมด" นั่นถ้าหากเราจะแปลอีกคำหนึ่งอย่างว่า ถือว่า

มาประชุม ๗ คน ลงมติเพียงคนเดียว นอกนั้นก็ออกเสียงหมดเลย เชนี่เราจะถือ
ว่าเป็นเอกฉันท์อย่างไรกันได้อ มันไม่น่าจะเป็นเช่นนั้นเลย

ที่นี้อีกประการหนึ่ง กระผมเห็นว่าคำว่า "เอกฉันท์" นี้ในสภานักโต
พิจารณาแยกออกมาเป็น ๒ ความเห็น ความเห็นหนึ่งเห็นว่า ผู้ที่ออกเสียงนี้ถือ
ว่าไม่มีเสียง แล้วเอาเสียงของผู้ที่ออกเสียงนั้น ถ้าไม่มีผู้คัดค้านถือเป็นเอกฉันท์
อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า ผู้ที่เข้าประชุมทั้งหมดคงมีเสียงเป็นเอกฉันท์ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็มี
ปัญหาเดียวกันอยู่ ๒ อย่าง เมื่อเกิดปัญหา ๒ อย่างเช่นเช่นนี้ สภานี้ควรจะร่าง
กฎหมายให้เกิดปัญหาแก่ผู้ที่จะใช้กฎหมายต่อไปอย่างนั้นหรือ กระผมไม่เห็นด้วยเลย
แล้วอีกประการหนึ่งถ้าหากว่าเอาอย่างกรมราชการกำหนดแน่นอนลงไปแล้วว่า ๒
เสียง อย่างนี้ก็ไม่เป็นปัญหาอะไร ผู้ที่เขาจะใช้กฎหมายก็ใช้โดยถูกต้อง ไม่ต้องไป
แปลอีกว่า "เอกฉันท์" นั้นเป็นอย่างไร อะไรอย่างไร ทำให้ยุ่งยากแก่ผู้ที่จะใช้
กฎหมายในวาระต่อไป แล้วที่กำหนด ๒ เสียงนี้ก็ไปถึง ๒ ใน ๓ แล้วเพราะฉะนั้น
ก็มากมายพอที่จะถือได้ว่าเป็นเสียงที่สมควรแล้ว ถ้าว่าลงมติเช่นนี้บุคคลนั้น ที่ถูก
กล่าวหาจะต้องถูกออกไปหรืออะไร เชนี่ กระผมคิดว่าเหมาะสมแก่เรื่องแล้ว กระผม
จึงเห็นด้วยกับร่างของกรมราชการครับ

นายอภัย จันทวิมล : ท่านประธานที่เคารพ เรื่องนี้ผม
เห็นด้วยกับคณะกรรมการ เนื่องจากเหตุผล ๓ ประการ ประการแรกผมถือว่า
ร่างพระราชบัญญัติที่สภาผู้แทนราษฎรได้เสนอมายังวุฒิสภานั้น ทางวุฒิสภาไม่ควรจะ
แก้ไข นอกจากจะเป็นเรื่องที่สำคัญและจำเป็น

ประการที่ ๒ ผมเห็นว่าตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ มาตรา ๗
วรรคสอง ที่ได้เขียนไว้ว่า "การลงมติวินิจฉัยข้อปรึกษาใด ๆ ในข้อเอาเสียงข้าง
มากเป็นประมาณ เว้นแต่การลงมติวินิจฉัยข้อปรึกษา ที่เสนอให้คณะตุลาการ
รัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ต้องมีเสียงข้างมากไม่น้อยกว่าห้า
เสียง และในการลงมติวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกสภา
ผู้แทนราษฎร หรือความเป็นรัฐมนตรี ของบุคคลใดสิ้นสุดลง ต้องมีเสียงเห็นชอบด้วย

เป็นเอกฉันท์ ร่างเดิมเป็นเช่นนั้น ผมเห็นว่าร่างเดิมคืออยู่แล้ว คือแบ่งออกเป็น ๓ ตอน ตอนที่ ๑ ให้ถือเอาเสียงข้างมากเป็นประมาท ตอนที่ ๒ ต้องมีเสียงข้างมาก ไม่น้อยกว่าห้าเสียง และตอนที่ ๓ ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญต้องมีเสียงเป็นเอกฉันท์ แต่กรรมาธิการได้แก่คนสุดท้ายว่า "จะต้องมีเสียงเห็นชอบด้วยไม่น้อยกว่าหกเสียง" ถ้าพิจารณาจากความทั้งหมดแล้ว ตอนแรกถือเสียงข้างมากเป็นประมาท ตอนที่ ๒ ถือว่าต้องไม่น้อยกว่าห้าเสียง ตอนที่ ๑ คณะกรรมาธิการถือว่าไม่น้อยกว่าหกเสียง ก็ใช้ได้ ผมรู้สึกว่าร่างเดิมจะดีกว่า

ประการที่ ๓ ผมเห็นว่าคำว่า "เป็นเอกฉันท์" นั้นเป็นคำที่ขัดแย้ง อยู่แล้วไม่มีปัญหาใด ๆ ผมเห็นว่าผู้ที่มาประชุมทุกคนจะต้องลงมติเห็นชอบด้วย ผู้ที่ไม่ออกเสียงต้องถือว่าคัดค้าน ก็ทำให้มันนั้นลงไป มติเรื่องที่ว่าให้เห็นเอกฉันท์นี้ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการเรือนก็มีสำหรับกรณีการรับบุคคล ที่เคยกระทำ ความผิดกลับเข้ารับราชการ มติของที่ประชุม อ.ก.พ. กระทรวงจะต้องเป็นเอกฉันท์ เอกฉันท์ก็หมายความว่าทุก ๆ คนที่มาประชุมในวันนั้นที่เป็นองค์ประชุมแล้ว จะต้องออกเสียงเป็นเอกฉันท์ ถ้ามีเสียงคนใดคนหนึ่งคัดค้านหรือไม่ออกเสียง ขอเสนออันนี้เป็นอันตกไป โดยเหตุผลทั้ง ๓ ประการนี้ผมจึงไม่เห็นด้วยกับกรรมาธิการ และเห็นว่าร่างเดิมนั้นคืออยู่แล้ว

นายเล็ก จุณยานนท์ : ข้าพเจ้า นายเล็ก จุณยานนท์ ข้าแค้นานอยู่เป็นประธานก่อนที่จะดำเนินการอภิปรายตอนนั้น เพื่อความเข้าใจให้ง่าย ข้าพเจ้าจะขอแบ่งประเด็นการอภิปรายออกเป็น ๒ ตอน คือ ในตอนแรกข้าพเจ้าจะอภิปรายถึงความคิดเห็นของกรรมาธิการ และท่านสมาชิกผู้เห็นด้วยกับกรรมาธิการว่ามีเหตุผลควรจะมีทั้งโคหรือไม่ว่าเพียงใดนั้นเป็นตอนหนึ่ง และตอนที่ ๒ ข้าพเจ้าจะโคอธิบาย หรืออภิปรายในข้อที่ว่า ควรจะคงไว้ตามร่างเดิมด้วยเหตุผลอะไร นี้เป็นหลักใหญ่ ๆ ในการอภิปรายของข้าพเจ้า

ในประการแรก ก่อนที่จะกล่าวถึงว่าข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับความเห็นของกรรมาธิการนั้นอย่างไร ข้าพเจ้าใคร่จะขอกราบเรียนว่า ข้าพเจ้าขอกล่าว

LIART

คว้าสัจจะจริงใจว่าข้าพเจ้ามีความเคารพ ข้าพเจ้ามีความนับถือท่านกรรมาธิการทุก ๆ ท่าน เพราะท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ วิทยุติ และผ่านประสบการณ์มามาก ข้าพเจ้ามีความเชื่อศรัทธาในศักดิ์ศรีและความรู้ของท่าน แต่พร้อมกันนั้นเองข้าพเจ้าก็มีความรัก มีความนับถือ และมีความเคารพต่อเพื่อนสมาชิกทุก ๆ คนของข้าพเจ้า เพราะฉะนั้น นอกจากจะมีความเห็นไปในทางใดแล้ว ในใจจริงของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้ารักตัวข้าพเจ้านัก ข้าพเจ้าต้องรักศักดิ์ศรีของสภานี้ ข้าพเจ้าก็ต้องรักและเคารพเกียรติของสมาชิกของสภานี้ เพราะฉะนั้นการที่จะตัดสินใจหรือวินิจฉัยเป็นเด็ดขาด โดยองมติในวันนี้ว่าจะเป็นอย่างไรนั้น ข้าพเจ้าขอระบายความในใจในข้อนี้ไว้เป็นประการแรก ในมาตรา ๘ ขอให้ท่านสมาชิกโปรดสังเกตุว่าวรรคหนึ่ง เขาพูดถึงเรื่ององค์ประชุมว่า การประชุมของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ต้องมีตุลาการรัฐธรรมนูญมาประชุมไม่น้อยกว่าห้าคนจึงจะเป็นองค์ประชุม แต่ถ้าวจะประชุมเพื่อวินิจฉัยตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแล้วละก็อย่างน้อยต้องมา ๘ คน นี่วรรคแรก ที่นี้วรรคสองการวินิจฉัยการลงมติตามปกติก็ให้อ้อเอาเสียงข้างมาก คือ หมายความว่าถ้ามาประชุม ๕ คนมันเป็นเรื่องอื่น ๆ เป็นคนว่าจะประชุมกันวันไหน สิบค่าหนึ่งจะมีประชุมสักเท่าไร ๕ คนนี่วินิจฉัยได้ ก็นั่นละการวินิจฉัยก็เป็นไปตามปกติ ก็คือเอาเสียงข้างมาก ที่นี้ถ้าเชื่อเป็นการลงมติวินิจฉัยขอปรึกษาที่เกี่ยวกับการวินิจฉัย ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแล้วละก็ต้องมี ๘ เสียงเป็นอย่างน้อยจึงจะถือเป็นมติ ที่นี้ถ้าเชื่อว่าเป็นการ ลงมติวินิจฉัยว่า สมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภา หรือความเป็นรัฐมนตรีของบุคคลใดสิ้นสุดลง ร่างเดิมเขาบอกว่าต้องมีเสียงเป็นเอกฉันท์ ท่านประธาน และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ท่านก็มีความรู้ทางกฎหมายอยู่ไม่น้อยกว่าข้าพเจ้า การลงมตินี้ตามหลักกฎหมายแล้ว เราแบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภท คือประเภทที่ ๑ เป็นการลงมติทั่ว ๆ ไป ที่เรียกว่าซิมเปิลมาจอร์ตี (simple majority) ซึ่งซิมเปิลมาจอร์ตีนี้ถือว่าเอาเสียงข้างมาก เป็นเสียงธรรมดา อีกประเภทหนึ่งก็คือประเภทที่ต้องการเสียงเด็ดขาดหรือที่เรียกว่า แอบโซลูทมาจอร์ตี (Absolute majority) หลักของการเขียนกฎหมายนี้มีอยู่ ๒

อย่างจริงอยู่ในมาตรา ๘ ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปวันจัตยี่ว่า ๕ คน ว่า ๘ คน ว่า ๖ คนอะไรพวกนี้ ความจริงในชีวิตของการ เป็นนักกฎหมายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยเห็นกฎหมายที่โหด เขาเขียนกันอย่างนี้ แล้วว่าอย่างไรได้เมื่อ สภากฎหมายร่างมาอย่างนี้ แล้วกรรมการก็ไม่คิดถึงในข้อนี้ มาคิดตั้งแต่ในเสียง ว่าเป็นเอกฉันท์หรือไม่เอกฉันท์ การพิจารณาอันนี้นั่นก็คงเขาสรุปประเด็น คือเข้าไปดู จุติกันเป็นปัญหาที่ว่าเอา ๖ เสียงตามที่กรรมการแก้ หรือจะเอาเอกฉันท์ตามที่ สภากฎหมายร่างมา การที่จะวินิจฉัยว่าควรจะเป็นอย่างไรใน ๒ อย่างนั้น ใ้มีความ เห็นซึ่งใครรวบรวมมาตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้ว มีความเห็นออกเป็น ๓ ฝ่าย คือฝ่ายหนึ่ง กรรมการและที่เห็นด้วยกับกรรมการ ฝ่ายที่ ๒ ฝ่ายที่เห็นความเป็นกลาง ๆ คือ ๖ เสียงก็คี่ เอกฉันท์ก็คี่ ซึ่งมีทานหนึ่ง ฝ่ายที่ ๓ คือฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับที่กรมา อธิการแก้ไข กล่าวคือว่าเห็นด้วยกับร่างเดิมของสภากฎหมายสงมา ฝ่ายนี้รวมข้าพเจ้า อยู่ด้วยคนหนึ่ง

สำหรับความเห็นของกรรมการนั้น เมื่อวันพุธที่ผ่านแล้วมีทานกรมา อธิการให้เหตุผลไว้ ๒ ทาน แล้ววันนั้นก็มิทานกรรมการให้เหตุผลเพิ่มขึ้นอีก ๑ ทาน ขอบพระานเวลาสักนิดเดียวที่จะขอทบทวนความเห็นของกรรมการในหัวข้อสำคัญๆ เพื่อเป็นการเตือนความจำในการวินิจฉัยในวันนี้ ทานกรรมการทานแรกทานเป็น อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดที่มีชื่อว่า "สมโหวาน ชาวสารขาว" ทานนี้ ความเห็นเป็น ๒ ข้อ

ข้อ ๑. ทานบอกว่า ถ้าเราจะเขียนกฎหมายอะไรที่กระทบกระเทือน ตัวเราเองให้มันยากก็ควาให้เป็นเอกฉันท์นั้นก็กลายเป็นเขียนกฎหมายเข้าข้างตัว เอง ก็จะถูกตำหนิติเตียนจากประชาชน ซึ่งในข้อนี้ข้าพเจ้าก็กล่าวแล้วว่าข้าพเจ้า ไม่เห็นด้วย การที่จะร่างกฎหมายอะไร นักร่างกฎหมายคงทำตัว เป็นผู้ที่ปราศจาก อคติ ใ้มีความเกรงกลัว ใ้มีความรัก ใ้มีความโกรธ ใ้มีความหลงทั้งสิ้นร่างไป ความเหตุคามผล นั้นเป็นนักร่างกฎหมาย

เหตุผลประการที่ ๒ ที่ทานกล่าวว่า ทานเชื่อว่าตุลาการรัฐธรรมนูญ

เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ และทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม แต่ทั้งหลายเหล่านี้โลกมันไม่เห็นทั้งนั้น เป็นอันิจจัง คอหยัก ๆ สักแต่ว่าคนชอนซาฟ เจ้าก็มอบคุณทานก็ไม่เห็นหยักตรงไหน แล้วก็มองดูซาฟเจ้าเองซาฟเจ้าก็คอไม่เห็นหยัก นี่ก็ไม่ทราบวาทบายความว้ออะไร แค่ว่าพอจะรวมความไว้ว่า หากไม่แน่ใจในคน คนเราถ้าเชื่อว่าไม่แน่ใจในคนแล้ว จะไม่แน่ใจในอะไร ปัญหาทุกอย่างมันก็ต้องฝากไว้แก่คนที่จะวินิจฉัยดีที่จะอะไร ไม่มีเครื่องจักรอะไร แมแต่คอมพิวเตอร์เองก็ไม่ใช่วินิจฉัย มันออกมาเป็นข้อมูล เพราะฉะนั้นการวินิจฉัยอะไรมันก็ต้องฝากขึ้นกับคน แต่คนที่เราจะฝากให้วินิจฉัยนั้นเป็นคนที่มีเกียรติหรือเปล่า เป็นคนที่ทรงคุณวุฒิ เป็นผู้ทรงวิญญูติ เป็นผู้ที่มีสี่จะความจริงใจแค่ไหน นี่ข้อนี้กรมการกักกั หรือทานสมาชิกผู้มีเกียรติทุกทานกั ก็คงจะรู้อยู่ว่า กรมการตุลาการรัฐธรรมนู้นเป็นผู้ทรงศักดิ์ศรี และมาจากแหล่งที่ศักดิ์เพียงใด ทานกล่าวต่อไปว่าบางขณะ บางโอกาส บางอารมณ์ สมมุติว่ามีคนเอาข้างเข้าถูกก็เป็นไปไม่ได้ ถ้าผ่านนิติบัญญัติฝ่ายตุลาการ มีเสียงเห็นว่าควรเอาออกทั้งหมดปัญหา ฝ่ายบริหารจะมาก้านอย่างไรก็ไม่มีสิทธิ เพราะมัน ๖ เสียงเท่านั้นเอง แล้วกล่าวในคอนท่ายว่า ถ้าต้องเป็นเอกฉันท์แล้วก็ไม่มีทางเป็นไปได้ ไม่เหมาะสมกับหลักประชาธิปไตยว่าจะไม่มีฝ่ายค้านเลยแมแต่เสียงเดียว นี่ทานกรมการทานแรกก็กล่าวไว้ว่าอย่างนั้น ข้อที่ทานกล่าววาคณะกรมการตุลาการรัฐธรรมนู้นมาจาก ๓ ฝ่าย ฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการ ซาฟเจ้าไม่เข้าใจว่าทำไมทานจะไปเอาชิกคณะกรมการตุลาการรัฐธรรมนู้นออกเป็น ๓ ชิก มันไม่ใช่สมิโอนะทาน ถ้าสมมุติว่าทานอยากจะทำทานกาแฟสักถ้วยหนึ่ง ทานไปเอาน้ำคามาจากกอลงทานแทนมาจากกระป๋อง ทานไปเอาน้ำมาจากกา แล้วก็มายสม ๆ เรียกว่ากาแฟ เราไม่เคยเรียกว่าน้ำศาลสมกาแฟสมน้ำสมนม มันเป็นอย่างหนึ่งขึ้นมาอีกอันหนึ่งเท่านั้น แต่ว่าที่มาน้ำมาจากอะไรนั้นนะ มันก็เป็นธรรมชาติของทั้งหลายเมื่อมารวมกันเข้ามันก็ต้องมีที่มา ซึ่งฉันใดก็คั คณะกรมการตุลาการรัฐธรรมนู้นก็มาจาก สดบันดังที่กล่าว เราจะมาพิจารีกว่าเป็นชิกนิติบัญญัติเป็นชิกบริหาร เป็นชิกตุลาการ อย่างนี้ซาฟเจ้าไม่เห็นด้วยเลยที่จะไปมองคณะกรมการตุลาการรัฐธรรมนู

LIRT

ลักษณะเช่นนั้น และข้าพเจ้ายืนยันในเกียรติของคณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญ ซึ่งข้าพเจ้ามีส่วนเสนออยู่ท่านหนึ่ง เหมือนกับว่าข้าพเจ้ายังไม่เห็นว่า ตุลาการรัฐธรรมนูญท่านไหนที่มีลักษณะจะเอาข้างเจ้ากู หรือยังไม่เห็นคณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญคนไหนใน ๘ คนนี้ มีคอคอกหัก ๆ ลักคนเคียว คอคตรง ๆ ทุกคน ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นนี้ เพราะฉะนั้นการที่สภาผู้แทนราษฎร เขาเอามติในการที่จะให้สมาชิกของทั้งสองสภา หรือคณะรัฐมนตรีออกหรือไม่ออกนี้ เราคิดว่าเราจะไว้วางใจในเกียรติ ที่ที่จำนวนจะเอาเท่าไร ทั้งที่ท่านกรรมาธิการคนสุดท้ายท่านใดบอกไว้ในกรรมาธิการก็ได้มีการพิจารณาเหมือนกันว่าจะเอาเท่าไร ก็เอาจากระหว่าง ๗ คน ถึง ๘ คนซิท่าน ถ้ามาประชุม ๗ คน มติเป็นเอกฉันท์ก็ ๗ คน ถ้าประชุม ๘ คนมติเอกฉันท์ก็เป็น ๘ คน ข้าพเจ้ามีความเห็นคล้ายกับท่านทั้งหลายที่โศกกล่าวไว้ข้อหนึ่งว่า การที่คนที่มาประชุมไม่ออกเสียงไม่ถือเป็นเอกฉันท์ข้าพเจ้าเห็นคล้ายคือสมมุติว่ามาประชุม ๗ คน ออกเสียงเพียง ๕ คน อีก ๒ คนเฉยเสียไม่ออกเสียง อย่างนี้เรียกว่าวงกเวนการออกเสียงไม่ถือว่าเป็นเสียงเอกฉันท์ ข้อนี้ข้าพเจ้าเห็นคล้าย ทองขอมประทานโทษที่ความเห็นเขื่อนนี้ก็ยังเอือไม่ตรงกับ ท่านรองนายกรัฐมนตรีฝ่ายรัฐบาลที่ท่านกล่าวเอาไว้แน่ แต่มติเป็นเอกฉันท์นั้นแน่ มาประชุมก็คนที่ออกเสียงทั้งหมดของทุกคน จะถืออย่างอื่นไม่ไฉนนั้นเป็นเรื่องที่กรรมาธิการท่านแรกโศกกล่าวไว้

ส่วนกรรมาธิการท่านที่ ๒ ที่ท่านกล่าวไว้ในตอนวันก่อนนั้น ซึ่งท่านเป็นอดีตประธานศาลฎีกา อดีตเอกอัครราชทูต และเวลานี้ท่านเป็นสมาชิกผู้มีอาวุโสสูงสุดที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือ ท่านโศกกล่าวไว้ว่าก็เหมือนกับกรณีวินิจฉัยบรรดาคดีเหมือนกัน นั้นมาตรงกับกรรมาธิการท่านสุดท้ายโดยกั้นพูด ศาลก็จะต้องฟังพยานหลักฐาน และอาจจะมีความเห็นแตกต่างกัน สมมุติว่าทั้งหมดเข้ามีความเห็นว่าผิด เราเองเห็นว่าไม่ผิด จะยืนยันใจใหม่ความเห็นเป็นเอกฉันท์ไม่ควรทำ ข้าพเจ้าเห็นคล้าย ถ้าเป็นการพิจารณาของศาลก็เป็นเช่นนั้น แคววอย่าลืมนะว่าการพิจารณาของคณะกรรมการตุลาการนี้ต่างกับการพิจารณาของศาล คนละเรื่องเลยทีเดียว ศาล

LIRT

เป็นผู้ที่มีใจททห้อง มีจำเลยคอสู้ แลวกทั้ง ๒ ฝ่ายนำชานเข้ามาสืบเห็นในมพิญญัติ
 ของรัฐธรรมนญที่คณะกรรมาการตุลาการรัฐธรรมนญจะพิจารณาั้น ไม่มีลักษณะ
 อย่างนั้นพรอมบริวารหอก ที่ว่าไม่มีลักษณะอย่างนั้นเป็นอย่างไร อีกลักครหนึ่ง
 ข้าพเจ้าจะโคกลงทอไปว่าไม่เหมือนกับศาลอย่างไร โคมีทานสมาชิททานหนึ่งใน
 ครวาทแล้ว แต่ในครวาทนี้เสียใจที่ทานไม่โคมา ทานกล่าวไว้ว่าในมพิญทาศัญ ใน
 การลงมติของทีประชุมนั้น เทียบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในลักษณะหุ้น-
 ส่วนบริษัท มติพิเศษก็มักจะใช้เสียง ๒ ใน ๓ บ้าง ๓ ใน ๔ บ้าง ไม่มีกรณีโคที่
 ท้องเป็นเอกฉันท์เสมอไป ซึ่งเป็นไปไม่ได้ในระบอบประชาธิปไตยคำว่า เป็น
 เอกฉันท์ไม่ได้ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ในระบอบประชาธิปไตยนี้ ข้าพเจ้าสงสัยที่โทในใน
 หลักของประชาธิปไตยว่า การมีเสียงเป็นเอกฉันท์นั้นเป็นไปไม่ได้ ในระบอบ
 ประชาธิปไตย ไม่มีข้อห้ามที่โท เพราะฉะนั้นถ้าถือว่าเป็นหลักประชาธิปไตย ตรง
 กันข้ามเสียอีกนั้นอาจจะเป็นไปโค นี่ที่ข้าพเจ้ากล่าวมานี้ ข้าพเจ้ากล่าวตามทีฝ่าย
 กรรมาธิการที่ยังยืนยันร่างที่แก้ไขมาทีฝ่ายสมาชิทที่สนับสนุน มีเป็นเรื่องจบตอนที่
 ที่ข้าพเจ้าโคสัญญาไว้

ที้นตอนที่ ๒ ทอไป ก็เป็นเรื่องสำคัญที่ข้าพเจ้า ขอความกรทาทาน
 สมาชิทผู้มีเกียรติโคไปรคคิตตามข้อความที่ข้าพเจ้าจะกล่าวนี้โดยใกล้ชิด ข้าพเจ้า
 จะกล่าวถึงรัฐธรรมนญด้วยในมรทามาตรารัฐธรรมนญทั้งหมดของเรามี ๒๓๔
 มาตรา แต่มีอยู่ ๒ มาตราเท่านั้น ที่จะเป็นเหตุในนำกรณิ์แต่ละมาตราของใน ๒
 มาตรานี้เข้าไปสู่คณะกรรมาการตุลาการรัฐธรรมนญ ๒ มาตรา ที่กล่าวนี้มีอะไรบ้าง
 ก็คือมาตรา ๑๐๕ มาตราหนึ่ง มาตรา ๑๕๑ อีกมาตราหนึ่ง มาตรา ๑๕๔ มาตรา
 ๒๑๓ มาตรา ๒๒๔ กับมาตรา ๒๒๕ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงรายละเอียด ใน
 มาตราทั้ง ๒ นี้ ข้าพเจ้าขอโททานขมวโคไว้เสียก่อนว่า ในมรทมา ๒ มาตราที่มีอยู่
 ๑ มาตราเท่านั้นที่ไปจากสมาชิท คือสมาชิทเห็นว่าสมาชิทภาพของสมาชิทสภาผู้แทน
 วุฒิสมาชิท หรือคณะรัฐมนตรี ที่ข้าพเจ้าคองสมบัติ ก็ร้องไปยังประธานรัฐสภาโคประธาน
 รัฐสภาถึงไปยังคณะกรรมาการตุลาการ นี้มีอยู่ ๑ มาตราเท่านั้น ส่วนมาตรา๒๑๓

กันมาตรา ๒๒๕ เป็นเรื่องของศาล เป็นเรื่องของศาลอย่างไร ประเด็นว่าข้าพเจ้า จะไปฟ้องถึงรายละเอียด สำหรับมาตรา ๒๒๕ เป็นเรื่องของนายกรัฐมนตรีกับเรื่อง ของสมาชิกฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัติที่รัฐสภามีมติ ใน ๖ มาตราที่เรา แบ่งทางที่ไปสู่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญโค ๓ ทาง ที่นี้รายละเอียดในมาตรา ๖ มาตราที่ข้าพเจ้าเฝ้าติดตามถึงนั้น ข้าพเจ้าขอโอกาสกราบเรียนว่าในมาตรา ๑๐๕ เขามีบัญญัติว่าสมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบ ไม่น้อยกว่า ๓ คน ไม่เช่นนั้นแล้วสองคน จำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของ จำนวนสมาชิกทั้งหมดของแต่ละสภา รองต่อประธานสภาที่ตนเป็นสมาชิกว่า สมาชิก ภาพของสมาชิกคนใดคนหนึ่งแห่งสภานั้นสิ้นสุดลง สมาชิกภาพของสมาชิก คนใดคน หนึ่งแห่งสภานั้นสิ้นสุดลงนี้เขาแบ่งไว้เป็น ๒ มาตรา คือมาตรา ๑๐๕ เขาแบ่งไว้ สำหรับวุฒิสมาชิก แล้วก็มาตรา ๑๒๕ เขาแบ่งไว้สำหรับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ที่ ว่ามีเหตุสิ้นสุดลงของวุฒิสมาชิกนั้นก็มียุ ๔ อย่าง ๑. ลาออก ๒. กระทำการ อันต้องห้ามตามมาตรา ๑๐๓ มาตรา ๑๐๓ คือว่าข้อ ๑ ไปดำรงตำแหน่งหรือหน้าที่ ในหน่วยงานราชการหรือหน่วยรัฐวิสาหกิจอะไรข้อ ๒ ไปรับสัมปทานหรือไม่มีสัญญา กับรัฐหรือรัฐวิสาหกิจ ข้อ ๓ ไปรับเงินหรือประโยชน์จากหน่วยราชการ นอกเหนือ ไปจากที่หน่วยราชการนั้นได้ปฏิบัติต่อคนอื่น ๓. ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๑๑๗ (๑) คือขาดความเป็นสัญชาติไทย ๔. มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑๔ คือคิด ยาเสพติด เป็นคนล้มละลาย เป็นคนมีลักษณะต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิเลือกตั้งเห็นว่า จิตใจเพื่อนไม่สมบูรณ์ หุนหวน เป็นใบ เป็นภิกษุ สามเณร นักพรต หรือนักบวช เป็นข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ แล้วก็ ๕. ขาดประชุมตลอดสมัยประชุมที่มีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวัน โดยไม่ได้รับ อนุญาตจากประธานวุฒิสภา ๖. ถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ ในความผิดฐานประมาทหรือความผิดลหุโทษ นี้ลักษณะการขาดจากการเป็นสมาชิก ของวุฒิสภามีอยู่ ๖ อย่าง ที่สมาชิกหนึ่งในสิบเขารองขอให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญ พิจารณาได้ว่าขาดหรือไม่ขาด ที่นี้สำหรับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนั้นในมาตรา ๑๒๕

LIART

เขามิบัญญัติว่า สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลง คือ ๑. ลาออก
 ๒. กระทำการอันต้องห้ามตามมาตรา ๑๐๓ ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว ๓. ขาด
 คุณสมบัติตามมาตรา ๑๑๗ (๑) หรือ (๒) คือขาดสัญชาติไทย หรืออายุต่ำกว่าสี่สิบ
 ห้าปี ๔. มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๑๘ ก็คือพวกทศกัณฐ์เป็นต้นคนล้มละลาย
 เป็นคนมีลักษณะต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิเลือกตั้ง เช่นวิกลจริต จิตฟั่นเฟือน ทุพพิกข
 ไม้ เป็นภิกษุ สามเณร ท่านองที่กล่าวไว้ในวุฒิสมาชิก แล้วก็มีเพิ่มจากวุฒิสภาอีก ๒
 อัน คือลาออกจากสมาชิกพรรคการเมือง ซึ่งต่างกับวุฒิสภา เพราะวุฒิสภา เราไม่
 สังกัดพรรคการเมืองใด แต่วุฒิสมาชิกสภาผู้แทน เขาลาออกไม่ได้ หากจากการเป็น
 สมาชิกภาพ อีกข้อหนึ่งก็คือหากจากการเป็นสมาชิกพรรคการเมือง โดยมีคำสั่งศาล
 ใหญ่เลิก หรือพรรคมีมติให้พ้นจากสมาชิก แล้วก็ไม่อาจจะเข้าไปเป็นสมาชิกพรรค
 อื่นใดภายในหกสัปดาห์ แล้วขอออกไปก็คือขาดประชุม แล้วก็ถูกจำคุก อยางเดียวกับ
 วุฒิสมาชิก ท่านประธาน และท่านสมาชิก ท่านคงจะเห็นแล้วว่า การขาดจาก
 สมาชิกภาพที่สมาชิกหนึ่งใดในสภจะต้องขอให้คณะกรรมาการตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณา
 นั้น มันมีเป็นข้อ ๆ ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวกับมาเช่นนี้ แต่ละข้อเราจะเห็นว่า เป็นข้อ
 แท้จริงที่ประจักษ์แจ้งโดยมาก เกือบหมด ซึ่งไม่เป็นการยากที่จะวินิจฉัยเลย ไม่
 เหมือนศาลที่จะต้องฟังคำพยานแต่ละคน พยานคู่ พยานพดพิเหตุ พยานผู้เกี่ยวข้อง
 นี้ที่ข้าพเจ้าว่าต่างกัน ต่างกันอย่างไร ข้อเท็จจริงทั้งหลายที่เสนอไปนั้นลาออกหรือ
 เปลา ไม่เป็นของยากอะไรที่จะวินิจฉัยลาออกไม่ได้ หากคุณสมบัติหรือเปลาเป็น
 คนล้มละลายหรือเปลา คัดถูกหรือเปลา หากประชุมตลอดสมัยประชุมหรือเปลาอะไร
 เหล่านี้เป็นข้อเท็จจริงที่มันเกือบจะไม่ต้องหาข้อเท็จจริงอื่นมาประกอบ เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าจึงกล่าวไว้เมื่อก่อนว่า มันเป็นการต่างกันกับการวินิจฉัยของศาล นี้ประการ
 ที่ ๑ ก็จะเป็นทางนำไปสู่คณะกรรมาการตุลาการรัฐธรรมนูญ

ที่นี้ถ้ามาตราต่อไป มาตราที่ ๒ คือมาตรา ๑๕๑ มาตรา ๑๕๑ เขา
 บอกว่าเมื่อมีการยับยั้งร่างพระราชบัญญัติใด คณะรัฐมนตรีหรือสมาชิก จะเสนอร่าง
 พระราชบัญญัติที่มีหลักการอย่างเดียวกันหรือคล้ายกันไม่ได้แต่ถ้า เขามีคนเสนอขึ้นมา

อย่างว่าวุฒิสภาไม่เคยยังร่างพระราชบัญญัติการพักอาวุธไปแล้ว ภายในระยะเวลา ๑๕๐ วันสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือคณะรัฐมนตรีจะเสนอร่างพระราชบัญญัติที่มีลักษณะเหมือนกัน คือห้ามพกอาวุธหรือคล้าย ๆ กันกับการห้ามพกอาวุธ เช่นนั้นอีกไม่ได้ แต่ถ้าเชื่อว่ายังเอิญเกิดมีสมาชิกเสนอขึ้นมา พรรคสองเข่าก็มีญูติ ต่อไปว่าถ้าสภาผู้แทนราษฎร เห็นว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นร่างที่มีหลักการอย่างเดียวกัน หรือคล้ายกันกับร่างที่ยังค้างไว้ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรส่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวให้คณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย นี้คณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยนี้ ๕ เสีย

พื่อนี้มาคราต่อไป มาตราที่ ๓ มาตรา ๑๔๔ ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัวเมื่อ ๑. ตาย ๒. ลาออก ๓. ซากศพสมบัตินของผู้สมัครรับเลือกตั้ง ๔. ต้องคำพิพากษาให้จำคุก ๕. สภาผู้แทนลงมติไม่ไว้วางใจตามมาตรา ๑๕๘ ๖. กระทำการอันต้องห้ามตามมาตรา ๑๕๐ คือไปผิดตามมาตรา ๑๐๓ ด้วย ๓ ข้อนั้นนะไปดำรงตำแหน่งในราชการ ไปรับสัมปทาน ไปรับประโยชน์อย่างอื่น นี้รัฐมนตรีทำไม่ได้ ถ้าไปทำ เขาถือว่าความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลง แล้วก็มีพระบรมราชโองการ ๖ ให้พ้นจากตำแหน่ง ถ้าปรากฏว่ารัฐมนตรีคนหนึ่งคนใด ได้กระทำการอันหนึ่งอันใดใน ๗ ประการดังที่กล่าวมานี้ ก็ให้นับบัญชีไปในมาตรา ๑๐๕ คือมาตรา ๑๐๕ สมาชิกหนึ่งในสภะอะไรที่เมื่อถึงที่ตองเสนอไปให้ประธานสภาแห่งสภานั้น ๆ ที่จาวรพา ก็ให้ประธานนั้น ๆ ส่งคำร้องไปยัง คณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญ นี้ทางหนึ่ง ทางที่ ๓ ทั้ง ๓ ทางนี้เป็นเรื่องที่ประธานสภาส่งไปยังคณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญ ที่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้ ขอได้โปรดบันทึกไว้ด้วยว่า ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อไปในมาตรา ๑๒ ที่คณะกรรมการไปแก้ไข ซึ่งข้าพเจ้าจะกล่าวอีกครั้งหนึ่งในเมื่อถึงมาตรานั้น ๓ มาตรานั้นเท่านั้นที่ประธานสภาที่ได้รับคำร้องส่งไปยังคณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญ

พื่อนี้ ๓ มาตราที่เหลือ คือมาตรา ๒๑๓ มาตรา ๒๑๓ "ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลยุติธรรมกับศาลอื่น หรือระหว่างศาลอื่นด้วย

LIERT

กัน ให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญเป็นผู้วินิจฉัย" นี้เป็นเรื่องของศาลส่งไปกรับไม่เกี่ยวกับสภาเลย เป็นเรื่องศาลส่งไปยังประธานคณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติไว้ในมาตราที่ ๕ คือมาตรา ๒๕๔ มาตรา ๒๕๕ เขาบอกว่าเมื่อร่างพระราชบัญญัติใดได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาแล้ว ก่อนที่นายกรัฐมนตรีจะนำร่างพระราชบัญญัตินั้นขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายเพื่อให้พระมหากษัตริย์ทรงลงพระปรมาภิไธย นั้น มีมีการที่จะขอให้ตุลาการรัฐธรรมนูญเข้ามาเกี่ยวข้องได้อีก ๒ กรณี คือกรณีที่ ๑ สมาชิกวุฒิสภาที่ สมาชิกสภาผู้แทนผู้ใด มีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดของทั้งสองสภา เห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินั้นมีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ก็ให้เสนอความเห็นต่อประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนแฉกกรณี แล้วให้ประธานแห่งสภานั้นส่งความเห็นไปยังคณะตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณา ประการที่ ๑

ประการที่ ๒ หากว่านายกรัฐมนตรีเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินั้น มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ก็ให้ส่งความเห็นนั้นไปยังคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย และแจ้งให้ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา และประธานสภาผู้แทนพรหมนี้ มาตราหนึ่ง ยกตัวอย่างเช่นสมมุติว่า ถ้าในเรื่อ ๆ นี้จะมีการเสนอให้แต่งตั้งทรัพย์สินของสมาชิก ซึ่งในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญบอกว่า สมาชิกของสภาทั้งสอง ใจความว่าอย่างนั้น สมาชิกของสภาทั้งสองต้องแสดงทรัพย์สินและหนี้สินของตนต่อสภา ถ้าเมื่อว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มันไม่ใช่แต่เพียงแสดงทรัพย์สินของ ตนเท่านั้น ไม่ได้ลูกเมียเมียด้วย ถึงพ่อถึงแม่ด้วย อย่างนี้ถ้าเชื่อว่าสมาชิกจะมีความเห็นว่า อันนี้ขัดรัฐธรรมนูญ เราอาจจะส่งความเห็นที่เราเห็นว่าขัดรัฐธรรมนูญ นี้ไปให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้ว่าขัดจริงหรือไม่ขัด นี้มาตรา ๒๕๔

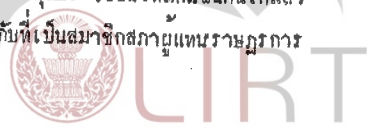
มาตราสุดท้ายคือมาตรา ๒๕๕ มาตราที่ ๖ มาตรา ๒๕๕ บอกว่าในการที่ศาลจะรับบทบัญญัติบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องคว่ำ บทบัญญัติมาตรา ๖ ก็คือขัดรัฐธรรมนูญ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว แล้วส่งความเห็นเป็นทางการ เพื่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญจะไต่พิจารณาวินิจฉัย คำวินิจฉัยของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้ใน

คดีทั้งปวง แต่ไม่กระทบกระทั่งถึงคำพิพากษาของศาลอันถึงที่สุดแล้ว เท่าที่ไต่
 กรามเรียนมานี้ก็จะเห็นว่า หนทางที่จะไปสู่การวินิจฉัยของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ
 ตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้มี ๒ มาตราเท่านั้น ซึ่งขอข้ายกอีกครึ่งหนึ่งว่าใน ๒ มาตรานี้
 ประธานรัฐสภาต้องรับภาระเป็นสื่อกลาง ๓ มาตราครึ่ง คือเอามาตรา ๒๒๔ ข้อ
 ๑ มาเสียครึ่ง แล้วส่วนที่เหลือเป็น เรื่องระหว่างศาลกับคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ
 ทั้งนี้ อันนี้ที่ข้าพเจ้ากล่าวอยู่อีกครึ่งหนึ่ง ก็เพราะเหตุว่าจะต้องกล่าวต่อไปใน
 มาตราที่กรรมการได้แก้ไข ท่านนี้เป็นประธาน การที่วาสนาที่จะวินิจฉัยเห็นด้วย
 กับกรรมการ หรือเห็นด้วยกับฝ่ายค้าน ซึ่งข้าพเจ้ากำลังคำนึงอยู่นี้ ข้าพเจ้าไม่ถือ
 เป็นข้อสำคัญเลย คนเราทางคนทางมีความคิดความเห็นเป็นของตัวเองขอแต่เพียง
 ว่าก่อนที่จะมีความเห็นนั้น ขอให้คิดดูให้ดี ใตคักถึงคาของปัญหา แล้วคิดถึงข้อยุติ
 ของปัญหาว่ามีส่งผลอย่างไรหรือไม่ คาของปัญหาเรื่องนี้ก็คือว่า เราจะเอาตามที่
 กรรมการแก้ไข คือมติของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญที่ให้สมาชิก ให้รัฐมนตรีหรือจาก
 ตำแหน่งหรือไม่ ให้ออกหรือไม่ให้ออกนั้นนั้นจะมีคาอะไร มีทานกรรมการท่านหนึ่ง
 ท่านกล่าวบอกว่า การที่จะมีมติเป็นเอกฉันท์ไม่ให้ออกนั้นเป็นเรื่องยาก ข้าพเจ้า
 คิดว่าสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ทุกสิ่งมีของเป็นคู่กัน ความยากงายมีเท่า ๆ กันจะให้ออก
 ถ้าจะว่ายากก็ยาก ถ้าจะว่ายางก็ง่าย จะไม่ให้ออก ให้คงไว้ให้ยกคำร้องเสียความ
 ยากมีเท่าไรความงายก็มีเท่านั้น ความยากงายมีเท่ากัน ทำไมข้าพเจ้าจึงพูดเช่นนั้น
 เพราะเหตุว่าขอเท็จจริงทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้บรรยายรายละเอียดไปนี้ มันเป็นเรื่อง
 เท็จจริงที่ปรากฏโดยแจ่มชัดเหลือเกินนั้นประการหนึ่ง

ประการที่ ๒ ท่านอย่าลืมนะ เมื่อที่นี้ก็มีท่านสมาชิกท่านหนึ่งขอ

ประธานโทษ คุณจินดาได้พูดไปแล้วว่าการที่จะมาเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนี้ต้อง
 ขึ้นก่อนมาอย่างล้ามาก ต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติต้องตามรัฐธรรมนูญที่กำหนด ของไม่
 เป็นผู้ต้องห้ามตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด การที่จะมาเป็นสมาชิกวุฒิสภา นี้ ถึงแม้จะไม่
 ไรเป็นการเลือกตั้งก็ตาม แต่เป็นการที่มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง
 จากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เห็นว่า จะทำคุณประโยชน์ให้แก่แผ่นดินได้แล้ว
 ก็ต้องมีลักษณะมีคุณสมบัติด้วยท่านเองก็คล้ายคลึงกับที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

เกิดเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร การเกิดเป็นสมาชิกวุฒิสภาไม่ใช่ของง่าย เพราะฉะนั้นการที่จะให้เขาออกนี้ มันควรจะมีการเปรียบเทียบให้เสมือนกับใช้ใหม่ คุณค่าของมัน จะยากก็ยาก จะง่ายก็ง่าย แต่หาข้อให้มันเป็นเอกฉันท์ อย่างนี้เป็นการยุติธรรมที่สุด ข้าพเจ้าเห็นเช่นนั้นนั้นประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายคงไม่ลืมว่าตามมาตรา ๑๔๘ (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เขามีบัญญัติไว้ว่า ถ้าวุฒิสภาซึ่งมีการแก้ไข หรือเพิ่มเติมพระราชบัญญัติที่เสนอเข้ามา วุฒิสภานั้นจะต้องส่งปัญหาหรือพระราชบัญญัติฉบับนั้นกลับคืนไปสู่สภาผู้แทน เพื่อให้ตั้งคณะกรรมการรวมมาพิจารณา ถ้าทั้ง ๒ สภาเห็นชอบตกลงกันได้ ประนีประนอมกันได้ ก็ออกเป็นกฎหมายได้ไม่มีปัญหา แต่ถ้ามารวมกันที่ ๒ สภาก็มาแล้วก็มาสู่สภาหนึ่งสภาใด สภาหนึ่งสภาใดไม่เห็นชอบด้วย พระราชบัญญัติฉบับนั้นจะต้องถูกยับยั้งไว้ ถ้าต้องถูกยับยั้งไว้เป็นเวลาอีก ๖ เดือน คณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญมีไว้ก็ไม่มีประโยชน์ ทำอะไรไม่ได้ เมื่อก็ดูข้าพเจ้าไปพูดถึงค่าของปัญหาแล้วว่ามันมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด เพราะฉะนั้นขอที่ข้าพเจ้าพูดนี้ ข้าพเจ้าจะเน้นถึงข้อยูติ ถ้าหากความดีของที่ประชุมนี้เห็นด้วยตามคณะกรรมการก็คือให้แก้ไขเป็น ๖ เสียง ก็ต้องเป็นไปตามมาตรา ๑๔๘ กล่าวคือว่าต้องตั้งกรรมาธิการร่วมกัน กรรมาธิการรวมตามธรรมดาเราตั้งไป ๘ คน ถ้าหากว่าตั้งทนายกรรมาธิการนี้ไปสู้กับเขาก็ยังหลวมครวยอยู่ แต่ไม่แน่ใจว่าในการเลือกกรรมาธิการ ๘ คนที่จะไปร่วมกับสภาผู้แทนเลือกมาอีก ๘ คน อาจจะเป็นท่านใดท่านหนึ่ง หรือข้าพเจ้าเองอาจจะถูกเสนอชื่อ แต่ข้าพเจ้าขอถอนแน่ เพราะฉะนั้นข้อยูติธรรมในเรื่องนี้กับเมื่อเทียบกับค่าของปัญหาแล้ว มันเป็นการสมควรแล้วหรือที่เราจะไป ร่างของสภาผู้แทนราษฎรที่เขาอาจว่า "เป็นเอกฉันท์" ข้าพเจ้าขอกราบเรียนถึงเบื้องหลังการที่สภาผู้แทนราษฎร เขามีมติออกมา ในชั้นกรรมาธิการที่สภาผู้แทนราษฎรแต่งตั้งไปพิจารณาเรื่องนี้ได้มีท่านสมาชิกท่านหนึ่งต้องขอประทานโทษ ข้าพเจ้าไม่สามารถจะออกชื่อท่านเพราะเสียมารยาท ท่านได้คัดค้านว่ามติเป็นเอกฉันท์นี้ต้องให้ส่งไปควยว่าเป็นเอกฉันท์โดย ๘ เสียง ซึ่ง

กรรมการของสภาไม่เห็นด้วย ท่านสมาชิกผู้นั้นก็ส่งนามาขุดในสภาชั้นพิจารณา
 ชั้นที่ ๒ แต่สภาไม่เห็นด้วยเหมือนกัน จึงให้คงใช้คำว่า "เอกฉันท" เเฉ ๗
 มิฉะนั้นจะหนักขึ้นไปอีกว่าเป็นเอกฉันททั้ง ๕ เสียง จะหนักขึ้นไปกว่านั้นอีก ๘
 เสียงเอกฉันทไม่ได้ ข้าพเจ้าขอกราบเรียนฝากไว้ด้วย ความข้อนี้ที่ข้าพเจ้าไป
 ค้นมาตั้งแต่เข้ามีการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก่อนที่สภานี้จะมีมติในมาตรา ๘ นี้
 เป็นประการใด นอกจากเหตุผลทั้งหลาย ทั้งที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนมาแล้ว
 ข้าพเจ้าขอกราบเรียนข้อสำคัญไว้เป็นประการสุดท้ายอีกอย่างหนึ่ง มีภาค
 กฎหมายชาติอันอยู่หนึ่งเขามอกว่า "สิ่งใดอันจะได้รับการรักษาเป็นยติ ควรจะ
 ได้รับการวินิจฉัยโดยครวญโดยสุชุม" ขอให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายได้ใคร
 ครวญถึงเหตุถึงผล ทั้งที่ข้าพเจ้าได้ขอความกรุณาชี้แจงมานี้ ในส่วนที่ข้าพเจ้า
 เองนั้นใคร จะแพ้ใครจะชนะไม่สำคัญ แต่ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าผลที่เกิดขึ้น จากกรรพ
 ณะจะเป็นอย่างไร ขอขอบพระคุณ

นายมนูญ บริสุทธิ์ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
 มีเหตุเรื่องนี้ความจริงได้พูดกันมานานแล้ว กระผมเองก็รู้สึกเกรงใจท่านสมาชิก
 ผู้มีเกียรติซึ่งต้องทนฟังมาเป็นเวลาช้านานเหลือเกิน ก็ไม่อยากจะอภิปราย
 อะไรมากในเรื่องนี้ แต่ในฐานะที่กระผมเป็นผู้นั่ง ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของท่านสมาชิก
 ให้ไปแก้ไขร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็รู้สึกว่ามีควมจำเป็น จะต้องชี้แจงเพิ่มเติม
 อีกสักเล็กน้อย แต่จะไม่ชี้แจงมาก เพราะเชื่อว่าท่านสมาชิกคงสามารถที่จะ
 วินิจฉัยปัญหาที่ได้อยู่แล้ววา การจะควรและมีควรประการใด ความจริงปัญหา
 เรื่องนี้คือคำวินิจฉัยของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญนี้ จะต้องเป็นเอกฉันทหรือไม่ใน
 เรื่องอะไร หรือจะถือมติอย่างไรนั้น สำหรับเมืองไทยเราไม่ใช่ว่าร่างกฎหมาย
 ฉบับนี้เป็นฉบับแรกมีหลายฉบับแล้ว พระราชบัญญัติวิธีการพิจารณาของคณะ
 ตุลาการรัฐธรรมนูญ ซึ่งไม่มีบทมาตราที่เขียนว่า จะต้องเป็นมติเป็นเอกฉันทหรือ
 อะไรแต่ฉบับเดียว ทุกฉบับที่มีมาเขียนไว้แต่เพียงว่า "การลงมติวินิจฉัยขอ
 ปรัชญาใด ๆ ให้ถือเอาเสียงข้างมากเป็นประมาณ" นี้กฎหมายเมืองไทยที่มีมาตั้ง

แต่ก่อนนั้นจนถึงเดี๋ยวนี้ นี่เป็นเหตุหนึ่งซึ่งเป็นแนวทางที่คณะกรรมการ ได้เอามา
 ประกอบการแก้ไขร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ การเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนั้นก็
 หรือการเป็นรัฐมนตรีก็คิด จะวางยากก็ยาก จะวางง่ายก็ง่าย การออกจากการเป็น
 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนั้น มีใจว่าจะออกโดยอาศัยกฎหมายฉบับนี้เท่านั้นก็หาไม่ ผู้
 ซึ่งได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร อาจจะถูกคัดค้านการเลือกตั้ง ทำ
 หน้าที่ไปสัปดาห์กว่าจะมีคำสั่งก็มี การคัดค้านการเลือกตั้ง เป็นอำนาจของศาลที่จะ
 พิจารณาให้การเลือกตั้งนั้นเป็นโมฆะหรือไม่ได้ อันเป็นผลให้สมาชิกผู้นั้นต้องออกจาก
 สมาชิกภาพไปก็ได้ ในเรื่องนี้กฎหมายก็ไม่ได้ออกว่า คำสั่งหรือคำวินิจฉัยของศาล
 จะต้องเป็นเอกฉันท์เขาก็ไม่เขียนเอาไว้ ก็ต้องถืออย่างเรื่องขรรค์มา คือถือเสียง
 ข้างมาก ก็เหตุใดเขาเมื่อมาเป็นสมาชิกแล้ว เราจึงจะตั้งมองเอาเอกฉันท์กัน ถ้า
 มาประชุม ๘ คนก็ต้อง ๘ คนอะไรอย่างนี้ นี่เป็นเหตุหนึ่งซึ่งคณะกรรมการได้แก้
 ไข สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็คิด คณะรัฐมนตรีก็ เป็นผู้ที่ใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ
 คืออำนาจนิติบัญญัติ และอำนาจบริหารตามลำดับ ส่วนอำนาจตุลาการนั้น ทางศาล
 คือผู้พิพากษาเป็นผู้ใช้ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ การออกจากราชการของ
 ผู้พิพากษาตุลาการ แม่แต่ประธานศาลฎีกา ก็ไม่ต้องมีมติเป็นเอกฉันท์ของคณะ
 กรรมการตุลาการ เขาก็ถือเสียงข้างมากเท่านั้น แล้วก็เหตุใดสมาชิกสภาผู้แทน
 ราษฎรหรือรัฐมนตรีจะต้องมา มีสิทธิพิเศษของเอาเอกฉันท์ นี่เป็นอีกเหตุหนึ่งซึ่งเป็น
 เหตุให้คณะกรรมการนี้ได้เอามาประกอบการพิจารณา นอกจากนั้นคณะ
 กรรมการก็ได้พิจารณากฎหมายต่าง ๆ เกือบทุกฉบับ ก็ไม่ปรากฏว่าการเอาคน
 ออกจากงานหรือการปลด การไล่นะอะไรนี้ จะต้องต้องมีมติเอกฉันท์ไม่มีเลย เรื่อง
 มติเอกฉันท์นี้มีอยู่เฉพาะกรณีเดียว ซึ่งท่านสมาชิกผู้หนึ่งได้อภิปรายไปแล้ว คือเรื่อง
 คนที่ถูกไล่ออกไปแล้ว คนที่ถูกปลดออกจากราชการไปแล้ว ซึ่งถือว่าเป็นคนกระทำ
 ผิด จะมาขอกลับเข้ารับราชการใหม่ เขาถึงบอกว่าการณ์อย่างนี้ การที่จะมาล้าง
 มลทินว่าเป็นผู้ที่ดีแล้ว เป็นผู้บริสุทธิ์แล้ว จึงต้องบัญญัติเป็นเอกฉันท์ มีอยู่เพียงเท่านี้
 เท่านั้นเอง คอยเหตุยลตั้งกล่าวนี้ คณะกรรมการจึงเห็นว่า เมื่อทางเจตนาารมณ์
 ของสภาผู้แทนราษฎรต้องการอยากจะให้การออกจากตำแหน่งนี้ยากสักหน่อย ก็ควร

จะอนุมัติตามเท่าที่เห็นสมควรแก่เหตุผล คือให้ถือเอา ๒ เสียง คือ ๒ ใน ๓ การที่ถือเอา ๒ คะแนนหรือ ๒ เสียงนี้ ก็เพราะเหตุว่าการที่จะถือเอกฉันท์นั้น ความไม่ยุติธรรมอาจจะมีได้ สมมุติว่าการกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญประชุม ๗ ท่าน ลงมติว่านาย ก. นั้นขาดคุณสมบัติให้ออกไป มีเพียง ๗ คนก็ออกไปแล้ว ถ้าหากว่าคณะตุลาการรัฐธรรมนูญมาประชุม ๔ ท่าน ๔ ท่านบอกนาย ก. นั้นควรให้ออกไป แต่อีกคนหนึ่งนิ่งเฉย ๆ คือไม่ออกเสียง ๔ เสียงนี้ยังไม่ดีอะไร ผู้ ๗ เสียงก็ไม่ได้ นั่นคือแตกต่างมันเห็นได้ชัดว่ามันเกิดความไม่ยุติธรรมขึ้น เพราะฉะนั้นจึงควรกำหนดเสียตายตัวว่า จะเอากี่คะแนนเสียง คณะกรรมาธิการจึงเห็นว่า ๒ ใน ๓ นี้ควรที่จะสมควรแล้ว เพราะตุลาการรัฐธรรมนูญก็เป็นผู้ซึ่งทรงคุณวุฒิ สามารถที่จะพิจารณาได้แล้ว เมื่อมีเสียงข้างมากถึง ๒ ใน ๓ ก็ควรที่จะพึงเป็นผู้ที่ใด และตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ถ้าท่านทั้งหลายได้อ่านบทคัดแล้ว จะเห็นว่าไม่มีที่ไหนเรื่องใดเลยซึ่งในรัฐธรรมนูญนี้ว่ามติของสภาจะต้องเป็นเอกฉันท์ ไม่มีเลย มีแต่ว่าเกินครึ่งบาง เสียงข้างมากบาง ๒ ใน ๓ บาง ๓ ใน ๔ บาง อะไรอย่างนี้ทั้งนั้น ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่าการที่จะเอาเสียงเอกฉันท์นั้นมันเป็นของยากเหลือเกิน ทุกสิ่งในทางปฏิบัติแล้ว มันยากมาก แม้แต่ในสภาความมั่นคง แห่งสหประชาชาติที่เขาบอกว่าต้องมีเสียงเอกฉันท์ที่ ๕ อภิมนตรีอำนาจนี้ ท่านทั้งหลายก็ทราบแล้วว่าเขาเขียนอย่างนั้นเพื่ออะไร ทำไมประเทศเราจึงต้องมีสถานทูตรัสเซีย ตั้งมาหลายสิบปีแล้ว ก็เพราะเสียงเอกฉันท์ของอภิมนตรีอำนาจ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าเรื่องที่จะเอาเอกฉันท์นั้นมันเป็นของไม่ใช่ของง่ายจริง ๆ มันมีปัญหาที่ลึบซับซ้อนมาก ท่านผู้อภิปรายคนสุดท้ายท่านบอกว่า เรื่องที่จะเอาสมาชิก หรือรัฐมนตรีอะไรออก จากตำแหน่งก็ไม่มีปัญหายุ่งยากอะไร ท่านก็รับอยู่แล้ว ก็เมื่อไม่มีปัญหายุ่งยากอะไรแล้ว ๒ ใน ๓ นี้ยังไม่พออีกหรือที่จะวินิจฉัยว่า ควรจะออกหรือควรที่จะอยู่ เพราะฉะนั้นกระผมก็ไม่อยากจะทำอะไรมากเกรงท่านจะรำคาญ ก็เชื่อว่าท่านคงจะพอวินิจฉัยได้แล้ว

นายพิมล กลกิจ : ท่านประธานที่เคารพ ขอกราบคณะกรรมาธิการ ถ้ากระผมจะอภิปราย และก็มีอะไรที่กระทำให้ท่านงุนงงใจ คือ

LIART

เรื่องที่จะระดมโศฬังที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติโคถกปรายกันมานั้น รู้สึกว่าของเรายัง
 ตามบทบัญญัติข้อบังคับในการประชุมเกี่ยวกับเรื่องโหวตเท่านั้น และบังเอิญกระแสม
 โศลกขอยืมตัวไปทำงานสหประชาชาติเป็น ๒ ระยะ เป็นเวลา ๖ ปี ก็มี
 ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นอันมาก เพราะฉะนั้นถ้ากระแสมจะเอียงเรื่องนี้อยู่
 ก็ไม่ตรงกับทางที่ของเราได้ข้อมติข้อมติกันไว้จะก็ขอยืมตัว คือการโหวตนั้นที่จริง
 ก็มีอยู่ ๕ อย่าง สำหรับคำว่า "เอกฉันท์" นั้น กระแสมชอบเพื่อเถียง คือเป็นคำที่
 โศฬาระ และก็เป็นการโหวตอย่างหนึ่งที่จะต้องมีตลอดไปทั่วก็ลปาวสาน เพราะ
 ทั่วโลกก็มีอยู่แน่นอนมีโศฬ (unanimous vote) อันนี้ก็เป็นอย่างหนึ่งใน ๕ การ
 โหวตนั้นมีอยู่ ๕ อย่าง มาจอรตี (majority) เสียงข้างมาก ก็มีทั้งกันทั้ง ๔
 อย่าง มาจอรตี และเพอเซนเตจ (percentage) เราก็คมี ๒ ใน ๓ ๓ ใน ๔
 ๑ ใน ๔ อะไรที่จะไรนั้นก็เรียกว่าเพอเซนเตจโหวต (percentage vote) เป็น
 อันที่ ๒ อันที่ ๓ ก็เกี่ยวกับเวลาเสียงเท่ากันจะทำอย่างไร ท่านประธานสภาจะทำ
 อย่างไร นี่ก็เป็นอีกอย่าง นอกจากนั้นก็อันที่ ๔ ที่เราเรียกว่าพลูแรลตีโหวต
 (plurality vote) เกี่ยวกับการเลือก ๓, ๔, ๕, ๖ คน เกี่ยวกับแคน
 ดิเดท (candidate) มาก ๆ ไม่ใช่ไปบวกหรือลบ แล้วก็มีแน่นอนมีส เพราะ
 ฉะนั้นเราก็จำเป็นที่จะต้องมีเอกฉันท์น้อยแ่น ๆ เพราะฉะนั้นคำว่า "เอกฉันท์"
 กระแสมรู้สึกพอใจ ใครที่จะให้ยืนอยู่ในมาตราที่ทางสภาผู้แทนราษฎรได้ส่งมา จะ
 อย่างไรก็ตามความคิดที่ท่านกรรมาธิการบอกกว่าไม่ชอบกว่าหกเสียงนั้นก็เห็นผล
 แต่ทว่าความคิดเห็นอย่างทีกระแสมโศฬังแล้วไม่ตรงกับท่านผู้อภิปรายมาหลายท่านด้วย
 กันก็คือคำว่า "เอกฉันท์" นั้น ความหมายก็มีอยู่ว่า ไม่มีเสียงค้านแ่นแต่เสียงเดียว
 ความหมายมีอยู่เท่านั้น เพราะฉะนั้นการลงมติถึงแม้จะครบองค์ประชุมจะเป็น ๓
 เสียงก็ตาม ถึงจะมา ๔ คนหรือมา ๔ คน แต่การเป็นเอกฉันท์นั้น ก่อนที่จะมี จะ
 ต้องมีการประกาศความขัดใจ ถ้าเป็นขัดระครบ ที่ไม่ถูกต้อง ที่ไม่ วาลิด (valid)
 ต้องเป็น ลีแกลโหวต (legal vote) อาจจะมีโหวตมา ๔ ใบด้วยกัน แต่ทว่าไม่
 ได้เขียนอะไรเลย หรือว่าเขียนผิดไปเสีย ๓ ใบ ก็เหลือ ๕ ใบและใน ๕ ใบนั้นก็
 เป็น แอฟเฟอเมทีฟ (affirmative) หมด หมายความว่าสนับสนุน อันนั้นก็

LIRT

เอกฉันท์ แต่หาไม่มีแอบสเทิน(abstain) ต้องนับเสียก่อนว่าอันไหนมัน บัล (null) มันวอยด์(void) บ้าง โทษต่าง ๆ บ้างไม่มีไม่ถูกต้อง แล้วก็เอาแค่เพียง ลีแกลวอต เท่านั้นที่มีอยู่ โดยที่ว่าจะป็นสนับสนุนหรือว่าค้าน ถ้านับสนับสนุนก็ป็นเอกฉันท์ ถ้านับค้านก็ป็นเอกฉันท์ครับ อันนี้ที่ป็น ปาร์เลียเมนตารี รูล (parliamentary rule) ซึ่งยังใช้กันอยู่ทุกวันนี้ เพราะฉะนั้นกระผมไม่ทราบว่า จะป็นไปตามนี้หรือไม๊ แต่กระผมขอเอาเอกฉันท์ไว้ ซึ่งอาจจะไปถึง ๖ เสียง อาจจะ ๕ เสียง อย่างที่กระผมยกตัวอย่าง แต่หว่าคำว่า "เอกฉันท์" นี้ช่วยมากเหลือเกิน มันไค้หนักครับ สำหรับในการโหวตนี้ว่าป็นเอกฉันท์ จะป็นค้านหมกก็เอกฉันท์ จะสนับสนุนหมกก็ป็นเอกฉันท์ เพราะฉะนั้นกระผมกราบขอความกรุณา ท่านประธานครับ กระผมว่าตั้งแต่กรรมาธิการร่างข้อมังค์ ปาร์เลียเมนตารี รูล เสียที ถ้ามีเรื่องนี้แล้วเราไม่ต้องมานั่งเถียงให้เสียเวลาเลยครับ นี้คือมันมีอ้างอิงอยู่ในนั้นหมกหา ยูเนนิมีลวอต หมายความว่าอะไร นี้เรามาพูดกันมันเหนื่อยครับขอพระคุณครับ

นายสุเทพ อัครดากร : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอประธาน เวลาสั้น ๆ สำหรับแสดงความคิดเห็น เมื่อไค้ฟังการอภิปรายของท่านสมาชิกหลายท่าน โดยเฉพาะเมื่อไค้ฟังท่านที่ไค้อภิปรายเหตุผลมากมายที่ยาวนั้น ในขั้นต้นก็รู้สึกค่อนข้างจะคอยตาม แต่เมื่อไค้ฟังไปมาก ๆ ก็ไค้ขอบข้อที่เห็นแตกต่างมากมายเหลือเกิน เลยทำให้รู้สึกว่าเห็นว่าคุณภาพของกรรมาธิการนั้น น่าจะสมเหตุผลมากกว่า ความที่ท่านสมาชิก คุยความเคารพอย่างยิ่ง ที่ท่านไค้แสดงความคิดเห็นว่า ในการที่ท่านไค้คลุกคลีและเกี่ยวข้องกับกฎหมายมานานเหลือเกิน แล้วก็พบแต่ว่ากฎหมายนั้นมีปัญหาการออกเสียงนะมีว่า เสียงข้างมากหรือไม๊ก็เอกฉันท์มีอยู่ ๒ อย่าง ไม่มีป็นเสียง ๆ เลยว่าเท่านั้น เสียงเท่านั้น เสียงไม่เคยเห็น อันนี้หนึ่ง เพราะฉะนั้นท่านจึงบอกว่าไม่ควรจะป็น ๖ เสียง อันนี้กระผมคิดว่าป็นการพิจารณากฎหมายฉบับนี้ ซึ่งมองในแง่ของกฎหมายมากเกินไป คือป็นที่เขารเรียกว่า ลีแกล แอพพรช (legal approach) มากเกินไป การพิจารณากฎหมายอย่างนี้ไค้เฉพาะกฎหมายฉบับนี้นั้น ป็นกฎหมายสืบเนื่องมาจากกฎหมายรัฐธรรมนูญ

LIRT

ซึ่งเป็นกฎหมายทางการเมือง เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้ององค์กรกลไกในทางการเมือง โดยเฉพาะ จำเป็นจะต้องพิจารณาในแง่ของการเมือง ผลกระทบตลอดจนได้ผลเสียในทางการเมืองมากกว่าที่จะมุ่งแต่ที่จะเน้นเอารูปแบบของกฎหมาย ว่าเคยเห็นอย่างนั้นเคยเห็นอย่างนี้ จะเอาอย่างไรจะเอาอย่างไร แต่ต้องพิจารณาว่าเหตุผลมันควรจะเป็นอย่างไร อันนี้เป็นอันหนึ่งที่กระผมเห็นว่าควรจะต้องมองเห็นเหตุผลทางด้านรัฐศาสตร์บ้าง

ในประการที่ ๒ ได้มีการพูดกันอย่างเหลือเกินเกี่ยวกับตัวบุคคล ที่เป็นตุลาการรัฐธรรมนูญ แล้วได้พิจารณาว่ากันไปหลายแห่งหลายมุมว่า เชื้อถือได้เพียงไร หรือไม่เกี่ยวกับเกียรติยศ เกียรติศักดิ์ คุณธรรมอะไรต่าง ๆ กระผมเห็นว่าในการที่จะไปเทียบกับสมโอหรือกาแฟนั้น เห็นถ้าจะเทียบไม่ได้ ยกเข้ามาเทียบให้หัวหน้าแพทิวสมโอไปเปล่า ๆ เพราะว่าคนไม่ใช่กาแฟ ไม่ใช่สมโอ คนไม่ใช่ น้ำตาล ไม่ใช่กาแฟ ไม่ใช่ไม้ที่จะมาคดุงมาเคล้ามาที่เขาเป็นกาแฟแล้วให้เรากัดไม้เมื่อทานเคี้ยวยังไม่ได้ เป็นตุลาการรัฐธรรมนูญ ท่านก็เป็นอย่างเรา ๆ นี้ เป็นคนอย่างเรา ๆ นี้ เมื่อท่านไปเป็นตุลาการรัฐธรรมนูญ ท่านก็เป็นคนอย่างเรา ๆ นี้ เรามีโคเฮาสมองของท่านทั้ง ๕ คนมาคดคูกให้เหมือนกัน คุณธรรมของท่านทุกคน เอาไปทำให้เหมือนกัน ไม่ใช่ คุณธรรมของท่าน ความคิดของท่าน ความเห็นของท่าน แต่ละท่านยังเป็นตัวท่านเองอยู่ เพราะฉะนั้นอย่าได้ไปเทียบกับกาแฟหรือสมโอ และถ้ามารที่เราแย้งกว่าท่านแต่ละคนมีเอกลักษณ์ในความคิดเห็นของท่านนั้น ก็มีใช้หมายความว่าเราจะไปด่าชังสมโอแต่อย่างใด

ในประการที่ ๓ กระผมเห็นว่าการที่จะใช้เสียงที่เรียกว่า "เอกฉันท์" นั้น มันมีผลเลยไปถึงว่าเสียง ๆ เดียวนั้น เป็นเสียงชี้ขาดก็ได้คือแม้เสียงเดียวถ้าหากเห็นเป็นอย่างอื่น เสียงคน ๆ อื่นจำนวนมากก็ไม่มีผลหมาย อย่างเช่นที่ ทนายธรรมาธิกรท่านหนึ่งได้พูดแล้วถึงเรื่องกรโหวตในคณะมนตรีความมั่นคงสหประชาชาติ ซึ่งมี ๕ มหาอำนาจมีเสียงแบบนี้ซึ่งเราก็ก็นั่งอยู่ เพราะฉะนั้นผลเสียของเสียง ๆ เดียว ซึ่งกลายเป็นเสียงชี้ขาด หมายถึงผลกระทบของมันจริง ๆ คือไปชี้ว่าจะเอาอย่างไร มันน่าจะมีเหตุมีผลน้อยไปกว่าเหตุผลของฝ่ายกรรมาธิการ

LIRT

ประการที่ ๔ ท่านสมาชิกได้แสดงความคิดเห็นว่า ในการจะยับยั้งกฎหมาย หรือการที่สภานี้จะพิจารณากฎหมายฉบับนี้ และเกิดไม่เห็นด้วยไปแก้ไข เขา ก็จะต้องมีการตั้งกรรมาธิการร่วมไปพิจารณา ซึ่งอาจจะต้องเสียเวลาตั้ง ๖ เดือน แล้วอะไรทำอะไรต่าง ๆ อันนี้เป็นกระบวนการของรัฐธรรมนูญของเราบัญญัติไว้อย่างนั้น และหากจำเป็นที่จะต้องเป็นอย่างนั้นเราก็ไม่ต้องกลัวอะไร ถ้าเหตุผลมันเห็นว่าจะต้องแก้มันก็ต้องแก้ ไม่ต้องกลัว เพราะท่านก็พูดอยู่แล้วว่า การร่างกฎหมายนั้นจะต้องปราศจากความกลัว เอาเหตุผลมาวาทกัน ไม่ใช่กลัวจะไปชักใจสภาลงสภายุติ หรือไม่ต้องกลัวว่ามันจะต้องไปช้า เพราะเหตุผลมันต้องเป็นผลอยู่วันยังค่ำ เพราะฉะนั้นอันนี้กระผมเห็นว่าเราเอาเหตุผลขึ้นมาวาทกัน ในประการที่ท่านพูดถึงภาคกฎหมายลาตินที่บอกว่า ในการที่จะวินิจฉัยชี้ขาดเป็นข้อยุติอะไรนั้นจะต้องสุขุม กระผมก็ยังไม่เห็นวาทสภานี้ จะขาดความสุ่มรอบคอบไปได้อย่างไร จึงคิดว่าที่เราพิจารณากันอยู่นี้คงไม่ขัดกับภาคกฎหมายลาตินอย่างแน่นอน กระผมจึงมาพิจารณาถึงท่านผู้อภิปรายครั้งหลังสุดที่ท่านได้พูดว่าการโหวตมี ๕ อย่างและก็คำว่า "เอกฉันท์" มันโหวตเพราะสวยหรูมาก แล้วมันมีแนวโน้มในโลก และจะต้องมีตลอดไปชั่วนี้รันคร มันก็มี แต่ความมันเหมาะก็กฎหมายฉบับนี้หรือไม่ว่า เราพิจารณาครั้งนี้ไม่รู้ว่ามันสวย ๆ แล้วเอามาใส่ไว้ เพราะมันสวย เพราะมันมีแต่ดูตรงว่ามันเหมาะไหมมากกว่า ด้วยเหตุนี้กระผมจึงเห็นว่า ความเห็นของกรรมาธิการนั้นมีเหตุผลอันชอบและสมบูรณ์ทีเดียว และยังพิจารณาไปถึงก็โต้แย้งว่าการที่เสียง ๖ เสียงจะไปลดรัฐธรรมนูญ แล้วเกรงว่าจะมีผลกระทบทางการเมืองระส่ำระสาย กระผมก็ยังไม่เห็นว่าระส่ำระสาย และก็เสียงตั้ง ๖ เสียง มันก็ต่อมีความหมายและมีน้ำหนัก กระผมจึงมีความเห็นยืนยันว่าจะสนับสนุนการแก้ไขของคณะกรรมาธิการ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ผมคิดว่าเราใช้เวลาไปมากสำหรับมาพิจารณานี้แล้ว เห็นจะสมควรลงมติเสียที ผมจะขอถามมติจากที่ประชุมเลยครับว่าจะปัดอภิปรายได้หรือยัง ท่านผู้ใดเห็นว่าควรปัดอภิปรายได้แล้ว โปรดยกมือขึ้น

LIART

(มีสมาชิกยกมือ ๖๗ คน)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่าควร เปิดอภิปรายต่อไป โปรด
ยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมนี้มีมติให้เปิดอภิปราย
ยัมภ์จะขอถามมติจากที่ประชุมนี้ว่า ท่านผู้ใดจะมีความเห็นตามที่
กรรมาธิการได้แก้ไข คือ "ไม่น้อยกว่าหกเสียง" หรือเห็นว่าควรจะต้องร่าง
เดิม คือ "เป็นเอกฉันท์" ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะเป็นไปตามที่กรรมาธิการแก้ไขคือ
"ไม่น้อยกว่าหกเสียง" โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๖ คน)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะเป็นไปตามร่างเดิม คือ
"เป็นเอกฉันท์" โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๑ คน)

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้มีมติให้เป็นไปตามร่างที่
กรรมาธิการแก้ไข คือ "ไม่น้อยกว่าหกเสียง" เชิญท่านเลขาธิการ ฯ อ่านต่อไป
ครับ

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๔ ไม่
มีการแก้ไข มาตรา ๕ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๒
การพิจารณาการสิ้นสุดแห่งสมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภา และสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎร และความเป็นรัฐมนตรี ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๒ ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : ท่านกรรมาธิการ เชิญครับ

นายเสนาะ เอกพจน์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม เสนาะ เอกพจน์ ในฐานะเลขานุการของคณะกรรมการการปกครอง
ขอประธานทราบเรียนว่า ในการที่คณะกรรมการได้ขอแก้ไขคำว่า "คำวินิจฉัย"
ออก แล้วก็แก้ไขคำว่า "คำร้องที่ไต่ขึ้นไว้" ก็ได้ "โดยยื่นต่อประธานแห่งสภา

LIRT

ที่ได้รับคำร้องนั้น" ตามร่างเขียนไว้ว่า "คำวินิจฉัย" เราเห็นว่าระยะมันยาวเหลือเกิน เช่นเดียวกับทางศาล ตอนที่ศาลจะพิพากษานี้ก็ทำอะไรก็มีอะไรได้อย่างนี้ ระยะมันยาวและจะเป็นการเอาเปรียบผู้ถูกร้อง หรือเมื่อครั้งปี ๒๕๕๓ พระราชบัญญัติว่าด้วยวิธีพิจารณาของตุลาการรัฐธรรมนูญ เรียกว่า "ผู้ถูกกล่าวหา" เพราะฉะนั้นเพื่อให้เป็นความยุติธรรม เมื่อผู้ถูกกล่าวหาปรารถนาที่จะแก้ไขอย่างไร ก็ควรจะได้ทำเสียก่อนที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญจะได้ดำเนินการพิจารณา ทั้งนี้ก็เพื่อให้มันรวบรัดและเพื่อความเป็นธรรม เพราะการที่กล่าวหาสมาชิกสภาแทนราษฎรก็สมาชิกวุฒิสภาก็ รัฐมนตรีก็ว่าการจะพ้นสมาชิกภาพ อะไรก็มีอะไรนั้น เป็นเครื่องวัดกันงวดอย่างไรมีปัญหา เพราะฉะนั้นก็ควรจะได้พิจารณาโดยรวมรัด โดยเหตุนี้เองคณะกรรมการวิชาการจึงได้ลงมติกันไป

ในรูปนี้ ควรไม่ควรแล้วแต่จะไปรอก

นายชัย จันทวิมล : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเสียใจที่มีความเห็นแย้งกันที่ทางคณะกรรมการเสนอ คือตามร่างเดิมนี้ คำร้องอาจจะแก้ไขตอนที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยครั้งแรก คือให้เวลาการแก้ไขนี้ยึดไปจนถึงเวลาที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญจะไต่คำวินิจฉัยหรือตัดสิน ส่วนที่ทางคณะกรรมการแก้ไขนั้นให้แก้ไขไต่ก่อนที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญจะไต่เริ่มการพิจารณา ระยะเวลาเดียวกัน กระผมเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ เพราะฉะนั้นควรจะมีผู้ร้องมีโอกาสที่จะขอแก้ไขเพิ่มเติมหรือแสดงเหตุผลประกอบเพิ่มเติมก่อนที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญ มีคำวินิจฉัยตามร่างเดิมและดูหากว่าเป็นไปตามหลักการที่กระผมมานำ ร่างเดิมแก้ไขโดยไม่ของแก้ไขเพิ่มเติมอะไรต่อไปอีก เพราะว่าเท่าที่คณะกรรมการแก้ไขเพิ่มเติมนั้นก็เพื่อให้ขอความ ชัดเจนยิ่งขึ้น ถ้าเป็นไปตามร่างเดิม "คำร้องของสมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาแทนราษฎร ซึ่งร้องตามมาตรา ๑๐๕ แห่งรัฐธรรมนูญ นั้นก่อนที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยครั้งแรกผู้ร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมหรือแสดงเหตุผลประกอบเพิ่มเติมแก้ไข" กระผมเห็นว่าข้อความตามร่างพระราชบัญญัติที่สภาผู้แทนราษฎรพิจารณานั้นก็ได้ความดีแล้ว คือให้โอกาสผู้ร้องที่จะได้ขอแก้ไขเพิ่มเติมเวลามากขึ้นจนถึงก่อนเวลาที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญจะวินิจฉัย

นายสามนต์ สายสว่าง (กรรมาธิการ)

ท่านประธานที่เคารพ

LIART

กระผมसानนท์ สายสว่าง เหตุผลที่เราแก้ก็คือเพื่อความเป็นธรรมคือเดิมร่างมาว่า
บรรณนั้นจะแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องใดก่อนที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญจะวินิจฉัย ทั้งนี้ก็ค
ว่าไม่รู้จักเสรีจิ้นพอจะตัดสิน พอรู้ว่าจะตัดสินก็ไปยื่นแก้ไขอีก ทอยยื่นแก้ไขเสร็จเรียบ
ร้อยแล้วต่อไปก็ออกไปอีก นั่นหนึ่งจะไม่รู้จักเสรีจิ้น แล้วก็ไม่มีกำหนดที่เหมาะสม
ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่งร้องกล่าวหาอีกคนหนึ่งให้สิ้นสภาพของการเป็นสมาชิกหรือ
รัฐมนตรี เพราะฉะนั้นต้องยื่นแก้คำร้อง แก่ศาลกล่าวหา พอเรายื่นศาลกล่าวหาแล้ว ก็
คำร้องที่เขาแก้มาเป็นประโยชน์ที่จะแก้ไขเพิ่มเติมอีก มันเป็นการเอาเปรียบฝ่าย
ถูกกล่าวหา เพราะฉะนั้นในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญาภคิ พิจารณาความแพ่งภคิ
เราพยายามมีกำหนดกฎเกณฑ์ว่าจะแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องใด ในระยะไหนอย่างไร ทั้งนี้
การที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญจะพิจารณาข้อกล่าวหาคำร้องของท่านผู้ใด ก็ต้องมีกำหนด
พิจารณาครั้งแรกก็ประกาศไว้ ก็มีเวลาเพียงพอที่จะแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องเดิมว่า
บกพร่องอย่างไร ข้อกล่าวหาออกไปเพิ่มเติมมากขึ้นหรือว่าให้รัดกุมยิ่งขึ้น หรือเพิ่ม
ประเด็นมากขึ้น ก็เปิดโอกาสให้เขาแก้ไขได้โดยมีระยะเวลาขณะที่พิจารณา แต่
พิจารณาไปแล้วจะตัดสินแล้ว จะวินิจฉัยแล้วจะเขียนแล้วยื่นไปอีก มันก็ไม่รู้จักสิ้นสุดกัน
ไม่รู้จักสิ้นสุดด้วยเหตุนี้แหละ แล้วเดิมนั้นก็มีใครเขียนไว้ว่าแก้ไขเพิ่มเติมนี้ไปยื่นกับใคร
คำร้องเดิมยื่นกับท่านประธานแต่ละสภาที่ผู้ร้องสังกัดก็อยู่แล้วท่านประธานก็ส่งคำร้องนั้น
ไปตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณา คำร้องแก้ไขเพิ่มเติมร่างเดิมนั้นก็มีใครออกว่าไปยื่นกับใคร
จะยื่นจากตุลาการรัฐธรรมนูญ เลขหรือ หรือจะมายื่นผ่านท่านประธานซึ่งได้รับคำร้อง
เดิมไว้ก็เห็นปัญหา เราจึงเขียนเสียให้ชัดเลยว่า เหตุเกิดที่ไหนก็ให้ยื่นที่นั่นเหตุยื่น
กับท่านประธานสภาที่สังกัด ถ้าจะเพิ่มเติมแก้ไขอย่างไรก็ต้องให้ ท่านประธานสภาแ
ละสภาที่ผู้ร้องนั้นสังกัดได้รับรู้ว่า ใครแก้ไขเพิ่มเติมจึงใครเสนอต่อไป เดิมนั้นไม่ได้
มีไว้ด้วยเหตุนี้แหละครับเพื่อประโยชน์ว่าไม่ให้หาโอกาสจากคำที่เขายื่นแก้ทั้งกาย
กำหนดว่า เป็นความว่า "คำให้การ" เขายื่นคำให้การ พอไปเห็นคำให้การ เขา
เอาอีกแล้วเพิ่มข้อกล่าวหาอีกแล้ว นี่ต่อไปมายื่นอีก พอจะวินิจฉัยเอาอีกแล้ว อีกขณะ

อย่างนี้เป็นลักษณะที่ผู้ศึกษาหมายที่เรียกว่าเราปล่อยระยะเวลาไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์
ให้แน่นอนลงไปอีกเมื่อไม่พอสมควร . . . ด้วยเหตุนี้และการพิจารณาของตุลาการ
รัฐธรรมนูญในเรื่องร้องนั้นคงประกาศและมีในมาตราอื่น ๆ ของประกาศเอาไว้ ไม่
อย่างนั้นที่ก่อนจะพิจารณาครั้งแรกก็มีโอกาสเพียงพลที่จะแก้ไขเพิ่มเติมครับ ถ้าถึงไว้
อย่างนี้เป็นการไม่เหมาะสมครับ จึงขอประทานกราบเรียนซึ่งแจ้งครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงษ์สานต์ (รองนายกรัฐมนตรี) : ท่านผู้เป็น
ประธานในการแก้ไขมาตรา ๑๒ ของคณะกรรมการการนั้นมีอยู่ ๓ ประเด็น ประเด็น
แรกเกี่ยวกับในเรื่องถ้อยคำแล้วไวขากรพม์ ประเด็นที่ ๒ เกี่ยวกับเรื่องจะใส่คำ
วินิจฉัยครั้งแรกหรือการพิจารณาครั้งแรกและประเด็นที่ ๓ ยี่เคอโคกร ในเรื่องถ้อยคำ
นั้น บังเอิญกระผมเองก็เป็นผู้ร่าง ก็จำเป็นต้องขออธิบาย มาตรา ๑๒ ความมันยาว
ถ้าอ่านสั้น ๆ ก็หมายความว่า "คำร้องนั้น ผู้ร้องขอจะแก้ไขเพิ่มเติมได้" ถ้อยคำ
มันเป็นอย่างนั้น ถ้าไปเขียนว่า คำร้องนั้น ผู้ร้อง แล้วก็แก้ไขเพิ่มเติมคำร้อง ประชาน
จะไม่มีกริยา นี่เป็นเรื่องของไวขากรณณะครับ ฉะนั้นกระผมจึงเขียนว่า "คำร้องของ
สมาชิกนั้น ผู้ร้องจะแก้ไขเพิ่มเติม หรือแสดงเหตุผลประกอบเพิ่มเติมก็ได้" ไม่มีคำว่า
จำเป็นที่จะต้องเติมว่า "เพิ่มเติมคำร้องที่ยื่นไว้" อ่านให้ถี่ ๆ นะครับ นี่เป็นเรื่อง
ถ้อยคำที่สำหรับเรื่องคำวินิจฉัย ทำไมจึงใช้ "คำวินิจฉัย" คำวินิจฉัยในที่นี้ไม่ได้
หมายถึงว่าคำวินิจฉัยครั้งสุดท้าย คือคำวินิจฉัยครั้งแรก เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องมา คณะ
ตุลาการรัฐธรรมนูญจะคงวินิจฉัยว่าคำร้องนั้นสมควรจะรับไว้พิจารณาหรือไม่ คำร้อง
นั้นเป็นข้อความที่สุภาพหรือไม่ซึ่งคณะตุลาการรัฐธรรมนูญจะมีอำนาจในมาตรา ๑๓ ที่
จะส่งไปให้แก้ไข เจตนาารมณ์ของมาตรานี้มีอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงได้ใช้คำว่า "คำ
วินิจฉัยครั้งแรก" เพราะคำวินิจฉัยนั้นอาจจะมีอีกหลายครั้ง คำวินิจฉัยนี้ในมาตรา ๘
จึงได้เขียน (๒) ว่า การลงมติวินิจฉัยขอปรึกษาใด ๆ ใดเสียงข้างมากเป็นประมาฆ
ในการวินิจฉัยว่าจะรับคำร้องไว้พิจารณาหรือไม่ ก็ใช้เสียงข้างมากเป็นประมาณสมมติ
ว่าตุลาการฝ่ายหนึ่งเห็นว่าการถ้อยคำนี้สุภาพเรียบร้อยแล้วรับไว้ได้ แต่อีกฝ่ายหนึ่งบอกว่า
ไม่ได้ ก็คงวินิจฉัยกัน ความหมายเป็นอย่างนั้น ถ้าไปแก้ว่าเป็นการพิจารณาครั้งแรก

LIART

มันก็ไม่ตรงความประสงค์ ความจริงการพิจารณาเนื้อหาจะหลังการวินิจฉัยครั้งแรก
ก็ได้อีก เพราะในมาตรา ๑๕ นี้ เมื่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ให้รับคำร้อง
ไว้พิจารณาแล้วก็ให้คณะกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญในวันพิจารณาเป็นครั้งแรกไม่
ไว้พิจารณาอีกต่อไปจนจะเสร็จแล้วจะตัดสินแล้ว แล้วย้ายคำร้อง ไม่ใช่ว่าอย่างนั้น
ที่นี้ในการยื่นคำร้องกระผมเห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องไปเขียนให้มัลลิกยาว่าจะต้อง
ยื่นต่อประธาน ก็เวลาคำร้องยื่นที่ไหนจะแก้ไขต้องยื่นที่นั่น นี่เป็นหลักธรรมดาเพราะ
ฉะนั้นจึงเขียนเพียงสั้น ๆ ว่าเมื่อจะแก้ไขเพิ่มเติมทำคำร้องเพิ่มเติมแก้ไขได้อีก
กระผมคิดว่ามาตรานี้ไม่น่าจะแตะครับ

นายบุญ นริสุทธิ์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ คณะ
กรรมาธิการต้องขออภัยที่มีการพิมพ์คลาดเคลื่อนไปมาตรานี้ หน้า ๓ กรุณาแก้ตามที่
กระผมจะได้เรียนด้วย มาตรา ๑๕ มีว่า ".....ตามมาตรา ๑๔๔ ววรรคสอง"
ขอให้เขียนว่า "ววรรคสาม" แล้วก็ขีดฆ่า แล้วก็ "สอง" แทน ขีดเส้นใต้คำว่า
"สอง" คือ "ววรรคสาม" ขีดฆ่า ของเดิมเขา ววรรคสาม กรรมาธิการแก้ไขวรรค
สอง แล้วก็ต่อไปก็ "ก่อนที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีการพิจารณาครั้งแรก" ของเดิม
มีว่า "ก่อนที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย" เเฉย ๆ ครับ ไม่มีคำว่า
"ครั้งแรก" "ครั้งแรก" นี้ขอให้ขีดเส้นใต้ด้วย เป็นข้อความที่คณะกรรมการแก้ไข
ไป ว่าการพิจารณาครั้งแรก ร่างเดิมจะมีแต่ว่า "ก่อนที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญ
วินิจฉัย ผู้ร้องจะขอแก้ไขเพิ่มเติม" คำว่า "ครั้งแรก" นี้คณะกรรมการแก้ไข
ขอแก้คำผิดตามนี้ด้วย

ประธานวุฒิสภา : ข้อนี้เป็นข้อสำคัญ ผมคิดว่าทางเจ้าหน้าที่ จะ
ตรวจสอบได้ใหม่ว่า คำว่า "ครั้งแรก" นี้แต่เดิมมาจากเมื่อไร ในร่างที่สภาผู้แทน
ส่งมา

นายเสนาะ เอกพจน์ (กรรมาธิการ) : ผมมีตัวต้นฉบับ ที่ทาง
สำนักงานเลขาธิการ ฯ ส่งมา "ก่อนที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย" ผู้ร้อง
จะขอแก้ไขเพิ่มเติมหรือแสดงเหตุผลเพิ่มเติมก็ได้" "แรก" ไม่มีครับ

LIRT

ประธานวุฒิสภา : ทางรัฐบาลว่าอย่างไรครับ ก็เป็นอันว่าดีตามที่
กรรมการชกขอเปลี่ยนแปลง

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (รองนายกรัฐมนตรี) : ที่เดิม "คำร้อง"
เขาไปมีเหตุผลอย่างไรครับ "คำร้อง" เป็นประธานอยู่แล้วนะครับ เป็นกันอยู่ข้างหน้า
คำร้องยาว ๆ นี

ประธานวุฒิสภา : มีได้ ๆ ตรงที่ว่าการที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญ
คำวินิจฉัย "คำวินิจฉัย" ชัด ๆ แล้ว "การพิจารณา" ชัดเส้นใ้ดแล้วมี "ครั้งแรก"
คำว่า "ครั้งแรก" นี้

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (รองนายกรัฐมนตรี) : กระผมไม่รู้ก็เห็น
เขียนมาอย่างนี้

ประธานวุฒิสภา : ขอให้คอยข้อนี้ครับ ทางเจ้าหน้าที่ว่าอย่างไรครับ
มีใหม่คำว่า "ครั้งแรก" คุณหลักฐานนี้

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : กระผมได้ตรวจสอบ
หลักฐานที่ทางานคณะกรรมการสงมาแล้ว มีคำเช่นนี้ว่ามากวดยปรากฏว่าไม่ครับ
กระผมขออ่านมาตรา ๑๒ เพิ่มเลยนะครับ "มาตรา ๑๒ คำร้องของสมาชิกวุฒิสภา หรือ
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งร้องตามมาตรา ๑๐๕ แห่งรัฐธรรมนูญซึ่งอยู่ในบังคับ
ตามมาตรา ๑๘๘ วรรคสองแห่งรัฐธรรมนูญนั้น ก่อนที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญจะ
คำวินิจฉัย" ซึ่งว่า "การพิจารณาครั้งแรก" ชัดเส้นใ้ด ผู้ร้องจะขอแก้ไขเพิ่มเติมหรือแสดง
เหตุผลประกอบเพิ่มเติมคำร้องที่ได้ยื่นไว้ก็ได้ "โดยยื่นต่อประธานแห่งสภาที่ได้รับคำร้อง
นั้น" คำว่า "คำร้องที่ได้ยื่นไว้" ชัดเส้นใ้ด "โดยยื่นต่อประธานแห่งสภาที่ได้รับคำร้อง
นั้น" ชัดเส้นใ้ด นี่เป็นต้นฉบับที่คณะกรรมการได้ส่งมาให้เจ้าหน้าที่เพื่อพิมพ์แจก
วุฒิสมาชิก

นายเสนาะ เอกพจน์ (กรรมการชก) : ทางประธานที่เคารพกระผม
เสนาะ เอกพจน์ ในฐานะเลขานุการ อันนี้กระผมเห็นว่าเป็นเรื่อง ของการพิมพ์
หลายครั้ง แค่นี้ของเราลงไปอย่างนั้น คือแทนที่เขาคควรจะชัดใ้ด

คำว่า "วรรณสอง" ค้วยเพราะว่าเราปรึกษากันว่า นี้นวรรคกันก็เหมือนกันว่าวรรคอะไร อธิ์ที่ทานประธานศาลฎีกาว่า ต้องอ่านว่า "วรรณสอง" ไม่ใช่ "วรรณสาม" ก็ควรจะขีดคำว่า "วรรณสอง" ครั้งแรกนั้นก็ควรจะมีขีด เพราะเหตุว่าร่างเดิมไม่มีขีดนี้ ในฐานที่กระผมเป็นเลขานุการคณะกรรมการนี้ เมื่อเจ้าหน้าที่ทางสภาพินพิพลาศกระผมก็ขอรับผิด แต่ว่าความจริงเป็นอย่างที่กระผมกราบเรียน คือว่าอันเคอไลน์ (underline) คำว่า "วรรณสอง" เพื่อแสดงว่าเราแก้ แล้วอันเคอไลน์ คำว่า "ครั้งแรก" เพื่อแสดงว่าเราแก้ของเดิมไม่มี แต่บังเอิญเจ้าหน้าที่พิมพ์ผิดพลาดไปก็ขอประทานกราบเรียนไว้อย่างนี้ครับ ร่างเดิมที่กระผมได้รับจากสภาครั้งแรกก็ไม่มีอย่างที่เรากราบเรียนท่านประธานแล้วไม่มี แล้วก็ร่างเดิมนั้นวรรคสาม เราเองก็ต้องเป็นวรรคสองเพราะเป็นปัญหาเรื่องนี้นวรรค เพราะฉะนั้นคำว่า "ครั้งแรก" เดิมก็ไม่มีเมื่อไม่มีเราขอแก้ที่ดูเราต้องอันเคอไลน์คำว่า "ครั้งแรก" เพื่อให้ท่านฟังหลายกราบว่าถูกแก้ เดิมที "วรรณสาม" เราแก้เป็น "วรรณสอง" ก็ขอให้อันเคอไลน์ด้วยครับ

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันมากกรรมการเปลี่ยนคำว่า "คำวินิจฉัย" เป็นว่า "การพิจารณาครั้งแรก" ท่านสมาชิกคงจะเข้าใจหมดแล้วนะครับ หรือมีท่านผู้ใดยังสงสัย

นายเล็ก จุณधानนท์ : ข้าพเจ้ายังสงสัยด้วยว่า จะตัดคำว่า "วินิจฉัย" ออกหรือเปล่า ครั้งแรกเขามีคำว่า "วินิจฉัย" ตัดออก แล้วก็เพิ่มคำว่า "การพิจารณาครั้งแรก" เขาไปอย่างนั้นใช่ใหมครับ

ประธานวุฒิสภา : ก็ข้อความที่เข้าใจกันในขณะที่นี้ครับ ท่านผู้ใดจะอภิปรายคุณเล็กครับ เชิญ

นายเล็ก จุณधानนท์ : ข้าแต่ท่านผู้เป็นประธานการที่กรรมการไปตัด "คำวินิจฉัย" ออก คงเหลือแต่การพิจารณาครั้งแรก มันเป็นการจำกัดสิทธิ์ และเป็น การจำกัดเวลาที่สั้นเหลือเกิน ขอไปโปรดไปคุมมาตรา ๔ มาตรา ๔ เขาบอกว่า "เมื่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญไ้รับคำร้องหรือความเห็นให้วินิจฉัยปัญหาใด ๆ ตามบทบัญญัติแห่ง

รัฐธรรมนูญ ให้อำนาจคณะกรรมการรัฐธรรมนูญนัดประชุมครั้งแรกภายในสิบวันนับแต่วันได้รับ
 คำร้องหรือความเห็นนั้น" มีเวลาเพียง ๑๐ วัน เท่านั้นเองที่เขาจะขอแก้ไข หรือ
 แสดงเหตุผลเพิ่มเติมได้ หากไม่ถึงจะไปจากคดีนี้ เขาอย่างนั้นแล้วครั้งแรกด้วย ครั้ง
 แรกก็หมายความว่าภายใน ๑๐ วัน ถ้าจะแก้ก็ต้องแก้ ถ้าจะให้เหตุผลเพิ่มเติมก็ให้
 เหตุผลเพิ่มเติม มันควรจะเป็นตลอดเวลาที่วินิจฉัยไว้ ทานกรมการที่ทานอ้าง
 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญาว่า ไม่ไต่เนาะการแก้ฟ้อง ต้องแก้ก่อนมีการสืบ
 พยาน ไม่ถูกนะครับ มาตรา ๑๒๖ ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญา เขา
 บอกว่า "เมื่อมีเหตุอันสมควร โจทก์มีอำนาจยื่นคำร้องต่อศาลขอแก้หรือเพิ่มเติมฟ้อง
 ก่อนมีคำพิพากษาคำลงต้น" ก่อนมีคำพิพากษานะครับ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้จึง เป็น
 เรื่องสำคัญ นี่ให้เวลาเขา ๑๐ วัน เท่านั้นเอง มันจะเป็นการสมควรหรือ เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วยกับที่ไปตัดคำว่า "คำวินิจฉัย" แล้วถ้าเข็ติด "คำ
 วินิจฉัย" ออกไปแล้ว มันจะไม่มีปัญหาในมาตรา ๔ อีกว่า มาตรา ๔ ใด "คำ
 วินิจฉัย" ไม่มีคำว่า "พิจารณา" แล้วจะให้ไปตัดคำว่าอะไรกันแน่ มันอีกประการหนึ่ง
 อีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นพ้องกับทางฝ่ายรัฐบาลค่อนข้างที่บอก
 "หรือแสดงเหตุผลประกอบเพิ่มเติมคำร้องที่ไต่เนาะไว้ก็ได้โดยยื่นต่อประธานแห่งสภา ที่
 ได้รับคำร้องนั้น" ความจริงร่างเดิมของสภาผู้แทนเขา เขาคิดเจเนาะอันใดก็ตามแล้ว
 ไม่จำเป็นจะต้องไปแก้ไขเขาเลย ยิ่งกว่านั้นการไปแก้ไขมันไปแย้งกับมาตรา ๕
 เสียอีก มาตรา ๕ เขามีกว่า "ประธานตุลาการรัฐธรรมนูญเป็นประธานของ ที่
 ประชุมคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ ของคณะตุลาการ
 รัฐธรรมนูญ" มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ ของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญที่จะไปเพิ่ม
 คำร้องนี้ หากไม่จะต้องไปบอกวา ไปยื่นต่อประธานแห่งสภาที่รับคำร้องนั้น คั้งที่
 กรมการใดก็ตาม และถ้าเมื่อว่าการยื่นคำร้องนั้นมันไม่ไต่เนาะจากสมาชิก ตาม
 มาตราที่ข้าพเจ้ากล่าวข้างต้น มาจากศาล ศาลก็ยังคิดใจครับ คั้งที่ข้าพเจ้าได้กล่าว
 ไว้เมื่อสักครู่ที่ว่า ข้าพเจ้าอ้างถึงเมื่อถึงมาตรานี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย
 กับกรมการในการที่ไปตัดคำว่า "คำวินิจฉัย" ออก แล้วไปเพิ่ม "การพิจารณา-

ครั้งแรก" เข้าไป และไม่เห็นด้วยกับกรรมาธิการในการที่ไปเติมคำว่า "คำร้องที่
ไต่ถามไว้" โดยยื่นต่อประธานแห่งสภาที่ได้รับคำร้องนั้น" ขออุบอญ

นายแถม สุวพิณ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพกระผม

ก็เคยเคารพในความเห็นของท่านสมาชิกที่กล่าวเมื่อกี้ ความจริงขอได้โปรดกรุณา
ให้ชั้คณะครับ ที่ท่านบอกว่า "๑๐ วัน" นะ หมายความว่าหากการประชุมไม่ใช้พิจารณากรณี
ประชุมครั้งแรก หมายความว่า เมื่อตั้งคณะตุลาการรัฐธรรมนูญแล้วเรามีการนัดประชุม
กันครั้งแรกเมื่อวันจันทร์ที่ ๑๐ วัน การพิจารณาอีกมาคราวหนึ่ง ครับอยู่ใน
มาตรา ๑๕ สรุปแล้วว่าเมื่อการพิจารณาครั้งแรกก็แล้ว ๑๕ วัน นะครับอีกตอนหนึ่งไม่
ใช้ตอนเดียวกันครับ การประชุมกับการนัดพิจารณานั้นคนละเรื่องครับกระผมขอเรียน
ให้ทราบอย่างนี้ ถ้าท่านอ่านทั้ง ๒ มาตราจะรู้ที่เกี่ยว อย่างนี้กระผมขอเรียนให้ทราบ
ว่ามันเป็นอย่างนี้แหละครับ

นายจินดา สัยรัตน์ : ท่านประธานที่เคารพ ตามที่ท่านรองนายกรัฐมนตรี
ได้พูดถึงคำวินิจฉัย ซึ่งเขาใจว่าจะหมายความว่าสิ่งคำร้องอะไรต่าง ๆ ทำให้ไขว่ไขว
ได้ คือว่าในเรื่องคำร้องที่ยื่นมารับหรือไม่รับ มันเป็นขั้นตอนหนึ่ง แต่ถ้าอ่านข้อความ
วรรคสอง ๆ มา จะเห็นเป็นเพียงแต่คำสั่งเท่านั้นคำวินิจฉัยนี้คำสั่งที่ตัวเอง ไม่ใช่
วินิจฉัยว่าคำร้องนี้รับหรือไม่รับอะไรนี้ แต่ให้แก้ใหม่ นี่หมายความว่าในการที่ชี้ขาด
ท่านสมาชิกได้ข้อสรุปมาแล้วว่าในการกระทำเช่นนี้อาจมีการตัดสินชี้ ยมก็เห็นด้วย
เพราะเหตุว่าหากในกรณีซึ่งเป็นกรรมาธิการให้สมาชิกหมกสภา หรือความเป็นรัฐมนตรีหมก
ความเป็นรัฐมนตรีนั้นเป็นเรื่องสำคัญคล้ายเหมือนหนึ่งว่าคืออาญา เพราะฉะนั้นก็ควรจะ
ไต่ถามพยานผู้พิทักษ์ ก็เลยคือประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญามาใช้ แต่ที่ท่าน
กรรมาธิการเอามาใช้ว่าก่อนพิจารณานี้ เป็นเรื่องพิจารณาความแพ่งที่ให้แก่ไขเพิ่มเติม
ฟ้องใด ก่อนวันชี้ ๒ สถาน หรือก่อนวันพิจารณา เพราะฉะนั้นผมเห็นด้วยกับท่าน
สมาชิกที่ไต่ถามปราชญ์มาแล้วว่า เราควรจะให้เวลา ซึ่งในวิธีพิจารณาความอาชญาไม่ให้
ก่อนตัดสิน ก็ตรงกับที่ท่านรองนายก ๆ ใ้ว่าก่อนวินิจฉัย ไม่มีคำว่า "ครั้งแรก" ก็แล้ว
กัน แล้ววินิจฉัยนั้นมีครั้งเดียว ครั้งสุดท้ายคือวินิจฉัย นอกจากนั้น เป็นคำสั่ง

LIRT

เท่านั้น เพราะฉะนั้นก็ตกชั้นก่อนเป็นคำสั่งและคำวินิจฉัยเป็นครั้งสุดท้าย ส่วนการพิจารณาชั้นก็โยนไต่ ถ้าจะแก้คำว่า "ในระหว่างพิจารณา" ก็หมายความว่าก่อนวินิจฉัยคดีสิ้น ก็ได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าไม่ควรแก้ไข คือคงวางตามที่ท่านรองนายก ฯ หรือร่างเดิมของสภายุทธพยานฎมนั้นเอง

นายพจน ปุระปาคม (กรรมาธิการ) : กระผมขอกราบเรียน เพื่อรับความเข้าใจสักนิดหนึ่ง คือว่าเหตุใดจึงแก้ว่า "คำร้องโยนก่อนการพิจารณาครั้งแรก" เพราะเหตุใดเช่นนี้ว่า "ก่อนมีคำวินิจฉัย" อันนี้ตรงกับท่านสมาชิกอภิปรายเมื่อกี้ที่ว่า คำว่า "มีคำวินิจฉัย" นั้น คือตัดสินตามมาตรา ๒๒ เมื่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย ให้แจ้ง นั้นและแจ้งให้ประธานสภาที่ใดส่งคำร้อง และให้ประธานแห่งสภานั้นแจ้งคำวินิจฉัยไปยังผู้ร้องและผู้ถูกร้อง อันนี้เป็นคำสั่งสิ้น เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็แปลว่าระหว่างพิจารณานั้นแก้ไขเสมอ กรรมาธิการจึงได้ปรึกษากันว่าการที่จะยอมให้แก้บ่อย ๆ เช่นนี้จะมีผลดีหรือผลเสียอย่างไร อันนี้ได้พิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งและกฎหมายอาญาเอามาเทียบเคียง ซึ่ง ทั้ง ๒ ประมวลนี้มีผลแตกต่างกัน แต่ความหมายตรงกันประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ว่า ให้แก้ไขไต่ก่อนพิพากษา แต่เรายังมีบทกำกับอยู่ดีกว่า เมื่อจำเลยไม่หลงข้อต่อสู้ และอย่างไรเป็นการหลงข้อต่อสู้ ก็เป็นเรื่องที่ต้องวินิจฉัย ส่วนวิธีพิจารณาความแพ่งนั้น ให้แก้ไขเพิ่มเติมไต่โดยต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเดิม ซึ่งพอจะพิจารณาไปด้วยกันได้ เพราะฉะนั้นเราจึงได้จับหลักว่า การที่มายื่นคำร้องฟ้อง เขาไม่ขอหาอะไร แล้วจะแก้ไขเพิ่มเติมก็ต้องเพิ่มเติมในข้อหาเท่านั้น จึงได้เขียนไปว่า "คำร้องนั้น" ถ้าหากว่าเพิ่มข้อหาเป็นเรื่องอื่น ก็ไม่ใช่คำร้องนั้น เพราะคำร้องนั้นไม่ได้มีข้อหาเรื่องนั้นมาแต่ก่อน เราจึงตัดเอาไปที่ละข้อหา เพื่อให้เป็นเรื่องราวที่จะรวมพิจารณาไต่ที่ส่วนคำที่ท่านรองนายกฯ กรรมาธิการท่านบอกไว้ว่า คำร้องทั้ง ๒ คำร้องนั้นจะเข้ากัน ขอประทานกราบเรียนว่า คำว่า "คำร้อง" ในคำแรกของมาตรา ๒๒ นั้น ใ้คำว่า ซึ่งรองความรัฐธรรมนูญมาตราไหน แล้งกับบอกว่า ก่อนที่ตุลาการรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัย ผู้ร้องแก้ไขเพิ่มเติมไต่ เราจึงเดิมบอกว่าถ้าจะร้องแก้ไขเพิ่มเติมแล้วก็ต้องเพิ่มเติมคำร้องที่ไต่ยื่นไว้ เพราะคำร้องที่ไต่ยื่นไว้มีข้อหา และต้องเพิ่มเติมในข้อหา นั้น จะไปยื่นใหม่เป็น

LIRT

ข้อหาอีก บอกนั้นก็เพิ่มเติมเหมือนกันไม่ได้ นี่เราจึงจำกัต้องไปว่าคงเป็นข้อหาเดิม มิฉะนั้นเป็นเรื่องใหม่ ทั้งนี้ทำไม่ถึงบอกให้ยื่นต่อประธานสภา ก็เพราะเหตุว่าการขอแก้ไขคำร้องนี้เป็นฟ้อง เรียกว่าฟ้องเพิ่มเติม เพราะฉะนั้นเมื่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๐๘ กำหนดให้ยื่นต่อประธานสภา เราก็ต้องเขียนว่าให้ยื่นต่อประธานสภา จะมายื่นต่อกรรมการไม่ได้ ด้วยเหตุที่อยู่อย่างนี้ครับ กระผมขอประทานกราบเรียน

นายเล็ก จงพานนเท : ท่านผู้เป็นประธาน ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่า ที่ท่านกรรมาธิการแถลงไปเมื่อกี้นี้ว่า มาตรา ๔ นั้นไม่เกี่ยวกับมาตรา ๑๒ ข้าพเจ้าอ่านตามมาตรา ๔ ถ้อยคำมันก็ขัดอยู่ เขามองว่า "เมื่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญได้ รับคำร้องหรือความเห็น ในหัววินิจฉัยปัญหาใด ๆ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ให้ คณะตุลาการรัฐธรรมนูญที่ประชุมครั้งแรกภายในสิบวันนับแต่วันยื่นคำร้อง" ๑๐ วัน นี้ครั้งแรกนั้น หมายความว่าวันไหน คือวันที่ได้รับคำร้องหรือความเห็นนั้น ส่วน มาตรา ๑๔ ที่ท่านอ้างถึงนี้ มันไม่ใช่เป็นเรื่องยื่นคำร้อง หรือขอแก้ไขเพิ่มเติมเป็น เรื่องกำหนดควินให้ผู้ถูกร้องยื่นคำแจ้งยืนยันคณะเรื่อง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ายังเข้าใจ ว่า การที่ไม่ได้ "คำวินิจฉัย" ออกนี้เป็นการรวมรั้งเวลาเกินไป

นายพจน์ ปุณฺณาคม (กรรมาธิการ) : เพื่อจะให้ท่านสมาชิก เข้าใจนะครับว่าจะอะไรเป็นคำวินิจฉัยตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๔ ได้เขียนไว้ ๒ อย่างว่า ๑. รับคำร้อง คำร้องนี้ก็เป็นคำร้องของสมาชิกที่กล่าวหาว่าสมาชิกภาพ ของสมาชิกสภาผู้แทนหรือวุฒิสภาสิ้นสุดลง แต่ถ้าเป็นความเห็นละก็เป็นอีกหมวดหนึ่ง เป็นเรื่องการพิจารณาพระราชบัญญัติที่เสนอให้ยับยั้งไว้เป็นหมวด ๓ หมวด ๔ ไปโนน หมวด ๕ อันนั้นเกี่ยวกับบทกฎหมายที่ขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แต่เรื่องสมาชิก ภาพเป็นคนละอย่าง สมาชิกภาพนั้นก็ต้องมีข้อเท็จจริงว่าเขาจริงหรือไม่ เพราะ ฉะนั้นเมื่อได้รับคำร้องที่เราจะพูดตามมาตรา ๑๒ นั้นแต่เฉพาะคำร้องไม่ใช่ความ- เห็น ความเห็นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เมื่อมีคำร้องก็ต้องนัดเรียกประชุมครั้งแรกภายใน ๑๐ วัน ทำอะไรก็ต้องมาดูมาตรา ๑๓ ว่า ในการพิจารณาคำร้องตามมาตรา ๑๒ ที่ยื่นไว้ ถ้าเห็นว่ามีความไม่เข้าใจ ไม่สุภาพ ก็มีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้แก้ไข- ใหม่ หรือถ้าเห็นว่าคำร้องนั้น "ยอมที่จะพิจารณาต่อไป" ก็สั่งให้ เรียกง่าย ๆ ว่า

จำเลย หรือผู้ถูกกล่าวหาแก่ เมื่อผู้ถูกกล่าวหาแก่แล้ว จึงได้ค้นพบพิจารณาครั้งแรก
 ขึ้น จะต้องใหม่เวลาท้วง เพราะฉะนั้นเมื่อกำหนดค้นพิจารณาครั้งแรกมีระยะเวลา
 คืบแต่เขาแก่มาแล้ว จนกระทั่งถึงวันกำหนดพิจารณา มีระยะเวลาพอที่จะแก้ไขได้
 แล้ว แต่ไม่แก้ ก็ควรจะมีคดีนั้น ที่มีส่วนที่ว่าจะไรเป็นคำวินิจฉัยตามมาตรา ๑๑ นี้
 ถ้าหากว่าคำร้องนั้นไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๑ คือขอความอ่านไม่เข้าใจ ไม่สุภาพ
 ก็มีคำสั่งให้แก้ไข อันนี้ไม่ใช่คำวินิจฉัย หรือในวรรคที่สอง ถ้าคำร้องนั้นเห็นว่สภาพ
 แห่งคำร้องไม่ชัดเจน ไม่มีข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งคำร้อง หรือขอเท็จจริงหรือ
 แม้จะฟังว่าเป็นความจริงก็ไม่เป็นเหตุให้ศาลสมาชิกภาพ ตอนนั้นคณะกรรมการอาจะ
 มีคำวินิจฉัยได้ คือให้ยกคำร้องไปเลย อันนี้เป็นคำวินิจฉัย มันก็เป็นประโยชน์ แก่
 จำเลย คือยกคำร้องของโจทก์ไป แก้ไขอะไรอีกไม่ได้แล้วเพราะเท่าที่ร้องมานี้เป็น
 อันซึ่งไม่ได้แล้ว ถ้าจะมีอะไรใหม่ก็ต้องไปฟ้องใหม่ เป็นชั้นตอน ๆ อย่างนี้ครับ

ประธานวุฒิสภา : เห็นจะยุติการอภิปรายในข้อนี้กันแล้วนะครับ
 ท่านผู้ใดจะมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มีก็ถือว่าที่ประชุมนี้มีมติให้ยุติการอภิปรายได้
 คือไปลงจะขอมติจากที่ประชุม คือกรรมาธิการแก้ไขคำว่า มาตรา ๑๑๕ "วรรค
 สาม" แต่เดิมไม่มี เปลี่ยนเป็น "วรรคสอง" และต่อไปก็ คำว่า "คำวินิจฉัย" ใน
 ร่างเดิมที่สภาผู้แทนราษฎรส่งมากันเป็น "การพิจารณาครั้งแรก" และก็ได้มีตอน
 ท้ายที่ว่า "คำร้องที่ไต่ขึ้นไว้" โดยยื่นต่อประธานแห่งสภาที่ได้รับคำร้องนั้น ผมจะ
 ถามมติว่าจะเอาตามที่คณะกรรมการแก้ไขหรือว่าจะคงไว้ตามร่างเดิม ท่านผู้ใด
 เห็นว่าควรเป็นไปตามที่คณะกรรมการแก้ไข โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๖ คน)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะต้องตามร่างเดิม โปรด
 ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔ คน)

ประธานวุฒิสภา : เพราะฉะนั้นมติของที่ประชุมคือถือตามที่คณะ
กรรมาธิการแก้ไข เจริญท่านเลขา ฯ อ่านต่อไปครับ

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๑๑
มีการแก้ไข

นายเสนาะ เอกพจน์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ในเฉพาะมาตรา ๑๓ พรรคท้ายเท่านั้น ที่คณะกรรมาธิการแก้ไข โดยเฉพาะย่อ
ถึงความเดิมว่า "เมื่อผู้ถูกต้องขอคณะตุลาการรัฐธรรมนูญอนุญาตให้ขยายไต่
ถามแต่จะเห็นสมควร" ก็ถ้าร้องเฉย ๆ ร้องขอมี เลขไม่ทราบว่าร้องควยหนึ่ง
สี่หรือควยปาก เพราะฉะนั้นเพื่อที่จะให้เป็นการแน่นอนว่าเป็นการยื่นขอที่จะต้อง
ทำเป็นหนังสือจึงให้ใช้คำว่า "ยื่นคำขอ" เป็นที่เข้าใจกันว่าคงทำเป็นหนังสือ
เพราะทำเป็นหนังสือมันก็เป็นก็จะลักษณะ ก็หมายความว่าเราขอทำอะไร ขอ
ขยายเวลาคำนี้ อันนี้จึงได้แก้ว่า "เมื่อผู้ถูกร้องยื่นคำขอขยายเวลาคณะตุลาการ-
รัฐธรรมนูญอนุญาตให้ขยายไต่ถามที่เห็นสมควร" ครับ

ประธานวุฒิสภา : ไม่มีท่านผู้ใดอภิปราย ผมก็จะถามมติจาก
ที่ประชุมว่า จะถือตามที่คณะกรรมาธิการแก้ไขหรือว่าคงไว้ตามร่างเดิม ท่านผู้ใด
เห็นว่าควรจะต้องตามที่คณะกรรมาธิการแก้ไข โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๖ คน)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรถือตามร่างเดิม โปรด
ยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมนี้มีมติให้เป็นไปตามที่
คณะกรรมาธิการแก้ไข เจริญท่านเลขา ฯ อ่านต่อไปครับ

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๑๔
มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐
มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๓ ไม่มีมีการแก้ไข

LIRT

หมวด ๓ การพิจารณาหลักการร่างพระราชบัญญัติที่เสนอและ
ร่างพระราชบัญญัติที่ยังค้างไว้ง ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ ไม่มีการแก้ไข

หมวด ๔ การพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่าง
ศาลยุติธรรมกับศาลอื่นหรือระหว่างศาลอื่นด้วยกัน ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๖ ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : ที่ว่าการพิมพ์ผิดพลาดเล็กน้อยในมาตรา ๒๖ บรรทัดสอง
คือที่ว่าการพิมพ์ที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย ศาลจะ "ขอ" แก้ไขนี้ก็เห็นชัดว่าศาล
จะคง "ขอ" แก้ไขเพราะฉะนั้นขอตีความที่เดิมไว้ครบถ้วนเสียท่านเสนาฯ ท่านขอไปครับ

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๒๗ ไม่มีการ
แก้ไข หมวด ๕ การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่สมาชิกวุฒิสภามาชิกสภาผู้แทนราษฎร
หรือนายกรัฐมนตรี เห็นว่ามีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญไม่มีการแก้ไขมาตรา ๒๘
และมาตรา ๒๙ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๖ การพิจารณาบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลเห็น
ว่ามีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญไม่มีการแก้ไขมาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ และ
มาตรา ๓๒ ไม่มีการแก้ไข

ประธานวุฒิสภา : ก็เป็นอันว่าจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ต่อไปจะเป็น
การพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะถามมติจากที่ประชุมว่าจะให้แก้ไขตามที่ได้ ลงมติที่ไหนมา
แล้วหรือว่าจะไม่ให้มีการแก้ไขท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรให้มีการแก้ไขตามที่ได้พิจารณากัน
ไปแล้ว โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๖ คน)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรให้มีการแก้ไข โปรดยกมือขึ้น
(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานวุฒิสภา : ไม่มีเป็นอันว่าที่ประชุมมีมติให้มีการแก้ไขตามที่ได้
พิจารณากันไปแล้ว ก็จะไต่ค่าเป็นการต่อไปตามรัฐธรรมนูญ

LIRT

ผมคิดว่ามีเวลาพอที่จะพิจารณาร่างพระราชบัญญัติต่อไปอีก อาจจะเสร็จ
ทัน คือร่างพระราชบัญญัติจังหวัดพะเยา พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการการ
ปกครองพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

ความภาค

ที่ ๐๘๔๑

วุฒิสภา

๓๐ กรกฎาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติตั้งจังหวัดพะเยา พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติตั้งกล่าวข้างต้น พร้อมคำรายงาน ของ
คณะกรรมการการปกครอง ๑ ชุด

ตามที่ประชุมวุฒิสภาได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติตั้งจังหวัด-
พะเยา พ.ศ. และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา กรรมาธิการ
คณะนี้ ประกอบด้วย

๑. นายเทียน อธิกุล	เป็นประธานคณะกรรมการ
๒. พลตำรวจโท ทอศักดิ์ ยมมาต	๓. นายแถม สุรดิษฐ์
๔. นายพนัน ปุณฺณาคม	๕. นายพวง สุวรรณรัฐ
๖. พลตำรวจเอก พิเชียร กุลละวณิชย์	๗. นายบุญญ บวรสุทธิ
๘. พระมณูเวทย์ วิมลนาท	๘. นายसानนท์ สายสว่าง
๑๐. นางสุวิวัฒนา เพชรทองคำ	๑๑. นายเหม สุโธมาน
๑๒. หลวงอรรรตไพศาลศรีศรี	๑๓. หลวงอรรรตวิภาคไพศาลย์
๑๔. นายอุทธรณ์ พลกุล	
๑๕. นายเสนาะ เอกพจน์	เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

LIRT

บัดนี้ คณะกรรมาธิการไต่พิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จแล้ว
จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ตราเป็นพระราชบัญญัติ
ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

เทียน อัฐกุล

(นายเทียน อัฐกุล)

ประธานคณะกรรมาธิการการปกครอง

รายงานของคณะกรรมการการปกครอง

ตามที่ประชุมวุฒิสภา (ครั้งที่ ๕/๒๕๑๘ (สามัญ สมัยแรก) วันพุธที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๑๘) ไคลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติตั้งจังหวัดพะเยา พ.ศ. และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา กำหนดการแปรญัตติกายใน ๓ วัน นั้น บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีไคมอบหมายให้แจ้งแสดงความคิดเห็น คือ นายคณิง ภาไชย รองปลัดกระทรวงมหาดไทย นายอาษา เมฆสวรรค์ รองอธิบดีกรมการปกครอง นายสำรวย หึงประสิทธิ์ ผู้อำนวยการกองการปกครองท้องถิ่น และนายบุรวิทย์ กมลเวชญ หัวหน้ากองการเลือกตั้ง กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

๒. คณะกรรมการไคเชิญเจ้าหน้าที่ของกระทรวงยุติธรรม มาชี้แจงแสดงความคิดเห็น เพื่อประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ของคณะกรรมการ ซึ่งกระทรวงยุติธรรมไคมอบหมายให้นายอรกนิตี ติษฐอำนาจ ผู้รักษากฎในตำแหน่งหัวหน้ากองวิชาการ สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ เป็นผู้มาชี้แจงต่อคณะกรรมการ

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๔. ผลของการพิจารณา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ไม่มีการแก้ไข

คำปรารภ

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๓

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๔

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๕

ไม่มีการแก้ไข

LIRT

มาตรา ๖

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๗

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๘

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๙

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๐

คณะกรรมการข้าราชการศัลยแพทย์

มาตรา ๑๑

คณะกรรมการข้าราชการศัลยแพทย์

มาตรา ๑๒

ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๑๓

คณะกรรมการข้าราชการศัลยแพทย์

มาตรา ๑๔

ไม่มีการแก้ไข

๕. ขอสั่งเกณฑ์ของคณะกรรมการข้าราชการ

บทบัญญัติในมาตรา ๑๓ นั้น ควรนำไปบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลจังหวัดยะลา ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๒๐๓ ที่ว่า "บรรดาศาลทั้งหลายจะตั้งขึ้นได้ก็แต่โดยพระราชบัญญัติ" ประกอบกับบทบัญญัติแห่งพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๑๔ (๒) ที่ว่า "ศาลจังหวัดมีเขตตามที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลจังหวัดได้กำหนดไว้แล้ว"

โดยเหตุนี้คณะกรรมการจึงมีความเห็นว่า เมื่อร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้และร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลจังหวัดยะลา ได้ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาแล้ว รัฐบาลควรดำเนินการเพื่อประกาศใช้พระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนี้ในวาระกิจจานุเบกษาพร้อมกัน

๖. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ไม่มีกรแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกันรายงานนี้ด้วยแล้ว

ราช
พระราชบัญญัติ

ตั้งจังหวัดพะเยา

พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรตั้งจังหวัดพะเยา

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติตั้งจังหวัดพะเยา
พ.ศ."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ ในราชกิจ
จานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ โอนแก้อำเภอพะเยา อำเภอเชียงคำ อำเภอทวน อำเภอแม่ใจ
อำเภอดอกคำใต้ อำเภอฝาง และอำเภอเชียงม่วน ออกจากการปกครองของ จังหวัด
เชียงรายรวมทั้งสิ้นเป็นจังหวัดพะเยา

มาตรา ๔ ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน พันธุ์ และสิทธิ ของจังหวัด
ซึ่งรวมอยู่ในส่วนที่เกี่ยวกับอำเภอตามมาตรา ๓ ไปเป็นของจังหวัดพะเยา

มาตรา ๕ ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน พันธุ์ สิทธิ และงบประมาณราย
ย่อยประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๖ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย
ส่วนที่เกี่ยวกับอำเภอตามมาตรา ๓ ไปเป็นของจังหวัดพะเยา

มาตรา ๖ ให้โอนข้าราชการและลูกจ้างของอำเภอตามมาตรา ๓ ที่สังกัด
องค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย ไปสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดพะเยา

มาตรา ๑ ให้บรรดาข้อบัญญัติจังหวัด ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งซึ่ง
ไว้บังคับอยู่ในอำเภอตามมาตรา ๓ ที่มีผลใช้บังคับต่อไป จนกว่าจะมีการแก้ไข
เปลี่ยนแปลง

มาตรา ๒ การปฏิบัติงานเกี่ยวกับการภาษีอากร การทะเบียน และ
การอื่น ๆ ซึ่งปฏิบัติอยู่ในอำเภอตามมาตรา ๓ ให้ทำเป็นไปเช่นเดิมจนกว่าจะมี
การเปลี่ยนแปลง ส่วนรายได้ที่เก็บได้จากอำเภอตามมาตรา ๓ ตั้งแต่วันที่พระราช
บัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้จัดส่งทางจังหวัดพะเยา

มาตรา ๕ ให้สมาชิกสภาจังหวัด เชียงราย ในเขตเลือกตั้งของอำเภอตาม
มาตรา ๓ เป็นสมาชิกสภาจังหวัดพะเยา และให้อยู่ในตำแหน่งตามระยะเวลาของ
สมาชิกภาพแห่งสภาจังหวัด เชียงรายจะสิ้นสุดลงตามวาระ

ในกรณีที่สมาชิกสภาจังหวัด เชียงรายหรือจังหวัดพะเยามีจำนวนไม่ครบตาม
ที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด ให้ดำเนินการ
เลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัดเพิ่มเติมให้ครบจำนวนตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ดังกล่าว
ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๑ ส่วนจังหวัดพะเยา ให้ถือว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่
ได้ขึ้นทะเบียนเลือกตั้งครั้งแรกที่สุดในเขตจังหวัดพะเยา/จังหวัดน่าน และ
จังหวัดสุโขทัยไว้ในเขตเลือกตั้ง ๒ จังหวัดเชียงใหม่ และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
ที่ได้ขึ้นเลือกตั้งในเขตเลือกตั้ง ๑ จังหวัดเชียงใหม่ ตามพระราชกฤษฎีกาของคณะรัฐมนตรี
เรื่องตราตัวบทเขตเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ร.ก. ๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๕
กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๕ ในเขตเลือกตั้งจังหวัดน่านวันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็น
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ได้ขึ้นเลือกตั้งในเขตเลือกตั้งจังหวัดพะเยา

ส่วนจังหวัดเชียงใหม่ ให้ถือว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ขึ้นทะเบียน
ครั้งแรกในเขตเลือกตั้ง ๒ จังหวัดเชียงใหม่ ตามพระราชกฤษฎีกาของคณะรัฐมนตรี
ตราพระราชกฤษฎีกาของคณะรัฐมนตรีเรื่องตราตัวบทเขตเลือกตั้งจังหวัดน่าน
วันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นสมาชิก

LIRT

ประธานวุฒิสภา : เรียนท่านเลขาฯ อานศรี
 พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการวุฒิสภา) : ร่าง
 พระราชบัญญัติตั้งจังหวัดพะเยา พ.ศ. ที่ร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข
 คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕
 มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ และมาตรา ๙ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐
 คณะกรรมาธิการคัดออก

ประธานวุฒิสภา : ขอเชิญกรรมาธิการครับ
 นายพจน์ ปุณฺณาคม (กรรมาธิการ) : อันนี้กระผมจะขอ
 กราบเรียนถึงว่าเหตุใดจึงตัดมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ ออกไป
 เอาเฉพาะประเด็นในเรื่องมาตรา ๑๐ เสียก่อน มาตรา ๑๑ มันเกี่ยวเนื่องกันคือ
 ว่าเที่ยวประทานโทษครับ

ประธานวุฒิสภา : เกี่ยวก่อนครับท่านกรรมาธิการ คุณแรมมีอะไร
 ครับเชิญ

นางแรม พรหมโบล นายประสพ : ท่านประธานคะ คัดค้านความจริง
 ตอนมาตรา ๘ นั้น คัดค้านได้พยายามยกมือแล้ว แต่เขี่ยไม่มีการแก้ไข ทางท่าน-
 ประธานก็ไม่ได้หันมาดู คัดค้านใครจะขอประทานอนุญาตความมาตรา ๘ นี้ ความจริง
 ทางคณะกรรมการไม่ได้แก้ไข ก่อนที่จะไปพิจารณาถึงมาตราที่ได้คัดออก คัดค้าน
 อยากจะขอประทานอนุญาตว่า คัดค้านเองก็ไม่ได้แปรญัตติไว้ในมาตรานี้ จึงไม่มีสิทธิที่
 จะอภิปรายแน่นอน แต่เขี่ยเหลือเกินในมาตรา ๘ นี้ มีความเกี่ยวโยงกับมาตรา-
 ๑๐ ซึ่งคณะกรรมการได้คัดออก คัดค้านจึงขอประทานอนุญาตเพื่อที่จะได้อภิปรายใน
 ขอนต่อท่านประธานด้วย

ประธานวุฒิสภา : เอาไว้ถึงมาตรา ๑๓ จะดีไหมครับ

นางแรม พรหมโบล นายประสพ : ให้อ่านมาตรา ๘ ไปก่อน
 นะคะ

ประธานวุฒิสภา : ครับ แล้วมาตรา ๘ นั้น ไม่มีการแก้ไขก็คง
 ผ่านไปหมดแล้วถ้าจะเกี่ยวกับมาตรา ๑๐ ก็ยกขึ้นพูดในมาตรา ๑๐

LIRT

นางรม พรหมมส บุญประสพ คือว่าควรจะมาเต็มในมาตรา ๔ ฉะนั้น
 อย่างนั้นคดีนี้เคารพท่านประธานจะนั่งลงแล้วก็จะพูดในเมื่อถึงมาตรา ๑๑ ของพระธรรมนูญ
 นายพรหม บุญปกคม (กรรมวาชีการ) มีเรื่องที่จะกราบเรียนเหตุผลที่องค์ที่
 มาตรา ๑๐ คือว่าในมาตรา ๑๐ นี้เขาเขียนเพื่อย้ายสมาชิกที่ใดเลือกตั้งแล้วในเขต
 เลือกตั้งที่ ๒ และเขตเลือกตั้งที่ ๓ ให้มาขึ้นจังหวัดพะเยาที่มีภูมิลำเนาไม่จะต้องไป
 ย้ายสมาชิกแล้วประเด็นข้อแรกก็ว่าในการตั้งจังหวัดพะเยาขึ้นใหม่จะต้องมีการเลือก
 ตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่หรือไม่ อันนี้เป็นประเด็นแรกที่จะต้องวินิจฉัยคณะกรรม
 วาชีการก็ได้พิจารณาแล้วว่า แม้จะตั้งจังหวัดขึ้นใหม่ ก็จะมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน
 ราษฎรขึ้นใหม่อีกไม่ได้ เพราะเหตุว่า ๑. ตามมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติการเลือก
 ตั้ง ๗ กระแสมขอเรียกสั้น ๆ ปี ๒๕๑๑ ซึ่งแก้ไขเป็นฉบับที่ ๓ ปี ๒๕๑๓ ได้บัญญัติว่า
 จะมีการเลือกตั้งจะต้องมีพระราชกฤษฎีกาที่พระราชกฤษฎีกา จะออกโดยอย่างไรก็ตาม
 รัฐธรรมนูญเมื่อร่างเสร็จแล้วจะมีมาตราหนึ่งซึ่งในรัฐธรรมนูญนี้ก็เขียนไว้ว่า ให้มีการ
 เลือกตั้งภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวัน คือตามมาตรา ๒๓๓ อันนี้เป็นบทเลือกตั้งทั่วไป แล้ว
 ต่อไปก็มีในมาตรา ๑๒๐ มาตรา ๑๒๒ และมาตรา ๑๒๔ มาตรา ๑๒๖ นั้นว่า "เมื่อ
 อาวุธของสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลง พระมหากษัตริย์ จะให้ทรงตราพระราชกฤษฎีกาให้
 มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่เป็นการเลือกตั้งทั่วไป" มาตรา ๑๒๖ พระ
 มหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจที่จะยุบสภาผู้แทนราษฎร เพื่อให้มีการเลือกตั้งสมา
 จิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่" และในวรรคสองกับบอกว่า "การยุบสภาผู้แทนราษฎรให้กระทำ
 โดยพระราชกฤษฎีกา ซึ่งต้องกำหนด วันเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่..." แล้ว
 มาตรา ๑๒๕ ก็ว่า "เมื่อตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรว่างลงเพราะเหตุอื่นใดนอก
 จากถึงคราวออกตามอายุ ของสภาผู้แทนราษฎรหรือเมื่อมีการยุบสภาผู้แทนราษฎรให้มี
 การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ขึ้นแทนภายในกำหนดเวลาเก้าสิบวัน"
 เพราะฉะนั้นการที่จะออกพระราชกฤษฎีกาให้มีการเลือกตั้งได้ ก็ต้องเป็นไปตาม
 รัฐธรรมนูญว่า กรณีไหนจึงจะ

LIART

ออกพระราชกฤษฎีกาให้มีการเลือกตั้ง ที่นี้ในกรณีตั้งจังหวัดใหม่ไม่มีที่จะออก
 พระราชกฤษฎีกาให้มีการเลือกตั้งได้ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีการเลือกตั้ง ในจังหวัด
 พะเยาขึ้นใหม่ เพราะเหตุนี้ก็ไม่จำเป็นจะต้องไปย้ายสมาชิกที่เขาเป็นอยู่ในเขตเลือก
 ตั้ง ๒ และ ๓ มาเป็นของจังหวัดพะเยา เพราะเหตุว่าเลือกแล้วแล้วไป จะมีใค
 คอไปก็เฉพาะในกรณีตามมาตรา ๑๕๕ คือเรียกง่าย ๆ ว่าเลือกตั้งซ่อม ที่นี้การ
 เลือกตั้งซ่อมนี้จะเลือกที่ไหน แต่เดิมตามพระราชบัญญัติการเลือกตั้งเคยบัญญัติไว้บอก
 ว่า ให้มีการเลือกตั้งในที่เดิมแต่พระราชบัญญัติเลือกตั้งฉบับหลัง ๆ มา โคดก็ตามตรา
 นี้ออกเสีย ก็ทิ้งวางไว้ ที่นี้ในมาตรา ๑๕๕ ของรัฐธรรมนูญก็ว่า ให้มีการเลือกตั้ง
 ใหม่ขึ้นแทน ก็ต้องหมายความว่าแทนที่คนเก่าที่ว่างลง คนเก่าเลือกมาจากไหน มา
 จากเขตเดิมนั้นแหละ ๒ และ ๓ เขาคงเลือกที่นั่น ซึ่งอันนั้นมันเป็นกรณีตามปกติ
 เพราะว่างลงที่เลือกตั้งเขตไหนก็เลือกตั้งซ่อมที่นั่น แต่ที่นี้มีมติพิเศษตอนที่ไปแยก
 ท้องที่จากเขตเลือกตั้งเอามาเปลี่ยนเขตปกครองใหม่ เช่นในกรณีนี้สำหรับเขตเลือก
 ตั้งที่ ๒ ของจังหวัดเชียงราย ซึ่งมีอยู่ ๘ อำเภอ เฉพาะเขต ๒ นั้นคงเอาเพียงอำ
 เภอแม่ใจ อำเภอพะเยา อำเภอคอกคำใต้ ๓ อำเภอเท่านั้นมาขึ้นจังหวัดพะเยาจึง
 จังหวัดใหม่ ส่วนอำเภอแม่สรวย อำเภอเวียงป่าเป้า อำเภอพานและอำเภอป่าแดด ๔
 อำเภอคงขึ้นจังหวัดเชียงราย ตามเดิม เพราะฉะนั้นเขตเลือกตั้งที่ ๒ นี้จึงผ่าซีกไป
 ขึ้น ๒ จังหวัด ที่นี้เขตเลือกตั้งที่ ๓ มี ๕ อำเภอ เอามาเป็นของจังหวัดพะเยา ๔
 อำเภอ คืออำเภอเชียงคำ อำเภอจุน อำเภอปง อำเภอเชียงม่วน คงเหลืออยู่ใน
 จังหวัดเชียงรายเพียงอำเภอเดียวคืออำเภอเทิง ทั้ง ๒ เขต เลือกตั้งนี้อยู่ในพื้นที่
 ปกครองของ ๒ จังหวัด ที่นี้ก็เป็นที่หาในเรื่องการเลือกตั้ง เฉพาะเลือกตั้งซ่อมเห
 นั้น ถ้าเป็นการเลือกตั้งทั่วไปเขาจะสมมติที่ใหม่หมด แล้วกำหนดใหม่ตามมาตรา ๒ คือ
 ว่าเมื่อมีพระราชกฤษฎีกาให้มีการเลือกตั้งทั่วไปแล้ว ให้กระทรวงมหาดไทยประกาศ
 เขตเลือกตั้ง กระทรวงจะอ่านให้ทั้ง พรรคสองมีว่า " เมื่อใดประกาศพระราชกฤษฎีกา
 ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแล้ว ถ้าการเลือกตั้งนั้นเป็นการเลือกตั้งทั่วไป

นายเล็ก จรุงพานิช : ขาแต่ท่านผู้เป็นประธาน ปัญหาที่ว่าได้มีกฎหมาย
 เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรแล้วในการที่จะจัดตั้งศาลจังหวัดพะเยา ก็เป็นเรื่องหนึ่ง
 ที่มีแล้วก็แล้วไป แต่ว่าปัญหาเฉพาะหน้าที่กำลังพิจารณาอยู่นี้ ที่กรมราชการแถลงว่า
 ซักกับรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๐๓ ว่าการจัดตั้งศาลจะทำได้โดยพระราชบัญญัติ ถูกต้อง
 รัฐธรรมนูญบัญญัติเช่นนั้น แต่อย่าลืมว่ามาตรา ๑๓ ที่สภาผู้แทนราษฎรไม่ใช่เป็นการ
 จัดตั้งศาล เป็นการขยายเขตอำนาจศาลของจังหวัดเชียงราย ให้ศาลจังหวัดเชียงราย
 มีเขตอำนาจรวมถึงเขตจังหวัดพะเยาด้วย การขยายเขตอำนาจศาลเช่นนี้ไม่ใช่เป็น
 การชักข้อพระธรรมนูญศาลยุติธรรมแต่ประการใด เพราะฉะนั้นมาตรา ๑๓ นี้ถึง
 แม้ว่าจะมีกฎหมายใหม่ออกมากก็ตาม แต่ระหว่างนี้ที่ยังไม่มีกฎหมายใหม่ออกมา ก็
 เป็นการรับรองฐานะของสรรพคดีที่บังพวงที่ศาลจังหวัด เชียงรายมีอำนาจที่จะพิจารณา
 พิพากษาคดีที่ขณะนี้เกิดในศาลจังหวัดพะเยา เมื่อพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกไปแล้วไว้
 ด้วย ซึ่งเป็นประโยชน์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่เห็นพ้องด้วยกับที่กรมราชการไป
 คัดมาตรา ๑๓ ออก

นายพจน์ ปุษปาคม (กรรมาธิการ) : เกี่ยวครับ ผมขอประธานกรรมาเรียน
 แก่ขอข้อใจท่อน้อยหนึ่ง เหตุผลที่คัดเพราะว่ามีบัญญัติไว้ในพระราชธรรมนูญศาลยุติธรรม
 ว่าศาลจังหวัดจะมีเขตอำนาจเพียงใด ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลจังหวัด
 เชียงรายอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเขตอำนาจของศาลจังหวัดก็ต้องเป็นไปตามพระราช
 บัญญัติจัดตั้งศาลจะมาเขียนไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดไม่ได้ มีกฎหมายก็ซ้ำเป็น
 ต้องเชื่อมโยงกันแบบนี้ ไม่อย่างนั้นถ้าหากว่าเขียนที่โน่นเขียนที่นี่ เละหมดมนี่เหตุ
 นี้เราก็คงจัดใหม่เป็นเข้าระบบเข้าหมวดเข้าหมู่รักษาไว้ซึ่งเน็คคือแบบของกฎหมาย
 คณะกรรมาธิการก็ปรึกษากันในข้อนี้เห็นว่าควรจะต้องออก เพราะร่างพระราชบัญญัติ
 จัดตั้งศาลได้เสนอมารแล้ว รอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ แล้วออกใช้พร้อมกัน ก็ไม่
 มีปัญหาอะไรเลย เพราะว่าในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลนั้น เขามองหากว่ายังไม่เปิด
 ทำการพิจารณา ให้ศาลจังหวัด เชียงรายมีอำนาจถึงเขตที่ตั้งจังหวัดพะเยานี้ด้วย ก็
 เป็นอันแก้ปัญหาหมดไปแล้วท่านนี้แหละครับผม

LIRT

แบบของกฎหมาย และถ้าหากว่าเขียนกฎหมายออกมาอยู่ที่ไหนก็ได้ เละอะไปหมด ใน การที่จะเปลี่ยนแปลง อาจถึง จะต้องอาจกฎหมายทั้งหลายหมด แล้วก็ไม่ได้อัน ไรอยู่ที่ไหนบ้าง เพราะฉะนั้นคณะกรรมการกฤษฎีกาก็ได้พิจารณาแบบแผนนี้ว่า ถ้า เรื่องไหนเป็นการแก้กฎหมายอะไร ต้องไปแก้ตามกฎหมายนั้น เพราะฉะนั้น คณะกรรมาธิการจึงเห็นสมควรว่าเรื่อง เลือกลงนี้ถ้าเกิดปัญหาอย่างนี้ ก็ต้องไปแก้ กฎหมายว่าด้วยการ เลือกตั้ง คือพระราชบัญญัติการ เลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไม่ใช่จะมาเขียนไว้ในนี้ ถ้าแก้ในนั้นแล้วจะไปแยกจังหวัดที่ไหน ๆ ก็ใช้กฎหมาย เลือกตั้งอันนั้นได้เสีย อันนี้เป็นเหตุผลที่กรรมาธิการได้คัดค้านครับ จึงประทาน กราบเรียนให้ท่านสมาชิกที่เคารพทราบครับ

ประธานวุฒิสภา : เห็นจะไม่มีปัญหาอะไรต่อไปนะครับ คุณเล็ก เชิญครับ

นายเล็ก จุณधानนท์ : ข้าแทนผู้เป็นประธาน การที่คณะ กรรมาธิการไปคัดมาตราที่อ้างถึงนี้ออก ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นความสำคัญมาก ที่เห็น ว่าสำคัญนั้นก็เพราะเหตุว่าการที่แก้ไขมาตรา ๑๐ นี้ไว้ ก็เพื่อเป็นการรองรับฐานะ ของการ เป็นผู้แทนราษฎรในจังหวัดเชียงราย กับจังหวัดพะเยา เสียขายที่ไม่มีแผน ที่ที่จะแสดงให้ท่านสมาชิกเข้าใจได้อย่างง่าย ๆ เพราะฉะนั้นก็ขอเรียนพื้นฐานอัน ใหญ่ ๆ เพื่อให้ท่านสมาชิกได้ทราบเสียก่อน จังหวัดเชียงรายเดิมมันแบ่งเขตเลือก ตั้งออกเป็น ๓ เขต เขต ๑ เขต ๒ เขต ๓ เขต ๑ นั้นมีประชากร ๔๔๕,๑๘๘ คน ก็มีผู้แทนได้ ๓ คน เขต ๒ มีประชากร ๔๕๒,๑๘๑ คน ก็มีผู้แทน ราษฎรได้ ๓ คน เขต ๓ มีประชากร ๓๒๕,๖๕๕ คน ก็มีผู้แทนราษฎรได้ ๒ คน เพราะเหตุว่าการ เลือกผู้แทนราษฎรนั้นเราแบ่งเขตเลือก ที่นี้เมื่อแยกจังหวัด เชียงรายออกมาเป็นจังหวัดพะเยานั้น ก็เป็นอย่างที่ท่านกรรมาธิการแสดง ก็คือว่า ในเขต ๓ นี้ตัดอำเภอเทิงไปเสียอำเภอหนึ่ง ส่วนในเขต ๒ ตัดอำเภอจากจังหวัด เชียงรายมาอยู่ในเขตจังหวัดพะเยาเสีย ๓ อำเภอ คืออำเภอแม่ใจ อำเภอ ลอดคำใต้ กับอำเภอพะเยา เมื่อเป็นเช่นนี้เมื่อคำนวณความประชากรตามที่ตั้งกัน

LIART

ใหม่เช่นนี้แล้ว เขตจังหวัดพะเยาซึ่งเดิมเป็นเขต ๓ ส่วนหนึ่งซึ่งมีผู้แทนราษฎร ๒ คน เมื่อตัดออกมาประชากรเพิ่มขึ้น ก็จะต้องเป็น ๓ คน เขตจังหวัดพะเยาเดิมเดิม มี ๒ คน แต่เมื่อตัดเอามาแล้วว่าตามจำนวนประชากรแล้วจะต้องมีผู้แทนราษฎร ๓ คน แล้วก็เขต ๒ ซึ่งเดิมมีผู้แทนราษฎร ๓ คน แต่ก็นับถูกตัดเอาไปเสีย ๓ อำเภอ ก็ถูกจำนวนผู้แทนราษฎรลงมาเหลือ ๒ คนเทียบตามจำนวนประชากร ส่วนเขต ๑ นั้นไม่มีปัญหา เพราะเหตุว่าโคอำเภอเทิงเพิ่มเข้าไปอีก ๑๐๓,๘๓๓ คน ก็ยังคงมีผู้แทนราษฎร ๓ คนตามเดิม ทั้งนี้เมื่อเราแยกจังหวัดพะเยามาตามมาตรา ๓ แล้วเช่นนี้ถ้าเราไม่เขียนมาตรา ๑๐ ไว้ไม่มีอะไรเป็นเครื่องรองรับฐานะของผู้แทนราษฎรว่าใครเป็นผู้แทนราษฎร จังหวัดพะเยา ๔ คนเดิมเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงราย จะมาจากเขตไหนก็ตามถือว่าเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงราย แต่เมื่อแยกมาเป็นจังหวัดพะเยา เขตนี้ มีผู้แทนราษฎรไป ๓ คน ๓ ใน ๔ ของคนใหม่ก็มี ๔ คนด้วยกัน ๓ คนใน ๔ คนของคนไหนเลือกเอาไม่ได้สักคนหนึ่ง เพราะเป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงราย เดิมด้วยกันทุกคน เพราะฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องมีมาตรา ๑๐ นี้ไว้ เพื่อให้จังหวัดเชียงรายมีผู้แทนราษฎรตามอัตราที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญคือมาตรา ๑๒

ประการที่ ๒ ถ้าไม่มีผู้ใดสมัคร มาตรา ๑๐ นี้ไว้ จะทำให้ผู้แทนราษฎรซึ่งได้รับการเลือกตั้งจากเขตที่โอนไปเป็นจังหวัดพะเยาไม่ฐานะรับรอง เพราะเหตุว่าถูกตัดไปเสียแล้ว เพราะเขตที่คนเลือกตั้งนั้นถูกโอนไปเสียแล้ว ซึ่งกรณีนี้จะก่อให้เกิดปัญหาอย่างมากถ้าสมาชิกสภาของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในจังหวัดเชียงรายขาดไป จะเลือกตั้ง ที่ไหน เพราะเหตุว่าเราไม่รู้ว่า ๓ ใน ๔ นั้นเป็นใครมันกันตัวคนเอาไม่ได้

เหตุผลอีกประการหนึ่งว่า ถ้าไม่มีบทบัญญัติดังกล่าวจังหวัดพะเยาซึ่งตั้งขึ้นใหม่ก็จะไม่มีผู้แทนราษฎร จริยอยู่ที่ทานกรมราชากรได้แถลงว่า กรณีที่มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่ ๒ กรณี คือ ๑. กรณียุบสภา ๒. กรณีสิ้นสุดอายุ ทั้งนี้จังหวัดพะเยาที่นับตั้งขึ้นใหม่นี้ไม่มีเขต ๒ กรณีนี้ มันก็เลือกตั้งผู้แทนราษฎรขึ้นใหม่ไม่ได้ ซึ่งจะเป็นการชกกับรัฐธรรมนูญ เพราะเหตุว่ารัฐธรรมนูญนี้ ให้มีผู้แทนราษฎรแต่ละจังหวัด ภัยเหลืออย่างนี้แหละมาตรา ๑๐ จึงได้แก้ปัญหานี้ โดย

บัญญัติไว้ว่า เขตจังหวัดเชียงใหม่ เขต ๑ คงมีผู้แทน ๓ คน เขต ๒ มี ๒ คน กับ
จังหวัดพะเยาซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในเขต ๓ มีผู้แทน ๓ คนทั้งที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐ ถ้า
ไม่มีมติไว้ ในมาตรา ๑๐ นี้แล้วฐานะของผู้แทนไม่มี ผู้แทนจังหวัดพะเยาไม่มี
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่ามาตรา ๑๐ นี้เป็นมาตราสำคัญที่ไม่สมควรจะไป
ตัดออกครับ ขอขอบคุณครับ

นายเสนาะ เอกจจน์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ใน
การที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านใดบอกว่า ถ้าไม่มีมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ ที่รองรับ
ความเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็จะหมดไปนั้น กระผมขอประทานกราบเรียนว่าใน
รัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๕ "สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรย่อมเป็นผู้แทน
ปวงชนชาวไทย" ไม่ใช่ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่เป็นเพียงระบบที่เรา
จะเลือกตั้งขึ้นมาจนครบตามและยิ่งกว่านั้นในที่ประชุมคณะกรรมาธิการนี้เองและครับ
มีผู้แทนของกระทรวงมหาดไทยมาหลายคน กระผมก็เลยกราบเรียนเลยอ้างพระราช
บัญญัติจัดตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์มา กระผมขอประทานอนุญาตท่านประธานเมื่ออยู่ ๓
มาตรา ๔ มาตรา โดยเจตนาเนื้อหาของพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็คือพระราช
บัญญัติจัดตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓ ให้แยกอำเภอกาฬสินธุ์
อำเภอโพนทราย อำเภอยางตลาด อำเภอสนธิ์สนธิ์ และอำเภอภูพานารายณ์ ออกจาก
การปกครองของจังหวัดมหาสารคามจัดตั้งเป็นจังหวัดขึ้นเรียกว่า จังหวัดกาฬสินธุ์
แล้วทั้งหมด กระผมก็เลยขออนุญาตท่านประธานกรรมาธิการตามผู้แทน กระทรวง
มหาดไทยว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้กระทรวงมหาดไทยร่างอย่างไม่มีปัญหา แล้วก็มี
อะไรซักอย่างใหม่ ท่านก็บอกว่าอาวพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีสถาบันครับ กระผมก็เลย
อ่านอีกทีหนึ่ง คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ครับ ด้วยความยินยอมเห็นชอบจาก
คณะรัฐสภาว่าอย่างนั้น เขียนไว้ในนี้เลยครับ ท่านบอกว่าอาวสมัยนั้นไม่มีรัฐธรรมนูญ
กระผมก็เอารัฐธรรมนูญปี ๒๕๕๕ ขึ้นมาอ่านบอกว่าปี ๒๕๕๑ นี้แบ่งเขต ถ้าเกิน
แสนคน ให้มี ๑ คนก็เหมือนระบบนี้ กระผมถามว่าเมื่อเป็นดังนี้แล้วทำไมจึงต้องมา
เขียนไว้ทั้งหลายมาคร่าอย่างนี้ ท่านก็ยอมบอกมีฉะนั้นทำอะไรไม่พ้นเพราะเกิดใคร

LIART

จะขายขึ้นกระแสมักกันหน่อยหนึ่งว่า การที่จะเป็นยูแทนราษฎรของตราพระราชบัญญัติการเลือกตั้งตามที่ท่านกรรมาธิการผู้มีเกียรติได้เรียนไว้แล้ว อยู่ที่ ๆ เรา ก็จะมีผู้ติงท้วงมาว่าให้ นาย ก. ยูแทนกรุงเทพ ฯ นี้ไปเป็นยูแทนจังหวัดสงขลา โดยที่เราถือว่าเรามีอำนาจออกกฎหมายนี้ก็ผิดหลักครับ เพราะฉะนั้นเองคณะกรรมการนี้อาศัยหลักวิชาวิธีมีเหตุผลที่อ้างอิงจึงได้ข้อคัดออกไป นี่แหละครับ ท่านประธานที่เคารพ

นายจินดา ชัยวิทย์ : ท่านประธานที่เคารพ คือตามที่คุณเล็กได้อธิบายไปแล้วผมเห็นด้วย เพราะในมาตรา ๑๒๒ ได้บัญญัติไว้ว่า แต่ละจังหวัดนี้ให้ต้องมียูแทนอย่างน้อยหนึ่งคน เพราะฉะนั้นจังหวัดพะเยาที่เกิดขึ้นไม่มียูแทนก็ขัดกับรัฐธรรมนูญ ผมเห็นเท่านั้น ผมขอเสนอเพียงเท่านี้

นายมนูญ บริสุทธิ์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ตามที่ท่านสมาชิกของใจว่า รัฐธรรมนูญบอกว่าการจังหวัดหนึ่งให้มียูแทนหนึ่งคน จังหวัดพะเยาไม่มียูแทน จะเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญนั้น การออกกฎหมายเราจะต้องอ่านทีละตัว ไม่ใช่อ่านมาอย่าง ๆ แล้วมาพูดกัน มาตรา ๑๒๒ วรรคสองของกฏาจังหวัดหนึ่งอย่างน้อยให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหนึ่งคนนี้เป็นหลักของรัฐธรรมนูญ ให้มีการเลือกตั้งอย่างน้อยจังหวัดหนึ่งต้องมีหนึ่งคน ที่มีการเลือกตั้งจะมีได้เมื่อไรนี้เราต้องดูอีก ไม่ใช่ว่าจังหวัดอะไรขึ้นมาแล้วปุ๊บจะต้องเลือกตั้งทันที เราจะต้องดูกฎหมายเลือกตั้ง รัฐธรรมนูญประกอบกัน การเลือกตั้งจะมีได้เมื่อไรนั้นรัฐธรรมนูญเขาเขียนไว้ชัด เมื่อรัฐธรรมนูญประกาศใช้ให้มีการเลือกตั้งครั้งแรกที่ท่านกรรมาธิการได้อธิบายไว้แล้วภายในหนึ่งร้อยสี่สิบวันนี้เขาบอกที่เดียวว่าประเทศไทยนะพอรัฐธรรมนูญนี้ออกไปแล้วต้องมีการเลือกตั้ง ที่มีเมื่อมีการเลือกตั้งแล้วก็มา เขามาตราที่ว่ามาตรา ๑๒๒ วรรคสองอะไรนี้ ต่อไปจะเลือกได้เมื่อไร พอมีสภาผู้แทนแล้วเกิดสมาชิกผู้แทนตายหรือขาดคุณสมบัติขึ้นมา นี้ก็มา เขามาตรา ๑๒๕ ต้องเลือกตั้งภายในเก้าสิบวัน จะเลือกตั้งเมื่อไรเขามอบอกไว้ ดังนั้น ที่นี้ถ้าหากว่ายูแทนมีอยู่ไม่มีล้มหายตายจาก ก็ถ้าเกิดคุณสมบัติขึ้นมา เขาก็บอกไว้ดีกว่าถ้าคุณสมบัติของเลือกตั้งนั้น เลือกตั้งภายในเก้าสิบวัน นี้ก็มีมาตรา ๑๒๒

LIERT

ที่นี้ต่อไปถ้าอยู่ไปจนครบวาระเขาก็มีมาตรา ๑๖๑ ว่าคงเลือกตั้งภายในหกสิบวัน เพราะฉะนั้นมันไม่จัดคือรัฐธรรมนูญเลย จังหวัดพะเยามีผู้แทนราษฎรเหมือนกัน ต่อเมื่อถึงคราวที่จะมีการเลือกตั้ง เมื่อยังไม่มีการเลือกตั้งนั้นก็คงคอยไปก่อน แต่จำนวนผู้แทนราษฎรมันก็ไม่ได้อายุไปไหน เพราะผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงรายทั้ง ๘ ท่านก็ตั้งอยู่ในตำแหน่งต่อไปตามรัฐธรรมนูญ ไม่มีมาตราไหนบอกให้คนใด ต้องพ้นจากตำแหน่ง ก็หาว่ามีปัญหาหรือไม่ เพราะฉะนั้นจึงต้องถือว่าเขายังเป็นผู้แทนต่อไปการที่จะมาเขียนอย่างมาตรา ๑๐ ว่าให้คนนั้นคนนี้เป็นผู้แทนจังหวัดพะเยาอะไรนี้ มันเป็นการจัดคือรัฐธรรมนูญ เพราะรัฐธรรมนูญบอกว่าคุณแทนราษฎรจะมาได้ โดยการเลือกตั้งเท่านั้น จังหวัดพะเยายังไม่มีการเลือกตั้ง เพราะฉะนั้นยังมีผู้แทนจังหวัดพะเยาไม่ได้ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงรายมีอยู่ ๘ ท่าน ก็คงเป็นผู้แทนต่อไปจนกว่าจะถึงคราวออกตามวาระหรือว่าด้วยเหตุอื่น ๆ ที่นี้ก็มีปัญหาว่ามาตรา ๑๐ นี้เป็นการที่ไม่ยึดยึดเอาว่าคนนั้นคนนี้เป็นผู้แทนจังหวัดพะเยานั้นไม่ถูกต้อง ปัญหาต่อไปก็มีว่าถ้าหากผู้แทน ๘ ท่านของจังหวัดเชียงรายนี้ เเยอิกคนที่อยู่ใน เขตจังหวัดพะเยาใหม่ก็ตายลงไปแล้วจะเลือกตั้งแทนใครหรือไม่ รัฐธรรมนูญเขามีกว่าถ้ามีตำแหน่งว่างก็ให้เลือกแทน มันก็ต้องเลือกแทน ผู้แทนคนนั้นอยู่ในเขตไหนของจังหวัดเชียงราย ก็ต้องเลือกในเขตนั่น แต่โดยที่มีปัญหานี้ก็ยังมีข้อที่จะต้องพิจารณาว่าเขตนั่นะเวลานี้ไม่ใช่จังหวัดเชียงรายแล้ว ทำไม่ถึงจะให้ไปเลือกตั้ง อันนี้ก็กระผมคิดว่าถ้าหากสถาบันนี้ผ่านร่างนี้ไป ก็อาจจะต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมในชั้นกรรมาธิการร่วม ถ้าเขาเห็นถ่วงว่าจะต้องมีอีกสักมาตราหนึ่ง คล้าย ๆ บทเฉพาะกาลว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือโอน เขตหรือตั้งจังหวัดพะเยาใหม่จะไม่ให้มีผลใช้บังคับในการที่จะมีการเลือกตั้งบนผู้แทนตำแหน่งที่ต้องออกไปของจังหวัดเชียงราย ถ้าดังนี้แล้วกระผมคิดว่ามันแก้ปัญหาก็ได้ ก็คงจะไม่มีปัญหาอะไร

นายเล็ก จุฬานนท์ : ข้าแต่ท่านผู้เป็นประธาน ท่านกรรมาธิการที่ทานอ้างรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๗ ว่า "สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรย่อมเป็นผู้แทนปวงชนชาวไทย" นั้น มันไม่เกี่ยวข้องกับมาตรา ๑๐ นี้หรือครับ มันเป็นการแสดงเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญที่จะให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิก

LIART

วุฒิสภาที่เป็นที่เป็นตารักชาติรักแ่ประชาชนทุก ๆ คน ในประเทศไทยเท่านั้นเอง
มันไม่เกี่ยวกับมาตรา ๑๐ ส่วนที่ท่านอ้างว่าเคยมีกฎหมายมาแล้ว ออกมาในทำนอง
ที่ไม่ใช่มาตรา ๑๐ นี้ ข้าพเจ้าก็คุ้นเคยเหมือนกัน ไม่ใช่เพียงแต่จังหวัดสุรินทร์เท่านั้น
หรือก็มีพระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดกาฬสินธุ์ พ.ศ.๒๔๕๐ เขาเขียนไว้เพียงมาตรา
เดียวว่าให้แยกอำเภอกาฬสินธุ์ อำเภอกมลาไสย อำเภอยางตลาด อำเภอ
สหัสขันธ์ อำเภอกุฉินารายณ์ ออกจากการปกครอง จังหวัดมหาสารคาม จัดตั้ง
เป็นจังหวัดขึ้นใหม่เรียกว่าจังหวัดกาฬสินธุ์ ปี ๒๔๕๐ ยังมีอีกยังมี ๒๔๕๕ อีกฉบับ
หนึ่ง พระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดนนทบุรี จังหวัดสมุทรสาคร
จังหวัดนครนายก ปี ๒๔๕๕ ก็เขียนไว้อย่างเดียวกัน เขียนไว้ว่าตราเดียวกัน ทั้งนี้
ท่านจะถือว่านั่นแหละเป็นแบบอย่างที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ควรที่จะเลียนตาม ซึ่ง
ข้าพเจ้าเห็นว่ามันถือเป็นแบบอย่างไม่ได้ เพราะเหตุว่าแบบอย่างที่เขียนมาแล้ว
ทั้ง ๒ ฉบับนั้นมันไม่มีการฟ้องร้องหรือไม่มีการกล่าวอ้างว่าเป็นการไม่ชอบด้วยรัฐ-
ธรรมนูญ เรื่องมันก็ผ่านไป แล้วสำหรับพระราชบัญญัติฉบับนี้คงที่ข้าพเจ้าโคธธิบาย
ชี้แจงให้ฟังแล้วว่า มันอาจจะเกิดปัญหาขึ้นไคว่าใคร เป็นผู้แทนจังหวัดพะเยาเพราะ
ฉะนั้นก็คงมาเขียนไว้ในมาตรา ๑๐ จริงอยู่ท่านกรมการท่านหนึ่งท่านบอกว่
ควรที่จะเขียนเป็นบทเฉพาะกาล ข้าพเจ้าเห็นว่า มาตรา ๑๐ นี้แหละก็ทำนอง
บทเฉพาะกาล คือรับรองฐานะของผู้แทนราษฎร ๓ คน ๓ ใน ๘ คน ของจังหวัด
เขียนรายนี้มาเป็นผู้แทนราษฎรของจังหวัดพะเยา และก็การตั้งจังหวัดขึ้นไม่ใช่
มีแต่กฎหมายเพียง ๒ ฉบับเท่านั้น มีประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๗๐ พ.ศ.๒๕๑๕
ก็เขียนอย่างนั้น และประกาศของคณะปฏิวัติให้โอนบรรดาภิการทรัพย์สิน โอน
ข้าราชการเปลี่ยนชื่ออะไร ก็เขียนไว้อย่างนั้นเหมือนกัน แต่ว่าอย่างไรก็ตาม
ปัญหาเฉพาะหน้าในเรื่องที่จะไปตัดมาตรา ๑๐ นั้นออกนั้น ที่ท่านว่าเป็นการขัดกับ
รัฐธรรมนูญมาตรา ๑๑๒ นั้น รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๑๒ บอกว่า "จำนวนสมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรที่แต่ละจังหวัดที่จะพึงมี ให้คำนวณตามเกณฑ์จำนวนราษฎรที่คำนวณ
ไว้ในกฎหมายว่าด้วยการ เลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร" นี้เขาก็กฎกระทรวง
ไปแล้วถูกของตามกฎหมายว่าด้วยการ เลือกตั้ง ส่วนวรรคสองที่ท่านอ้างถึงว่า"

LIART

"จังหวัดหนึ่ง" ข้างบนขอให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหนึ่งคน" ท่าน
 บอกว่าจังหวัดพระเยาจะไปเลือกตั้งอย่างไรในเมื่อกรณีในราชอาณาจักรธรรมนูญ
 กล่าวคือว่าไม่มีกรณีการยุบสภาหรือในกรณีอื่นสุดก็ ก็เพราะฉะนั้นจึงจำเป็น
 เหลือเกินเมื่อให้มีการเลือกตั้งใดก็ตามนี้ ก็คงมาเขียนไว้ในมาตรา ๑๐ เพื่อเป็น
 การรับรองฐานะตามหลักถ้อยคำ หากเจ้าคิดว่ากรณีนี้ถ้าจะไปตั้งมาตรา ๑๐ นั้น
 จะเป็นการสงวนสิทธิในกรณีอื่นๆในเรื่องสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพระเยา ซึ่ง
 จะเกิดขึ้นไม่ไ้ระยะนี้ ถึงแม้ว่าท่านกรรมการสภาผู้แทนราษฎรบอกว่าจะไปหรือไม่ไป
 เรื่องรอ ความจำเป็นเรื่องแก้ไขโดยกฎหมายก็ต้องเขียนกฎหมายยก ไม่ใช่เป็นเรื่อง
 รอที่จะให้มีการเลือกตั้ง หากเจ้ามีความเห็นอย่างนี้ ขอถอนพระศุภ

นางกรม พรหมโมลี นายประสาธน์ : ท่านประธานมีใจความ ดังนี้ขอ

ประธานขอมิสนับสนุนคณะกรรมการที่โตตั้งมาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑ นี้เอง เพราะ
 ฉะนั้นมีความเห็นว่าท่านจะเขียนไว้ในมาตรา ๑๐ ก็ให้ถือว่าผู้แทนราษฎร
 ในเขตท้องที่ของจังหวัดซึ่งรวม ทั้งอาณาเขตของจังหวัดพระเยาขึ้น ให้เป็น
 ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระเยา ก็จะเป็นปัญหาเกี่ยวกับในเรื่องการตั้งรัฐธรรมนูญ เพราะ
 ว่ามีความสัมพันธ์กับกรณีปัญหาหลายท่านแล้วว่า การที่จะให้มีพยานนั้นก็คงมีการเลือก
 ตั้งความมาตรา ๑๑๖ เพราะฉะนั้นถ้าจะเขียนไว้ดังนี้ก็เห็นว่าไม่ได้ และ
 ใครจะขอรับทราบขอเรียนช่วยว่า ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องซึ่งได้ประชุมแจ้งว่า
 นอกจากจังหวัดภาคอื่นแล้ว ยังมีจังหวัดอื่น ๆ ชื่อ เช่นใน พ.ศ.๒๔๘๔ ก็ได้
 มีการตั้งจังหวัดขึ้นใหม่ เขตจังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดฉะเชิงเทรา ในขณะนั้น
 ในปี ๒๔๘๖ นั้นเองก็มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แต่ไม่มีผู้แทนราษฎรที่เลือกตั้งตาม
 จังหวัดตั้งใหม่ จนกระทั่งวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๔๘๐ ได้มีการปฏิวัติและยุบสภา
 ผู้แทนราษฎร และได้มีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรขึ้นใหม่ มีผลการเลือกตั้งทั่วไป เมื่อ
 วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๔๘๐ จึงได้มีผู้แทนราษฎรจังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดฉะเชิงเทรา
 และผู้แทนราษฎรจังหวัดภาคอื่นๆ เป็นต้น ขึ้นในปี พ.ศ.๒๔๘๐ เพราะฉะนั้นอันนี้
 เราได้เขียนขึ้นอย่างนั้นแล้ว ฉะนั้นจึงขอประธานทราบไว้ก่อนว่า การที่จะเลือกตั้ง
 ตามรัฐธรรมนูญให้มีความขึ้นชื่อ ๔ ตำบลนั้น ท่านผู้ตั้งคณะกรรมการจัดทำก็ได้นั่ง

ไปแล้ว คือนับตั้งแต่วันที่รัฐธรรมนุญ ๑๒๐ วัน ชั้นตอนที่ ๑ ชั้นตอนที่ ๒ ก็เมื่อครบอายุของสภาผู้แทนราษฎร ตามมาตรา ๑๒๑ ชั้นตอนที่ ๓ ก็เมื่อมีการยุบสภา ตามมาตรา ๑๒๒ และชั้นตอนที่ ๔ ก็เมื่อตำแหน่งว่างลง ตามมาตรา ๑๒๕ นี่ปัญหาว่ามีตำแหน่งที่ว่างลงจะทำอย่างไร ก็ฉันก็เห็นกับท่านกรรมาธิการผู้มีเกียรติที่ใกล้ชิดแจ้งไว้แล้วว่า อาจจะไปเติมในเมื่อเป็นกรรมาธิการรวมระหว่าง ๒ สภาก็ได้ เพราะฉะนั้นอันนี้ฉันจึงขอประทานสนับสนุนและขอขอบพระคุณค่ะ

ประธานวุฒิสภา : ผมคิดว่าลงมติกันได้แล้วครับ ผมจะถามมติจากที่ประชุมว่าจะตัดมาตรา ๑๐ ออกตามที่กรรมาธิการตัด หรือว่าจะคงไว้ตามร่างเดิม ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะตัดมาตรา ๑๐ ออกตามที่กรรมาธิการตัด โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๐ คน)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรตัดออกก็คงไว้ตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓ คน)

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้มีมติให้ตัดมาตรา ๑๐ ออกตามที่กรรมาธิการตัด ญัตติหมายเลข ๓๑ อานตอโปรดรับ

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๐ คณะกรรมาธิการตัดออก

นายพจน์ ปุณฺณาคม (กรรมาธิการ) : โดยเหตุผลเช่นเดียวกันครับผมว่าเมื่อตัดมาตรา ๑๐ ออกแล้ว ก็คงตัดมาตรา ๑๑ ออกด้วย เพราะเหตุที่ว่าไปบัญญัติไว้บอกว่า "สำหรับจังหวัดพะเยา ให้มีเขตเลือกตั้งเพียงเขตเดียว ประกอบด้วยท้องที่อำเภอทุกอำเภอ และมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสามคน" อันนี้บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัติการเลือกตั้งว่า มาตรา ๖ ที่ผมกราบเรียนไปแล้วเมื่อมีการอภิปรายถึงมาตรา ๑๐ และในรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๑๒ และมาตรา ๑๑๕ ก็บอกว่าหลักเกณฑ์และวิธีการเลือกตั้งให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้ง จำนวนและเขตก็คงเป็นไปตามมาตรา ๖ ซึ่งให้เป็นไปตามประกาศของกระทรวงมหาดไทยอีกทีหนึ่ง จึงไม่ควรจะนำมาบัญญัติไว้ใหม่อีก เพราะมันไม่เป็นที่ตามกฎหมายเลือกตั้ง ค้วยเหตุนี้ครับจึงโปรดตัดออก

LIART

ประธานวุฒิสภา : ก็คงจะไม่ปัญหาอะไรต่อไปนะครับ ผมก็จะขอลาถามมติ จากที่ประชุมว่าจะตีความตรา ๑๑ ออกตามที่กรมราชการตัก หรือว่าจะคงไว้ตาม ร่างเดิม ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะต้องตีความตรา ๑๑ ออกตามที่กรมราชการตัก โปรด ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๒ คน)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรตักออกคือคงไว้ตามร่างเดิม โปรด ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑ คน)

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้มีมติให้ตีความตรา ๑๑ ออกตามที่ กรมราชการตัก เชิญท่านเลขาธิการ ฯ อ่านต่อไปครับ

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๓ คณะกรมราชการตักออก

นายเสนาะ เอกพจน์ (กรมราชการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเสนาะ เอกพจน์ ในฐานะเลขาธิการกรมราชการ ขอประทานกราบเรียนว่า โดยที่ คณะกรมราชการเห็นว่าตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๐๑ บัญญัติว่า "บรรดาศาล ทั้งหลายจะตั้งขึ้นได้แต่โดยพระราชาธิบดี" และยิ่งกว่านั้นตัวแทนของกระทรวงยุติธรรมเองก็ยังบอกว่า ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๑๔ บอกว่า "ศาล ชั้นต้นย่อมมีเขตอำนาจตามพระราชาธิบดีจัดตั้งศาลจังหวัด" เมื่อเอารัฐธรรมนูญ กับพระธรรมนูญศาลยุติธรรมมาบวกกันแล้วก็สรุปได้ว่า ศาลนั้นจะตั้งขึ้นได้แต่ โดยพระราชาธิบดีจัดตั้งศาล ไม่ใช่โดยพระราชาธิบดีตั้งจังหวัดพะเยา ซึ่งผิด รัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นคณะกรมราชการก็ตีความออก แต่อย่างไรก็ตามคณะกรมราช การก็ไม่มีข้อสงสัยเลยไปยังรัฐบาลว่า ขณะนี้ได้ทราบมาทางรัฐบาลนั้นก็จะเป็น พระราชาธิบดีจัดตั้งศาลพะเยาขึ้นแล้ว ก็พยายามให้ร่างพระธรรมนูญที่ทั้ง ๒ ฉบับ นี้ถอดออกพร้อมกัน คือประกาศในราชกิจจานุเบกษาในวันเดียวกัน เพราะฉะนั้น เรื่องของศาลก็จะหมดปัญหาไป

LIRT

นายเล็ก รุจนพานนท์ : ข้าแต่ท้าวเป็นผู้เป็นประธาน ปัญหาที่ว่าได้มีกฎหมาย
เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรแล้วในการที่จะจัดตั้งศาลจังหวัดพะเยา ก็เป็นเรื่องหนึ่ง
ถ้ามีแล้วก็แล้วไป แต่ว่าปัญหาเฉพาะหน้าที่กำลังพิจารณาอยู่นี้ ที่กรรมการแถลงว่า
จัดกับรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๐๓ ว่าการจัดตั้งศาลจะทำได้โดยพระราชบัญญัติ ถูกของ
รัฐธรรมนูญบัญญัติ เช่นนั้น แต่อย่าลืมนำมาตรา ๑๓ ที่สภานิติบัญญัติมาใช้เป็นการ
จัดตั้งศาล เป็นการขยายเขตอำนาจศาลของจังหวัด เชียงราย ในศาลจังหวัด เชียงราย
มีเขตอำนาจรวมถึงเขตจังหวัดพะเยาด้วย การขยายเขตอำนาจศาลเช่นนี้ไม่
เป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติธรรมนูญแต่ประการใด เพราะฉะนั้นมาตรา ๑๓ นี้ถึง
แม้ว่าจะมีกฎหมายใหม่ออกมากก็ตาม แต่ระหว่างนี้ยังไม่มีการออกกฎหมายใหม่ออกมา ก็
เป็นการรับรองฐานะของสรรพคดีทั้งปวงที่ในศาลจังหวัด เชียงรายมีอำนาจที่จะพิจารณา
พิพากษาคดีที่ขณะนั้นเกิดในศาลจังหวัดพะเยา เมื่อพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกไปแล้วไว้
ด้วย ซึ่งเป็นประโยชน์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่เห็นพ้องด้วยกับที่กรรมการไป
ตัดมาตรา ๑๓ ออก

นายพจน์ ปูณปาคม (กรรมการ) : เกี่ยวครับ ผมขอประธานทราบเรียน
แก้อ้อของใจหน่อยหนึ่ง เหตุผลที่ตัดเพราะว่ามีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติศาลยุติธรรม
ว่าศาลจังหวัดจะมีเขตอำนาจเพียงใด ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลจังหวัด
เขียนไว้อย่างนี้ เพราะฉะนั้นเขตอำนาจของศาลจังหวัดก็จะต้องเป็นไปตามพระราช
บัญญัติจัดตั้งศาลจะมาเขียนไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดไม่ได้ นี่กฎหมายกล่าวเป็น
ต้องเชื่อมโยงกันแบบนี้ ไม่อย่างนั้นถ้าหากว่าเขียนที่โน่น เขียนที่นี่เลอะหมด นี่เหตุ
นี้เราจัดตั้งใหม่เป็นระบบเข้าหมวดเข้าหมู่รักษาไว้ซึ่งเนติคือแบบของกฎหมาย
คณะกรรมการก็ปรึกษากันในข้อนี้เห็นว่าควรจะต้องออก เพราะร่างพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลได้เสนอมานแล้ว ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ แล้วออกใช้พร้อมกัน ก็ไม่
มีปัญหาอะไรเลย เพราะว่าในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลนั้น เขาบอกว่าการยังไม่เปิด
ทำการพิจารณา ในศาลจังหวัด เชียงรายมีอำนาจถึงเขตที่ตั้งจังหวัดพะเยานี้ด้วย ก็
เป็นอันแก้ปัญหานั้นไปแล้ว ท่านแต่ละครับผม

LIART

นางแรม พรหมโมล บุญประสพ ท่านประธานที่เคารพ สำหรับใน
 มาตรา ๑๓ นี้ ตามที่คณะกรรมการได้คัดออก และก็ให้ตั้งข้อสังเกตไว้ในรายงาน
 ที่ว่าจะไปตั้งศาลตามคำชี้แจงของท่านคณะกรรมการนั้น ก็ฉันก็มีความเห็นด้วย
 และขอสนับสนุน แลว่ามาตรา ๑๓ นี้ไม่ไกล่ถ่วงถึงศาลอย่างเดียว มีให้ท่านอัยการ
 และในครั้งแรกซึ่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้เข้ามาในสภาฯ นี้ ก็ฉันก็ได้เคยอภิปราย
 ฝากข้อสังเกตไว้กับคณะกรรมการว่า กระบวนการยุติธรรมนั้นประกอบไปด้วย
 ศาล อัยการ และการสอบสวน แต่ในมาตรา ๑๓ นี้ก็ยังไม่ได้มีคำว่า "การสอบสวน"
 อยู่ด้วย จึงไม่ทราบว่าท่านคณะกรรมการได้หยิบยกประเด็นการสอบสวนนี้ ขึ้นมา
 พิจารณาหรือไม่ แต่เมื่อได้คัดออกไปแล้วก็เป็นการขาดตอนไปทั้งมาตรา ก็ฉันยัง
 คิดใจอยู่ในประเด็นอัยการและการสอบสวนเท่านั้น จึงได้ขอประธานกรรมาธิการ
 ท่านประธานเมื่อสักครู่นี้ก่อนที่จะพิจารณาถึงมาตรา ๑๓ ว่าถ้าหากจะเป็นไปได้
 ก็น่าจะเอาคำว่าอัยการและการสอบสวนนี้มาไว้ในมาตรา ๔ ก็ฉันใคร่ขอประธาน
 อภิปรายความเห็นซึ่งฉันคิดว่าควรจะเป็นไปได้หยิบยกไว้ในมาตรา ๔ ดังนี้ มาตรา ๔
 การปฏิบัติงานเกี่ยวกับการดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรม และก็จริงไปเป็นว่า
 การภาษีอากร การทะเบียน และการอื่น ๆ อย่างที่ฉันมีปรากฏอยู่ใน มาตรา ๓ แล้ว
 หรือว่าถ้าหากคณะกรรมการเห็นพ้องกับฉันแล้วก็คิดว่าควรจะไปแก้ไข ในชั้น
 กรรมาธิการร่วม ก็ฉันก็ไม่ขัดข้อง ทั้งนี้เพราะเหตุว่าการที่จะจับกุมคุมขังนั้น การที่
 จะมีคดีต่าง ๆ นั้น เกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพของมนุษยชน ซึ่งเกิดขึ้นในทุกวัน
 การภาษีอากร การทะเบียน ซึ่งเป็นตัวอย่างในมาตรา ๔ นั้น ยังเป็นเรื่องเล็กกว่า
 การดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรม เพราะฉะนั้นก็ฉันใคร่ขอประธาน
 กรรมาธิการเห็นว่า ถ้าหากกรรมาธิการเห็นด้วย และเห็นว่าควรจะไปแก้ไข ณ ที่นี้
 ก็ฉันก็ใคร่ที่จะเรียนต่อไปเพื่อฝากไว้เป็นข้อวินิจฉัย หรือข้อพิจารณาของกรรมาธิการ
 ต่อไปด้วย คำว่า "การทะเบียนและการอื่น ๆ" นั้น ก็ฉันคิดว่าคำว่า "อื่น ๆ"
 นั้นเป็นเรื่องที่กว้างขวางมาก นี้ฉันกำลังพูดถึงในมาตรา ๔ นะคะ ว่าควรจะไปรับว่า

"การอื่นตามกฎหมาย" เพราะเผชิญเหตุฉุกเฉินในครั้งที่ ๒ มีคำอยู่คำหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นคำเล็กก็จริง แต่รู้สึกว่าเป็นความหมายซึ่งใช้กับผู้บริหารเท่านั้น คือว่าจนกว่าจะมีการสั่งเปลี่ยนแปลงคำว่า "สั่ง" นี้คงจะไม่ใช้วิธีการที่จะเขียนกฎหมาย เป็นเรื่องการสั่งของฝ่ายบริหารซึ่งจะแปลเป็นการแฉกไป เพราะฉะนั้นก็คิดว่าใครจะขอประธานเสนอตัดคำว่า "สั่ง" นี้ออกด้วย แต่ก็ไม่ทราบว่าคณะกรรมการนี้จะพิจารณาเห็นด้วยกับคดีนี้ในขั้นแรกหรือไม่ จึงขอประธานทราบเรื่องนี้ ขอขอบพระคุณคณบดี

นายพจน์ นุ้ยปาคม (กรรมาธิการ) ผมขอประธานทราบเรื่องนี้แจ้งเกี่ยวกับมาตรา ๕ แม้จะไม่มีท่านสมาชิกผู้ใดขอแปรญัตติแก้ไขก็ตาม คณะกรรมาธิการก็ให้พิจารณาแล้วเห็นว่า การปล่อยไว้ตามเดิมมีผลลงตัวกว่า เพราะเหตุว่าการปฏิบัติงานซึ่งอำนาจจะต้องขึ้นกับจังหวัด มีคำสั่งระเบียบแบบแผนของจังหวัด ประการใดเป็นของจังหวัดเขียนรายละเอียดของปฏิบัตินั้นไปก่อนจนกว่าจังหวัดจะเขาจะสั่งแก้ไข อันนี้เป็นการทำให้ลุล่วงตัว ถ้าหากว่าเราไปแก้ไขเสีย จังหวัดที่เขากฎหมายออกไปยังตั้งไม่ทันยังสั่งอะไรไม่ทัน แล้วก็ทางนี้จังหวัดที่เขาไม่ได้สั่ง จังหวัดที่เขาไม่ได้สั่งมา ระเบียบแก้ไขไม่ได้ มีอะไรก็ปัญหา เพราะฉะนั้นทั้งหลายที่ใหม่ก็ตาม เสนออีกตัวอย่างตามกฎหมายว่าด้วย กทม. เมื่อเปลี่ยนอำนาจมาขึ้นกับ กทม. ก็คงเขียนว่า บรรดา คำสั่ง ระเบียบแบบแผนทั้งหลายที่ได้สั่งไว้จนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ คงให้เป็นไปตามเดิมจนกว่าจะมีการสั่งเปลี่ยนแปลง ทุกกฎหมายเขียนอย่างนี้ทั้งนั้น อันนี้เพื่อให้เป็นการลุล่วงตัว โดยเหตุนี้กรรมาธิการก็พิจารณาแล้วเห็นว่าถ้าใครจะแก้ไขอย่างไร เพราะว่าการสั่งเปลี่ยนแปลงนี้ลุล่วงตัวอยู่แล้ว อันใหม่ไม่ถูกต้องสั่งใหม่ได้ ถ้ายังไม่สั่งก็ต้องทำตามเก่าไปก่อน ที่ในส่วนเกี่ยวกับมาตรา ๑๑ ผมขอทราบเรียนว่า สำหรับพนักงานสอบสวนเมื่อโอนมาเป็นของจังหวัด พนักงานสอบสวนก็ไม่น่าไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญาว่า ในเขตอำเภอใด พนักงานสอบสวนจะต้องปฏิบัติ ก็ไปตามอำเภอ ที่ในอำนาจฟ้องคดีนี้แหละถึงศาล เมื่อสอบสวนเสร็จแล้วจะส่งฟ้องขึ้นศาลใหม่ต้องส่งให้อัยการ

LIERT

จังหวัดของจังหวัดนั้น เพราะว่าอัยการจังหวัดที่มีอำนาจศาลเหมือนกัน ถ้าหากว่าศาลจังหวัดเชียงรายยังคงมีอำนาจในเขตจังหวัดพะเยาอยู่ก่อนที่ร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลาภิรมย์ และก็ได้มีการเปิดศาลแล้ว อำนาจฟ้องของอัยการก็คงตามมาในเขตจังหวัดพะเยาคับ ไม่เกิดปัญหาอันใด เห็นนี้แหละครับ

นายเล็ก จุฑามานนท์ : ขาแต่ท่านอยู่เป็นประธาน ถ้าหากว่าร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งจังหวัดพะเยานี้ออกไปพร้อม ๆ กับร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลจังหวัดพะเยาแล้ว ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยกับท่านกรรมาธิการว่าปัญหาไม่เกิดขึ้น แต่ว่ามีอะไรรับรองไว้ความมั่นคงมั่นคงกำลังพิจารณาไม่ออกไปก่อน แล้วร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลจังหวัดพะเยายังอยู่ในระหว่างการพิจารณายังไม่ออก ในระหว่างนั้นคดีที่เกิดขึ้น สมมุติว่าข้าพเจ้าเป็นอัยการ ข้าพเจ้าจะฟ้องศาลไหน ถ้าหากว่าเราไม่เอามาตรา ๓๓ ไว้ขึ้นต้นก็ขึ้นต้นแล้วศาลจังหวัด ตามแบบฟอร์มเขามีแล้ว ศาลจังหวัดอะไร ถ้าจะให้ใช้ตามที่เอาแก้ไขได้ก็ต้องใช้ศาลจังหวัดเชียงราย แต่ศาลจังหวัดเชียงรายมีอำนาจที่ใหม่ที่จะไปครอบคลุมเขตอำนาจคดีที่เกิดขึ้นในเขตจังหวัดพะเยา เพราะเหตุว่าเป็นจังหวัดที่ตั้งขึ้นใหม่แล้ว เพราะฉะนั้นตามที่ท่านอ้างพระธรรมนูญศาลยุติธรรม ก็เป็นการถูกต้อง เพราะพระธรรมนูญศาลยุติธรรมมาตรา ๑๘ (๒) บอกว่า "ศาลจังหวัดมีเขตตามที่มีพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลจังหวัดใดกำหนดไว้" ร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลจังหวัดเชียงรายก็มีขอบเขตในพื้นที่จังหวัดเชียงราย เพราะฉะนั้นการที่เราจะมาเขียนมาตรา ๓๓ ว่าเป็นศาลจังหวัดเชียงรายมีเขตอำนาจรวมถึงเขตจังหวัดพะเยาคับนั้นก็เป็นการที่ร่างพระราชบัญญัติแก้ไข หรือเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเอง ซึ่งไม่เป็นการขัดอะไรเลย แล้วกลับจะเป็นการรอมรอมคือเสียกบขำทั้งในกรรมาธิการคดีของศาล และทั้งในการที่อัยการจะฟ้องคดี เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยังมีความเห็นเป็นอย่างเดียวกันไม่ควรถือว่ามาตรา ๓๓ ขอบขลุ่ยครับ

ประธานวุฒิสภา : เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเราคงจะลงมติกันไปแล้วครับ ผมจะถามมติจากที่ประชุมว่าเราจะคัดมาตรา ๓๓ ออกจากที่กรรมาธิการดี หรือว่า

LIRT

จะคงไว้ตามร่างเดิมท่านผู้ใดเห็นว่าควรตัดมาตรา ๑๓ ออกตามที่กรรมาธิการจัด
ไปรษณยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๖ คน)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรตัดออก คือคงไว้
ตามร่างเดิม ไปรษณยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๙ คน)

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมมีมติให้ตัดมาตรา ๑๓ ออก
ตามที่กรรมาธิการจัดเชิญท่านเลขาธิการ ฯ อ่านต่อไปครับ

พันเอก สงวน กว่างษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๔
ไม่มีการแก้ไขคณะกรรมการนิชอลังเขต

(ไม่มีสมาชิกทักท้วง)

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าขบวนการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้ว
ต่อไปจะเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะถามมติจากที่ประชุมว่าจะให้แก้ไข
ตามที่ไต่ลงมติกันมาแล้วหรือว่าจะไม่ให้มีการแก้ไข ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรให้มี
การแก้ไขตามที่ไต่พิจารณากันไปแล้ว ไปรษณยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๖ คน)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรให้มีการแก้ไข ไปรษ
ณยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑ คน)

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมมีมติให้มีการแก้ไขตามที่ไต่
พิจารณากันไปแล้ว ก็จะไต่ดำเนินการต่อไปตามรัฐธรรมนูญ ผมขอขอบคุณมากครับ
วันนี้ขอเลิกการประชุมแค่นี้ครับ ขอประทานโทษที่ล่วงเลยมานาน

(นายเล็ก รุฒนามนท์ ไต่ขึ้นและยกมือขึ้น)

LIRT

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณเล็กครับ

นายเล็ก จุฒานนท์ : ขอประทานโทษ ข้าพเจ้าเข้าใจว่า
นับคะแนนผู้ที่ไม่เห็นด้วยอย่างน้อยก็มี ๒ คน คือข้าพเจ้ากับคุณจินดาที่ยกมือ
ทำไม่ถึงนับ *

ประธานวุฒิสภา : เจ้าหน้าที่ว่าอย่างไรครับ

นายเล็ก จุฒานนท์ : ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติใหม่ครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ ก็เอา ลงมติใหม่ก็แล้วกัน จะเอา
ความวิธีกฎหรือว่าจะเปลี่ยนวิธีกฎใหม่ ผมคิดว่าวิธีกฎก็ไม่ได้ต้องเปลี่ยน
จะถามใหม่ว่าท่านผู้ใดเห็นสมควรใหม่มีการแก้ไข ตามที่ได้พิจารณากันไปแล้ว
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๖ คน)

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่ควรให้มีการแก้ไข โปรด
ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒ คน)

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมก็มีมติให้มีการแก้ไขตามที่ได้
พิจารณากันไปแล้ว ก็จะได้ดำเนินการต่อไปตามรัฐธรรมนูญ ผมขอเลิกประชุม
เพียงแค่นี้ครับ ขอขอบคุณครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๒.๕๕ นาฬิกา.

คู่มือรายชื่อนามการประชม

สัมฤทธิ์ คงเสถิ	วิธานี ชัยเชิโชติ
มาลี เหมือนรักน	กัลยา สารากุสิม
นางเขาว วานะวิเทร์	กาญจนาฉัตรณ อู่แก้ว
ชดอฉัตรช ธรรมมณ	พรพรรณมา วิไลวงษ์
อุษา จุฑพณีจิต	ประเสริฐ ปิ่นสิน
พิลาศ จารุณี	สรรพศิริ อรรถอุษางค์
อุษชงค์ เอกบุตร	กฤษณา วัฒนสุวรรณ
ฉัตรกาวัลดี นิครโสภณศิริ	สมหมาย กาวจุกน
ทิพอร มุขเป็ณ	สมพรวิ ใจอณณกน
สมรภัณ สมานรักน	สุจิตรา เจริญศิริ
ฉันทนา ขาเม็ณ	มาลี ธาโศธาเสิ
ฉาภรณ์ พงษ์นาค	เปรมวิจิ ภูตผล
อุทุมพร แก้วสดิติย	พัชนี กล้ายสุวรรณ
สายสุนัย ทัศนณะ	สุวิทย์ ภูจินกา
กรองกาญจน เมารจินกา	

(สภาได้รับรองแล้ว แต่ประธานสภายังมิได้ลงนาม)

รายงานการประชุมวุฒิสภาครั้งนี้ สภาได้รับรองแล้ว แต่ประธานสภายังมิได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน ต่อมาคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินได้มีคำสั่ง ณ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๐๙ ให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๐๗ และรัฐสภาสิ้นสุดลง ประธานสภาจึงสิ้นสภาพไป

จึงขอบันทึกไว้เป็นหลักฐาน และขอรับรองความถูกต้องของรายงานการประชุมวุฒิสภาครั้งนี้ ตามนัยแห่งข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๐๘ ข้อ ๒๔ บรรทัดสอง

สงวน คำวงษา

(พันเอก สงวน คำวงษา)

เลขาธิการวุฒิสภา

